C:\Users\Plazma\Desktop\310\Harry_Potter_a_Tajemná_komnata.PDB

PDB Name: Harry_Potter_a_Tajemná_komnata
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kapitola první

Harryho nejhorší narozeniny

Nebylo to poprvé, co se v domě číslo čtyři v Zobí ulici při snídani strhla hádka. Pana Vernona Dursleyho totiž ještě před svítáním probudily halasné, houkavé zvuky z pokoje jeho synovce Harryho.
"Tenhle týden je to už potřetí!" hřímal přes stůl. "Jestli té sově nedokážeš poručit, musí z domu!"
Harry se mu to už pokolikáté pokusil vysvětlit.
"Když ona se nudí," řekl. "Je zvyklá létat venku. Kdybych ji prostě mohl na noc pustit..."
"Vypadám snad jako takový hlupák?" zavrčel vztekle strýc Vernon a na hustém kníru se mu houpal ždibec smaženého vejce. "Vím až moc dobře, jak by to dopadlo, kdybys tu sovu pustil ven."
A se svou ženou Petunií si vyměnili ponuré pohledy. Harry chtěl ještě něco namítnout, jeho slova však přehlušilo dlouhé, hrčivé říhnutí Dudleyho, synáčka manželů Dursleyových.
" Já chci ještě slaninu!"
"Na pánvi je jí dost, zlatíčko," řekla teta Petunie a se slzami na krajíčku pohlédla na svého tělnatého synka. "Musíme tě trochu vykrmit, dokud můžeme... S tou školní stravou se mi to ani trochu nezamlouvá."
"Nesmysl, Petunie, když jsem já byl ve Smeltings, nikdy jsem hladem netrpěl," prohlásil strýc Vernon bodře. "Dudley dostává dost, že ano, synu?"
Dudley, který byl tak vypasený že mu zadek visel přes okraje kuchyňské židle, se zašklebil a obrátil se k Harrymu.
"Podej mi tu pánev!"
"Zapomněl jsi na jedno kouzelné slůvko," řekl Harry nedůtklivě.
Bylo až k nevíře, jak tahle obyčejná věta zapůsobila na ostatní členy rodiny: Dudley vyjekl a spadl ze židle s takovým randálem, až se celá kuchyně zatřásla; paní Dursleyová slabě vykřikla a přitiskla si dlaně k ústům; pan Dursley byl skokem na nohou a na spáncích mu naběhly žíly.
"Měl jsem na mysli prosím" vysvětloval Harry spěšně. "Vůbec jsem nemyslel -"
"COPAK JSEM TI NEŘÍKAL," zahřímal strýc a prskal přitom na celý stůl, "ŽE U NÁS DOMA NESMÍŠ VYSLOVIT ANI JEDNO Ká SLOVO?"
"Ale já -
"JAK SE OPOVAŽUJEŠ VYHROŽOVAT DUDLEYMU?" ryčel strýc Vernon a tloukl pěstí do stolu.
"Já jsem jen -"
"JÁ JSEM TĚ VAROVAL! POD TOUHLE STŘECHOU NESTRPÍM ANI ZMÍNKU O TÉ TVÉ ÚCHYLNOSTI!"
Harry sklouzl pohledem ze zbrunátnělého strýce na pobledlou tetu, která se snažila zvednout Dudleyho na nohy.
"Dobrá," řekl Harry "tak dobrá..."
Strýc Vernon se zase posadil; ještě pořád funěl jako rozběsněný nosorožec a koutky svých malých, pichlavých oček bedlivě Harryho pozoroval.
Od prvního dne, kdy Harry přijel domů na letní prázdniny, se strýc Vernon vůči němu choval jako k bombě, která může každým okamžikem vybuchnout. Harry totiž nebyl obyčejný chlapec. Po pravdě řečeno byl tak neobyčejný, jak to jen vůbec bylo možné.
Harry Potter byl kouzelník - kouzelník, který právě ukončil první ročník na škole čar a kouzel v Bradavicích. A pokud Dursleyovým vadilo, že přijel na prázdniny domů, nebylo to vůbec nic proti tomu, jak si tu připadal on sám.
Stýskalo se mu po Bradavicích tak hrozně, jako by cítil neustálou, úpornou bolest v břiše. Chyběl mu hrad s jeho tajnými chodbami a duchy, vyučovací hodiny (i když Snape, profesor lektvarů, asi ne), pošta, kterou jim nosily sovy, slavnostní hostiny ve Velké síni, spaní v posteli s nebesy v ložnici ve věži, návštěvy u hajného Hagrida v jeho boudě na školních pozemcích na okraji
Zapovězeného lesa, a obzvlášť famfrpál, nejoblíbenější sport v kouzelnickém světě (šest vysokých brankových sloupů, čtyři létající míče a čtrnáct hráčů na košťatech).
Všechny Harryho kouzelnické knihy, jeho hůlku, hábity, kotlík i jeho špičkové koště Nimbus Dva tisíce strýc Vernon zamkl do přístěnku pod schody, hned jak Harry přijel domů. Co Dursleyovým záleželo na tom, jestli přijde o svůj post v kolejním famfrpálovém mužstvu, když celé léto nebude trénovat? A co na tom, jestli se Harry vrátí do školy a nebude mít hotový ani jeden úkol? Dursleyovi patřili k těm, kterým kouzelníci říkali mudlové (to znamenalo, že neměli v žilách ani kapku kouzelnické krve), a podle jejich názoru mít v rodině kouzelníka bylo něco, zač se musíte hluboce stydět.

Strýc Vernon dokonce zavřel Hedviku, Harryho sovu, v její kleci na visací zámek, aby nikomu v kouzelnickém světě nemohla nosit žádné zprávy.
Ostatním členům rodiny se Harry ani trochu nepodobal. Strýc Vernon byl zavalitý a neměl žádný krk, zato však předváděl světu obrovský černý knír; teta Petunie byla kostnatá a měla koňský obličej; Dudley byl světlovlasý růžolící a sádelnatý. Naproti tomu Harry byl malý a hubený, měl jasně zelené oči a vlasy černé jako uhel věčně rozcuchané. Nosil kulaté brýle a na čele měl úzkou jizvu, která svým tvarem připomínala blesk.
Právě díky té jizvě byl naprosto neobyčejný, dokonce i mezi kouzelníky. Ona jediná naznačovala, že má velice tajuplnou minulost, kvůli které ho před jedenácti lety odložili na práh u Dursleyových.
V době, kdy mu byl rok, Harry nevysvětlitelným způsobem přežil útok nejmocnějšího zlého černokněžníka všech dob, vznešeného lorda Voldemorta, jehož jméno se většina čarodějek a kouzelníků doposud bála vyslovit. Harryho rodiče při Voldemortově útoku zahynuli, Harry však vyvázl jen s onou jizvou ve tvaru blesku a sám Voldemort ve chvíli, kdy se mu nepodařilo Harryho zabít, pozbyl všechnu svou sílu, i když nikdo netušil proč.
To byl důvod, proč Harryho vychovala sestra jeho zemřelé matky a její manžel. Žil u Dursleyových deset let a za celou tu dobu nepochopil, proč každou chvíli způsobí něco podivného, i když to vůbec neměl v úmyslu; stejně tak věřil tvrzení Dursleyových, že jizvu na čele má po autohavárii, při které zahynuli jeho rodiče.
A potom, právě před rokem, přišel Harrymu dopis z Bradavic a všechno vyšlo najevo. Harry nastoupil do kouzelnické školy, kde byli slavní on i jeho jizva... Jenže teď školní rok skončil, Harry se na léto vrátil k Dursleyovým, a oni s ním znovu zacházeli jako se psem, který se vyvádělv něčem nevábném.
Dursleyovi si ani nevzpomněli, že právě dnes má dvanácté narozeniny. Velké naděje si samozřejmě nedělal; nikdy od nich nedostal žádný opravdový dárek, natož nějaký dort - ale že to úplně přehlédnou...
Právě v tu chvíli si strýc Vernon důležitě odkašlal a řekl: "Jak všichni víme, dnes je velice významný den." Harry zvedl hlavu; sotva se tomu odvažoval uvěřit. "Opravdu to může být den, kdy uzavřu ten největší obchod za celá léta, co jsem u firmy" dodal strýc.
Harry se znovu zakousl do své topinky. Strýc Vernon samozřejmě mluví o té hloupé večeři, pomyslel si trpce; dobrých čtrnáct dnů už nemluvil o ničem jiném. Nějaký bohatý stavitel s manželkou měli k Dursleyovým přijít na večeři a strýc Vernon doufal, že od něj získá velikou zakázku (firma strýce Vernona vyráběla vrtačky).
"Myslím, že bychom si měli ještě jednou projít, co kdo udělá," začal strýc Vernon. V osm hodin bychom už všichni měli být na svých místech. Takže ty Petunie -"
"Já budu čekat v obývacím pokoji," odpověděla teta Petunie ihned, "abych je u nás přívětivě uvítala."
"Dobrá, dobrá. A ty Dudley?"
"Já na ně počkám u dveří," a Dudley nasadil potměšilý, samolibý úsměv. "Pane a paní Masonovi, dovolíte, abych vám pověsil kabáty?"
"To je úplně uchvátí!" vykřikla teta Petunie nadšeně. "Výtečně, Dudley," přitakal strýc Vernon a pak se obrátil k Harrymu: "A co ty?"
"Já budu potichu u sebe v ložnici a budu předstírat, že tu vůbec nejsem," odpověděl Harry monotónně.
"Naprosto správně," potvrdil nevlídně strýc Vernon. "Přivedu je do obývacího pokoje, představím tě, Petunie, a naliju jim něco k pití. V osm patnáct -"
"Ohlásím, že se podává večeře," řekla teta Petunie. "A Dudley, ty řekneš -"
"Mohu vás uvést do jídelny, paní Masonová?" řekl Dudley a nabídl neviditelné ženě své tučné rámě.
"Jsi dokonalý malý džentlmen, zlatíčko!" popotáhla teta Petunie.
"A co ty?" vyštěkl strýc Vernon na Harryho.
"Budu potichu ve svém pokoji a budu předstírat, že tu vůbec nejsem," opakoval Harry bezvýrazně.
"Správně. A teď bychom si ještě měli promyslet, čím jim při večeři zalichotíme. Napadá tě něco, Petunie?" "Vernon mi říkal, jak úžasně hrajete golf, pane Masone... Paní Masonová, že mi prozradíte, kde jste si koupila tyhle šaty..."
"Výtečně... A ty, Dudley?"
"Co takhle: Měli jsme ve škole napsat pojednání Můj hrdina, a já jsem psal o vás, pane Masone."
To už bylo příliš i na tetu Petunii, i na Harryho. Teta Petunie propukla v pláč a div svého syna neumačkala v objetí, zatímco Harry zajel pod stůl, aby neviděli, že se směje.
"A ty, kluku nezdárná?"
Harry jen s námahou zachoval vážnou tvář, když se vysoukal ven.
" Já budu potichu ve svém pokoji a budu předstírat, že tu vůbec nejsem," opakoval.
"To tedy budeš," řekl strýc Vernon přísně. ‚Masonovi o tobě nic nevědí, a při tom musí zůstat. Až bude po večeři, ty Petunie, odvedeš paní Masonovou zpátky do obývacího pokoje na kávu, a já přivedu řeč na vrtačky. S trochou štěstí budu mít ten obchod uzavřený a podepsaný ještě před zprávami v deset hodin, a zítra touhle dobou si už budeme shánět nějaký letní byt na Mallorce."
Harryho ta představa v nejmenším nevzrušovala. Nemyslel si, že by ho Dursleyovi měli na Mallorce o ždibec víc rádi než v Zobí ulici.
"Takže já teď jedu do města vyzvednout smokinky pro Dudleyho a pro sebe. A ty," zavrčel výhrůžně na Harryho, "ne abys překážel tetě, až bude uklízet!"
Harry vyšel zadními dveřmi ven. Byl jasný, slunečný den. Přešel trávník, dosedl na zahradní lavičku a potichu si pro sebe zpíval známou narozeninovou písničku: "Hodně štěstí, zdraví... hodně štěstí, zdraví..."
Žádná přání, žádné dárky - a celý večer měl představírat, že vůbec není na světě. Sklíčeně se zadíval do živého plotu. Ještě nikdy si nepřipadal tak osamělý. Víc než co jiného v Bradavicích, dokonce ještě víc než famfrpál, postrádal teď své nejlepší kamarády, Rona Weasleyho a Hermionu Grangerovou. Nezdálo se ovšem, že oni by nějak postrádali jeho.

Žádný mu za celé léto nenapsal, a to mu Ron sliboval, že ho pozve na prázdniny k nim.
Harry by ani nedokázal spočítat, kolikrát už pomocí kouzel málem odemkl Hedvičinu klec a poslal ji s dopisem k Ronovi a k Hermioně, nemělo však smysl vystavovat se takovému nebezpečí. Nedospělí kouzelníci nesměli používat kouzla jinde než ve škole. To Harry Dursleyovým samozřejmě neřekl; věděl, že jeho do přístěnku pod schody nezamkli spolu s hůlkou a koštětem jedině ze strachu, aby je všechny neproměnil v brouky chrobáky. V prvních týdnech po svém návratu k nim si občas pro sebe brumlal nesmyslná slovíčka a s potěšením sledoval Dudleyho, jak prchá z místnosti tak rychle, jak mu to tlusté nohy dovolily. Kvůli dlouhému mlčení kamarádů si však Harry připadal natolik odříznuty" od kouzelnického světa, že už ho ani nebavilo Dudleyho popichovat - a teď dokonce na jeho narozeniny zapomněli i Ron a Hermiona.
Co by jen dal za nějakou zprávu z Bradavic, od kterékoli čarodějky nebo kouzelníka! Málem by rád uviděl i svého úhlavního nepřítele, Draca Malfoye, jen aby měl jistotu, že to všecko nebyl jen pouhopouhý sen...
Ne že by celý ten rok v Bradavicích byl samá zábava; na konci druhého pololetí se Harry dokonce setkal tváří v tvář se samotným lordem Voldemortem. Asi to byla jen troska jeho někdejšího já, pořád byl stejně vychytralý pořád vzbuzoval hrůzu a pořád byl odhodlaný znovu získat moc. Harry mu už podruhé unikl ze spárů, ovšem jen o vlásek, a dokonce i teď, po několika týdnech, se za noci probouzel zalitý studeným potem, přemýšlel, kde může Voldemort být, a viděl před sebou jeho sinalou tvář a široce rozevřené, šílené oči...
Vtom se Harry na lavičce napřímil jako svíčka. Celou tu dobu roztržitě civěl do živého plotu - jenže plot na něj civěl také. Mezi listím se objevily dvě obrovské zelené oči.
Harry vyskočil právě ve chvíli, kdy k němu přes trávník dolehl výsměšný hlas.
" Já vím, co máš za den," vyzpěvoval Dudley a šmrdolil se k němu.
Očiska v plotě zamrkala a zmizela.
"Cože?" zeptal se Harry a nespouštěl pohled z místa, kde je předtím viděl.
"Já vím, co máš za den," opakoval Dudley, který mezitím dorazil až k němu.
"No výborně," řekl Harry. "Takže ses konečně naučil dny v týdnu?"
"Dneska máš narozeniny," pošklebovalse Dudley. "Jak to, že jsi nedostal žádné blahopřání? To v tom vašem praštěném spolku nemáš žádné kamarády?"
"Radši ať tvoje maminka neslyší, že mluvíš o mé škole," varoval ho Harry chladně.
Dudley si povytáhl kalhoty, které mu klouzaly po tlustém zadku.
"Proč se pořád díváš do toho plotu?" zeptal se podezřívavě.
"Přemýšlím, které kouzelné slovo by se nejlíp hodilo, abych ten plot zapálil," vysvětlil mu Harry.
To už Dudley škobrtavě couval, v sádelnatém obličeji zděšení.
"Top-přece n-nemůžeš -tatínek říkal, ž-že žádná kouzla dělat nesmíš - říkal, ž-že tě vyžene z domu - a ty n-nemáš, kam jinam bys šel - n-nemáš ani žádné kamarády, kteří by tě k sobě vzali -"
"Techtle mechtle!" pronesl Harry prudce. "Hokus pokus... čáry máry klikyhák..."
"MAMÍÍÍ!" vřeštěl Dudley a o překot se hnal zpátky k domu. "MAMÍÍÍ! On dělá - víš co!"
Ta chvilka legrace přišla Harrymu draho. Bratránkovi ani živému plotu se nic nestalo, takže teta Petunie poznala, že Harry fakt žádná kouzla nedělal; přesto musel honem uhnout, aby nedostal pořádnou po hlavě pánví plnou mydlinek. Potom mu teta uložila, co všecko má udělat, a oznámila mu, že dokud s tím nebude hotov, nedostane nic k jídlu.
Zatímco Dudley chytal lelky, pozoroval ho a lízal jednu zmrzlinu za druhou, Harry vyčistil okna, umyl auto, posekal trávník a postaral se o květinové záhony, prořezal a zalil růže a znovu natřel zahradní lavičku. Na obloze žhnulo slunce a pálilo ho do zátylku. Harry si uvědomoval, že neměl Dudleymu skočit na lep, jenomže Dudley vyslovil nahlas právě to, o čem přemýšlel on sám... že třeba v Bradavicích doopravdy žádné kamarády nemá...
"Ted bych jim fakt přál vidět, co dělá slavný Harry Potter," pomyslel si vztekle, když rozhazoval hnůj na květinové záhony, bolela ho záda a po tváři mu stékal pot.
Bylo už půl osmé večer, když úplně vyčerpaný uslyšel, jak ho teta Petunie konečně volá.
"Pojď dovnitř! A šlapej po novinách!"
Harry se rád uchýlil do chládku nablýskané kuchyně. Nahoře na lednici stál pudink na dnešní večer, obrovská hora šlehačky a cukrových fialek. V troubě prskala pečená vepřová kýta.
"Rychle se najez! Masonovi tu budou co nevidět!" řekla mu úsečně teta Petunie a ukázala mu na dva krajíčky chleba a kousek sýra na kuchyňském stole. Sama už měla na sobě lososově růžové koktejlové šaty.
Harry si umyl ruce a spořádal svou ubohou večeři. Jakmile dojedl, teta Petunie bleskurychle sklidila jeho talíř. "A teď honem sypej nahoru!"
Jak procházel kolem dveří obývacího pokoje, zahlédl letmo strýce Vernona a Dudleyho; oba byli ve smokinku a měli motýlka.
Sotva dorazil na odpočívadlo nahoře, rozřinčel se zvonek u domovních dveří a dole pod schody na něj vykoukl zuřivý obličej strýce Vernona.
"Pamatuj si, ty kluku jeden - jestli jen cekneš..." Harry po špičkách došel ke svému pokoji, vklouzl dovnitř, zavřel za sebou a chystal se padnout na postel. Potíž byla v tom, že na ní už někdo seděl.

Kapitola druhá

Dobbyho varování

Byl to spíš div, že se Harry ovládl a nezačal křičet. Maličké stvoření na posteli mělo ohromné netopýří uši a vypoulené

zelené oči, veliké jako tenisové míče. Harrymu bylo okamžitě jasné, že právě ty ho dnes ráno pozorovaly ze živého plotu kolem zahrady.
Zatímco upřeně zírali jeden na druhého, zaslechl Harry z předsíně Dudleyho hlas:
"Pane a paní Masonovi, dovolíte, abych vám pověsil kabáty?"
Stvořeníčko sklouzlo z postele a uklonilo se tak hluboce, až se špičkou dlouhého, tenkého nosu dotklo koberce. Harry viděl, že má na sobě něco, co vypadalo jako starý povlak na polštář, s rozparky pro ruce a s otvory pro nohy.
"Ehm - nazdar," pozdravil Harry nervózně.
"Harry Pottere," ozvalo se stvořeníčko vysokým, pronikavým hláskem a Harry si byl jist, že je ho slyšet až dole pod schody. "Dobby se s vámi chtěl setkat už dávno, pane... Je to pro mě nesmírná čest..."
"Ehm - díky," řekl Harry. Opatrně se protáhl podél stěny a dosedl na židli u psacího stolu, vedle Hedviky, která spala ve své velké kleci. Měl chuť se zeptat Co jsi zač? - připadalo mu to však příliš neurvalé, a tak se raději zeptal: "Kdo jsi?"
"Dobby, pane. Prostě jen Dobby. Domácí skřítek," písklo stvořeníčko.
"Skutečně?" protáhl Harry. "Ehm - nechci být neomalený nebo tak, ale tohle není právě ta nejlepší chvíle, abych měl tady u sebe domácího skřítka."
Z obývacího pokoje se ozval ječivý, neupřímný smích tety Petunie. Skřítek svěsil hlavu.
"Ne snad, že bych tě viděl nerad," dodal honem Harry, "jenže - ehm - máš k tomu nějaký zvláštní důvod, abys tu byl?"
"Ano, pane, ovšem," řekl Dobby vážně. "Dobby vám přišel říct, pane... je to velice těžké, pane... Dobby neví, odkud má začít..."
"Posaď se," vybídl ho Harry zdvořile a ukázal mu na postel.
K jeho zděšení skřítek propukl v pláč - ve velice hlasitý pláč.
‚P-posadit se!"kvílel. "Nikdy... ještě nikdy... " Harry měl dojem, jako by hlasy dole utichly. "Promiň," řekl šeptem. "Nechtěl jsem tě urazit ani nic podobného."
"Urazit Dobbyho!" zajíkal se skřítek. "Dobbymu ještě nikdy žádný kouzelník neřekl, aby se posadil - jako by mluvil s někým sobě rovným -"
Harry se pokoušel syknout Psst! a zároveň se tvářit povzbudivě; přiměl Dobbyho, aby si vylezl zpátky na postel, a skřítek tam teď seděl a škytal. Vypadal jako veliká, velice ošklivá loutka. Nakonec se přece jen dokázal ovládnout a kulil na Harryho očiska plná slz a nábožného obdivu.
"Zřejmě jsi moc slušných kouzelníků nepotkal," řekl Harry ve snaze dodat mu odvahy.
Dobby zavrtěl hlavou. Pak bez jakékoli výstrahy vyskočil, začal zuřivě mlátit hlavou do okna a křičel přitom: "Ten neřád Dobby! Ten neřád Dobby!"
"Nech toho - co to děláš?" sykl Harry, vymrštil se jako střela a posadil Dobbyho zpátky na postel. Hedvika se probudila s obzvlášť hlasitým skřekem a divoce tloukla křídly o mříže klece.
"Dobby se musel potrestat, pane," vysvětlil skřítek a trošinku zašilhal. "Dobby málem řekl něco špatného o své rodině, pane..."
"O tvé rodině?"
"O rodině kouzelníků, u které Dobby slouží, pane... Dobby je domácí skřítek - musí napořád sloužit jednomu domu a jedné rodině..."
"A oni vědí, že jsi tady?" zeptal se Harry zvědavě.
Dobby se roztřásl.
"Ne, pane, to ne... Dobby se bude muset velice tvrdě potrestat za to, že za vámi přišel, pane. Dobby si bude muset přivřít uši do dvířek u trouby. Kdyby se to někdy dozvěděli, pane..."
"A to si nevšimnou, že sis přivřel uši do dvířek u trouby?"
"Dobby o tom pochybuje, pane. Dobby se každou chvíli musí za něco potrestat, a oni ho při tom klidně nechávají, pane. Kolikrát mu ještě uloží, aby si přidal nějaký trestík navíc..."
"Tak proč u nich zůstáváš? Proč neutečeš?"
"Domácí skřítek se musí na svobodu jedině propustit, pane. A tahle rodina Dobbyho nikdy nepropustí... Dobby bude své rodině sloužit, dokud neumře, pane..." Harry vytřeštil oči.
"A já jsem si myslel, kdovíjak na tom nejsem špatně, když tu mám vydržet ještě čtyři týdny" řekl. "Když tě tak poslouchám, připadají mi Dursleyovi skoro jako lidumilové. A nemůže ti někdo pomoct? Třeba zrovna já?"
Téměř vzápětí zalitoval, že to vyslovil. Dobby znovu propukl v díkůplné kvílení.
"Prosím tě," zašeptal Harry zoufale, "prosím tě, utiš se. Jestli Dursleyovi něco uslyší, jestli se dovědí, že jsi tady..."
"Harry Potter se ptá, jestli může Dobbymu pomoct... Dobby už slyšel o vaší slávě, pane, ale o vaší dobrotě neměl tušení..."
Harry úplně cítil, jak rudne, a řekl: "Všecko, co jsi kdy slyšel o mé slávě, jsou samé nesmysly. Nejsem dokonce ani nejlepší v našem ročníku v Bradavicích, to je Hermiona, a ta -"
Hned však zmlkl, poněvadž myšlenka na Hermionu ho zabolela.
"Harry Potter je až příliš skromný," řekl Dobby uctivě a oči jak koule mu zářily. "Harry Potter vůbec nemluví o svém vítězství nad Tím-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit." "To myslíš Voldemorta?" zeptal se Harry.
Dobby si dlaněmi zakryl své netopýří uši a zasténal: "Nevyslovujte to jméno, pane! Prosím vás, nevyslovujte ho!"
"Promiň," řekl honem Harry. "Znám spoustu lidí, kterým se to nezamlouvá - třeba můj kamarád Ron..." Znovu se zarazil, poněvadž při pomyšlení na Rona ho také zabolelo u srdce.
Dobby se naklonil k Harrymu, oči jak reflektory od auta. "Dobby se doslechl," pronesl chraplavě, "že je to jen pár týdnů, co se Harry Potter už podruhé utkal s Pánem zla... a znovu unikl."
Harry přikývl a v Dobbyho očích se náhle zaleskly slzy. "Ach pane," zajíkal se a utíral si obličej cípem špinavého

povlaku, který měl na sobě, "Harry Potter je tak statečný a odvážný! Čelil v životě už tolika nebezpečím! Dobby ovšem přišel Harryho Pottera chránit, přišel ho varovat, i když si za to bude muset přivřít uši do dvířek u trouby... Harry Potter se nesmí vrátit do Bradavic!"
Do ticha, které v pokoji najednou zavládlo, doléhalo jen cinkání vidliček a nožů zdola a vzdálené hřímání strýce Vernona.
"Co-cože?" vykoktal Harry. "Ale já se tam musím vrátit - prvního září začíná škola, a navíc to je to jediné, co mě udržuje při životě. Ty nemáš tušení, jaké je to tady.
- Já sem nepatřím. Patřím do vašeho světa - do Bradavic!" "Ne, to ne," pištěl Dobby a kroutil hlavou tak prudce, až mu uši pleskaly. "Harry Potter musí zůstat tam, kde je v bezpečí. Je příliš slavný a má příliš dobré srdce, než abychom ho ztratili. Jestliže se Harry Potter vrátí do Bradavic, hrozí mu smrtelné nebezpečí."
"Ale proč?" zeptal se Harry překvapeně.
"Může za to spiknutí, Harry Pottere. Spiknutí, při kterém se ve Škole čar a kouzel v Bradavicích mají letos stát ty nejhroznější věci," šeptal Dobby a náhle se celý roztřásl. "Dobby o něm ví už kolik měsíců, pane. Harry Potter se nesmí vystavit nebezpečí. Je příliš důležitý, pane!"
"Jaké hrozné věci se mají stát?" zeptal se Harry ihned. "A kdo je připravuje?"
Dobby vydal podivný zvuk, jako když se dusí, a pak začal zběsile tlouct hlavou o zeď.
"Rozumím!" vykřikl Harry a uchopil skřítka za ruku, aby mu v tom zabránil. "Nesmíš to říct, chápu. Ale proč varuješ mě?" Naráz mu probleskla hlavou nepříjemná myšlenka. "Počkej - a nemá to náhodou co dělat s Vol... Promiň - Ty-víš-s-kým? Stačí, když zakroutíš hlavou nebo přikývneš," dodal chvatně, když Dobby znovu přiblížil hlavu nebezpečně ke stěně.
Dobby pomalu zakroutil hlavou.
"Ne - s Tím jehož jméno-nesmíme-vyslovit ne."
Oči měl přitom široce rozevřené, jako by se Harrymu pokoušel něco naznačit. Harry však neměl tušení, oč jde.
"Žádného bratra přece nemá, nebo snad ano?" Dobby zakroutil hlavou, oči ještě víc rozevřené než předtím.
"Pak už mě ale nenapadá nikdo jiný, kdo by v Bradavicích mohl způsobit hrozné věci," řekl Harry. ‚Koneckonců, je tam přece Brumbál - víš snad, kdo je to Brumbál?"
Dobby se uctivě uklonil.
"Albus Brumbál je největší ředitel, kterého Bradavice kdy měly. Dobby to ví, pane. Dobby slyšel, že Brumbálova moc se vyrovná té, jakou měl Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit, když byl na vrcholu svých sil. Jenže pane," a Dobbyho hlas se změnil v naléhavý šepot, "jsou schopnosti, které ani Brumbál... schopnosti, které žádný slušný kouzelník..."
A než ho Harry stačil zarazit, Dobby sklouzl z postele, popadl jeho stolní lampu, začal se s ní mlátit po hlavě a ječel, až to trhalo uši.
Dole se rozhostilo nenadálé ticho. Vteřinu nato Harry, kterému divoce bušilo srdce, zaslechl strýce Vernona, jak vyšel do předsíně a říká: "Ten rošťák Dudley určitě nechal puštěnou televizi!"
"Honem zmiz! Do skříně!" sykl Harry, nacpal Dobbyho dovnitř, přibouchl dvířka a vrhl se na postel právě ve chvíli, kdy se pohnula klika u dveří.
"Co - tady - k čertu - provádíš?" procedil strýc Vernon přes zaťaté zuby, s tváří děsivě blízko Harryho obličeje. "Právě jsi zkazil pointu mého vtipu o japonském hráči golfu... Ještě jednou cekni a budeš litovat, že ses vůbec narodil, kluku!"
A hřmotně vydupal ven.
Roztřesený Harry pustil Dobbyho ze skříně.
"Vidíš, jak to tu chodí?" řekl. "Už chápeš, proč se musím vrátit do Bradavic? Je to jediné místo, kde mám - tedy kde myslím, že mám - kamarády."
"Kamarády, kteří Harrymu Potterovi ani nepíšou?" zeptal se Dobby poťouchle.
"Myslím, že prostě jenom... počkej," řekl Harry a svraštil čelo. "Jak ty můžeš vědět, že mi kamarádi nenapsali?" Dobby zašoupal nohama.
"Harry Potter se na Dobbyho nesmí zlobit - Dobby to dělal jen pro jeho dobro..."
"Takže tys přede mnou dopisy od nich schovával?" "Dobby je má tady, pane," řekl skřítek. Čiperně poodstoupil, aby na něj Harry nedosáhl, a z povlaku, který měl na sobě, vytáhl tlustý svazek obálek. Harry ihned poznal Hermionino úhledné písmo, Ronovu nepořádnou čmáranici, a dokonce i klikyháky, které vypadaly, jako by je psal Hagrid, bradavický hajný.
Skřítek na Harryho úzkostně zamžoural.
"Harry Potter se nesmí zlobit... Dobby doufal... kdyby si totiž Harry Potter myslel, že na něj kamarádi zapomněli... tak by se Harry Potter do školy už ani nechtěl vrátit, pane..."
Harry ho neposlouchal. Chňapl po dopisech, ale Dobby odskočil z jeho dosahu.
"Harry Potter je dostane, pane, když Dobbymu dá slovo, že se do Bradavic nevrátí. Ach pane, čeká tam na vás nebezpečí, kterému se nesmíte vystavit! Slibte mi, že se tam nevrátíte, pane!"
"Ne!" rozzlobil se Harry. "Dej mi ty dopisy od kamarádů!"
"Pak ovšem Harry Potter nedává Dobbymu na vybranou," pronesl skřítek smutně.
A než se Harry stačil pohnout, vrhl se ke dveřím ložnice, otevřel je a tryskem vyrazil po schodech dolů. Harry se vyřítil za ním, i teď se však snažil neztropit žádný hluk; v ústech měl sucho a žaludek až někde v krku. Posledních šest schodů zvládl jediným skokem, dopadl na koberec v předsíni jako kočka a rozhlížel se, kde je Dobby. Z jídelny slyšel strýce Vernona, jak říká: ‚...vypravujte Petunii tu legrační historku o těch amerických instalatérech, pane Masone, nemůže se dočkat, až ji konečně uslyší..."
Harry proběhl předsíní do kuchyně a měl pocit, že má žaludek opravdu až v krku.

Mistrovské dílo tety Petunie, její pudink, celá ta hora šlehačky a cukrových fialek, se vznášelo málem u stropu. Nahoře na kredenci se v koutě krčil Dobby.
"Ne," zakrákal Harry. "Prosím tě... vždyť oni mě zabijí..." "Harry Potter musí slíbit, že se nevrátí do školy -" "Dobby... prosím..."
"Slibte mi to, pane..." "Nemůžu!"
Dobby se na něj truchlivě podíval.
"V tom případě to Dobby musí udělat, pane, bude to pro dobro Harryho Pottera."
Pudink dopadl na podlahu, jen to zadunělo, a Harrymu se zastavilo srdce. Jak se mísa rozbila na kusy, šlehačka se rozstříkla po oknech a po stěnách. A Dobby? S prásknutím, jako když švihne bičem, byl najednou tentam.
V jídelně se strhl pokřik a do kuchyně se vřítil strýc Vernon; našel tam Harryho, který se zděšením nemohl ani hnout a od hlavy až k patě po něm stékal tetin pudink.
Zpočátku se zdálo, že strýc Vernon dokáže celou tu událost zamluvit ("To jen náš synovec - je duševně nevyrovnaný... setkání s cizími lidmi ho vždycky rozruší, proto jsme ho nechali nahoře..."). Vykormidloval vyděšené manžele Masonovy zpátky do jídelny, slíbil Harrymu, že jakmile odejdou, seřeže ho, až z něj vyrazí duši, a strčil mu do ruky smeták. Teta Petunie vydolovala z mrazničky nějakou zmrzlinu a Harry, který se ještě pořád třásl, začal dávat kuchyň do pořádku.
Možná by strýc Vernon i přesto dokázal svou zakázku dojednat - nebýt sovy.
Po večeři teta Petunie právě podávala kolem stolu krabici s mátovými bonbony, když do jídelny vletěla oknem veliká sova pálená, upustila paní Masonové na hlavu nějaký dopis a zase vyletěla ven. Paní Masonová začala vřískat, jako když ji na nože berou, a vyřítila se z domu; cestou ještě vykřikovala něco o bláznech. Pan Mason se zdržel jen tak dlouho, aby Dursleyovým vysvětlil, že jeho žena má smrtelnou hrůzu z ptáků všeho druhu i velikosti, a zeptal se, jestli to snad měl být vtip.
Harry stál v kuchyni a křečovitě svíral smeták, aby se měl čeho podržet, když se k němu strýc Vernon neúprosně blížil, dábelský lesk v malinkých očkách.
"Přečti si to!" zasyčel zlobně a mával dopisem, který sova přinesla. "No tak - čti!"
Harry vzal dopis do ruky. Přání k narozeninám to nebylo ani náhodou.

Harry vzhlédl a naprázdno polkl.
"Vůbec jsi nám neřekl, že mimo školu nesmíš kouzla používat," zahřímal strýc Vernon a v očích mu tančila zběsilá světélka. "Nejspíš ses o tom zapomněl zmínit... asi ti to nějak vypadlo..."
Sápal se na Harryho jako obrovský buldok s vyceněnými zuby. "Takže pro tebe mám novinku, darebo... Teď tě dám pod zámek... Do té školy se už nevrátíš... Nikdy... a jestli se nějakým kouzlem zkusíš dostat ven, oni sami tě vyloučí!"
Chechtal se jako blázen a vlekl Harryho zpátky nahoru. Strýc Vernon opravdu dodržel slovo. Příštího dne ráno zaplatil zámečníkovi, aby na Harryho okno připevnil mříže, a sám pak ve dveřích ložnice udělal kočičí dvířka, kterými Harrymu třikrát denně strkali dovnitř malé dávky jídla. Ráno a večer ho pouštěli ven, aby si mohl dojít do koupelny; jinak byl v pokoji zamčený celých čtyřiadvacet hodin.
Ani po třech dnech Dursleyovi nebudili sebemenší dojem, že by se dali obměkčit, a Harry neviděl žádné východisko z pasti, ve které se octl. Ležel na posteli, díval se, jak za mřížemi na okně zapadá slunce, a sklíčeně přemýšlel, co s ním bude.
Co by mu bylo platné dostat se z pokoje pomocí kouzel, kdyby ho za to vyloučili z Bradavic? Život v Zobí ulici byl však ještě úděsnější než kdykoli předtím; teď když Dursleyovi věděli, že se ráno neprobudí jako netopýři, přišel Harry o svou jedinou zbraň. Dobby ho možná zachránil před strašlivými událostmi v Bradavicích, ale jak to tak vypadalo, čekala ho nejspíš smrt hladem.
Kočičí dvířka klapla; objevila se ruka tety Petunie a strčila do pokoje misku polévky z konzervy. Harry, kterému se žaludek svíral hlady, seskočil z postele a zdvihl ji. Polévka byla úplně studená, přesto však jí polovinu vypil jediným douškem. Pak přešel pokojem k Hedvičině kleci a vyklopil rozmáčenou zeleninu ze dna misky do jejího prázdného krmítka. Sova se načepýřila a podívala se na něj s krajním znechucením.
"Jen nad tím neohrnuj zobák, to je všecko, co máme," řekl Harry nasupeně.
Položil prázdnou misku zase na podlahu vedle kočičí záklopky a natáhl se zpátky na postel, kupodivu ještě hladovější než před polévkou.
Pokud za čtyři týdny bude ještě vůbec naživu, co se stane, když se v Bradavicích neobjeví? Pošlou někoho, aby se zjistilo, proč nepřijel? Dokážou Dursleyovy přimět, aby ho pustili?
V pokoji začínala houstnout tma. Harry byl vyčerpaný v břiše mu kručelo a hlavou mu vířily stále tytéž nezodpověditelné otázky, až nakonec upadl do neklidného spánku.
Zdálo se mu, že ho vystavují v zoologické zahradě a na kleci že má štítek Nezletilý kouzelník. Lidé na něj přes mříže poulili oči, jak tam leží, hladový a zesláblý, na slaměné podestýlce. Zahlédl v davu Dobbyho tvář a začal hlasitě křičet a prosit o pomoc, Dobby však opáčil ‚Tady je Harry Potter v bezpečí, pane!" a zmizel. Potom se objevili Dursleyovi a Dudley cloumal mřížemi klece a smál se mu.
"Přestaňte," zamumlal Harry, jak mu řachtavý zvuk narážel do rozbolavělé hlavy, "dejte mi pokoj... nechte toho... já chci spát..."
Otevřel oči. Mřížemi na okně se linulo dovnitř měsíční světlo. A někdo se na něj opravdu přes mříže vyjeveně díval: někdo s pihovatou tváří, rudými vlasy a dlouhým nosem.
Venku před Harryho oknem byl Ron Weasley!
Kapitola třetí

Doupě
"Rone!" vydechl Harry, připlížil se k oknu a vysunul " ho nahoru, aby spolu mohli přes mříže mluvit. ‚Rone, jak ses - co se to -"
A vtom mu poklesla brada, když mu došlo, co doopravdy vidí. Ron se vykláněl ze zadního okénka starého tyrkysově zeleného auta, zaparkovaného ve vzduchu, a z předních sedadel se na Harryho šklebila dvojčata Fred a George, Ronovi starší sourozenci.
"Jsi v pořádku, Harry?"
"Prosím tě, co se s tebou děje?" zeptal se Ron. "Proč jsi mi neodpovídal na dopisy? Možná tucetkrát jsem ti psal, abys k nám přijel, a potom taťka přišel domů a říkal, že ti poslali úřední varování, protože jsi před mudly použil kouzlo..."
"To jsem nebyl já - ale jak se to dozvěděl?"
"Pracuje na ministerstvu," vysvětlil Ron. "Vždyť přece víš, že mimo školu máme kouzlení zakázané..."
"Zrovna od tebe to zní dobře," řekl Harry a zíral na auto, které se vznášelo ve vzduchu.
"Počkej, tohle se nepočítá," namítl Ron. "Jenom jsme si ho vypůjčili, to auto patří taťkovi, my jsme ho nezačarovali. Zato dělat kouzla před těmi mudly, u kterých bydlíš..."
"Už jsem říkal, že jsem to nebyl já - ale trvalo by moc dlouho, kdybych ti teď měl vykládal, jak to bylo. Podívej, můžeš jim v Bradavicích vysvětlit, že Dursleyovi mě tu drží pod zámkem a nechtějí mě k nim pustit zpátky, a já se přitom nemůžu odtud dostat pomocí kouzel, protože na ministerstvu by si mysleli, že je to už podruhé během tří dnů, co jsem něco takového provedl, takže -"
"Nemluv nesmysly" řekl Ron. "Přijeli jsme, abychom si tě odvezli k nám domů."
"Ale vy mě žádným kouzlem také nemůžete -"
"Ani nemusíme," řekl Ron, pohodil hlavou k předním sedadlům a zašklebil se. "Zapomněl jsi, že mám s sebou brášky."
To už mu Fred pohotově házel konec provazu a vyzval Harryho: "Uvaž ho kolem té mříže!"
"Jestli se Dursleyovi probudí, je se mnou konec," řekl Harry, přesto utáhl provaz pevně kolem jedné z kovových tyčí, a Fred vyhnal motor do nejvyšších otáček.
"S těmi si nelámej hlavu," řekl povzbudivě, "a uhni trochu."
Harry ustoupil temnou místností až k soví kleci; Hedvika jako by chápala, že se dějí důležité věci, a ani nehlesla. Motor řval víc a víc a pak se mříž s hlasitým rupnutím vyrvala a Fred se řítil vzhůru - Harry doběhl zpátky k oknu a ještě zahlédl, jak mříž visí pár stop nad zemí a Ron ji s hlasitým supěním vtahuje do auta. Harry se úzkostně zaposlouchal, z ložnice Dursleyových se však neozval jediný zvuk.
jakmile mříž bezpečně ležela na zadním sedadle vedle Rona, Fred zacouval co možná nejblíž k Harryho oknu. "Nastup si," vyzval ho Ron.
"Ale všecky moje věci do Bradavic... má hůlka... moje koště..."
"Kde je máš?"
"Zamčené v přístěnku pod schody, a ven z tohohle pokoje se nedostanu -"
"Žádný problém," prohlásil George na sedadle vedle řidiče. "Tak zas uhni, Harry."
Fred i George opatrně prolezli oknem do pokoje. Ti dva se tedy opravdu vyznají, říkal si v duchu Harry, když George vytáhl z kapsy obyčejnou vlásenku a začal s ní otvírat zámek.
"Spousta kouzelníků si myslí, že je to ztráta času učit se takovým mudlovským fintám," řekl Fred, "ale nám se zdá, že stojí za to se jim naučit, i když jsou trochu pomalé."
Ozvalo se slabé cvaknutí a dveře se otevřely.
"Takže - my jdeme pro tvůj kufr, a ty si zatím vezmi
z pokoje všecko, co potřebuješ, a podávej to Ronovi," zašeptal George.
"Bacha na poslední schod, vrže," upozornil Harry také šeptem, a dvojčata zmizela do tmy na odpočívadle. Harry pobíhal po pokoji, ve spěchu sbíral svoje věci a podával je oknem Ronovi. Potom šel na pomoc Fredovi a Georgeovi, kteří vlekli do schodů jeho kufr. Slyšel přitom, jak strýc Vernon zakašlal.
Konečně celí udýchaní dorazili na odpočívadlo a přenesli kufr Harryho pokojem k otevřenému oknu. Fred vlezl zpátky do auta, aby s Ronem vtáhli kufr dovnitř, a Harry s Georgem ho tlačili z ložnice. Kufr se centimetr po centimetru přesouval oknem ven.
Strýc Vernon znovu zakašlal.
"Ještě kousek," zafuněl Fred z auta, "ještě jednou pořádně zatlačte..."
Harry a George se do kufru napřeli rameny, až vklouzl na zadní sedadlo auta.
"A jedem," šeptl George.
Ve chvíli, kdy Harry vylezl na okenní parapet, ozval se ze tmy za ním nečekaný skřek a po něm okamžitě zazněl hromový hlas strýce Vernona.
"UŽ ZAS TA ZATRACENÁ SOVA!" "Já zapomněl na Hedviku!"
Harry se vřítil zpátky do pokoje, ale to už na odpočívadle bliklo světlo. Harry popadl Hedvičinu klec, vrhl se k oknu a podal ji Ronovi. Lezl zase zpátky na prádelník, když strýc Vernon zabušil do odemčených dveří - a ty se rozletěly.
Na zlomek vteřiny stál strýc Vernon ve dveřích jako v rámu; potom zaryčel jako rozzuřený býk, vrhl se k Harrymu a popadl ho za kotník.
Ron, Fred i George uchopili Harryho za paže a táhli, co jim síly stačily.
" Petunie!" hulákal strýc Vernon. "On utíká! ON UTÍKÁ!" Všichni tři Weasleyové však trhli naráz, a Harryho noha vyklouzla ze strýcova sevření. Jakmile byl Harry v autě a přibouchl dvířka, Ron zaječel "Šlápni na to, Frede!" a auto vyrazilo jako střela směrem k měsíci.
Harry tomu ani uvěřit nemohl - byl volný! Spustil dolů okénko, takže mu noční vzduch cuchal vlasy, a ohlédl se po

střechách Zobí ulice, které se rychle zmenšovaly. Strýc Vernon, teta Petunie i Dudley se zkoprněle vykláněli z Harryho okna.
"Na shledanou napřesrok!" křikl Harry.
Weasleyovi se hlasitě rozchechtali a Harry se pohodlně uvelebil na sedadle a šklebil se od ucha k uchu. "Pusť Hedviku ven," řekl Ronovi, "může letět za námi. Nemohla si protáhnout křídla už kdovíjak dlouho." George podal Ronovi vlásenku a za okamžik už Hedvika radostně vyletěla z okna a vznášela se vedle nich neslyšně jako duch.
"A teď spusť, Harry," vyzval ho Ron netrpělivě. "Co se vlastně stalo?"
Harry jim vypověděl všecko o Dobbym, o jeho varování, i o pohromě s fialkovým pudinkem. Když skončil, v autě nadlouho zavládlo užaslé mlčení.
"To se mi ani trochu nelíbí," řekl Fred konečně.
"V tom je nějaká bouda," přitakal George. "On ti ani neřekl, kdo za tím spiknutím stojí?"
"Myslím, že nemohl," mínil Harry. "Jak jsem vám říkal, pokaždé, když už mu něco málem uklouzlo, začal si otloukat hlavu o Zeď.."
Viděl, jak se Fred a George na sebe podívali.. "Takže vy myslíte, že mi lhal?" zeptal se Harry. "Podívej," řekl Fred, "vezmi to takhle: domácí skřítkové mají svá vlastní mocná kouzla, obvykle jich však nemohou použít bez souhlasu svého pána. Myslím, že milého Dobbyho někdo poslal, aby ti v návratu do Bradavic zabránil, a říká si, jaká to je legrace. Víš ve škole o někom, kdo proti tobě něco má?"
"Jistě," odpověděli okamžitě Harry i Ron zároveň. "Draco Malfoy," vysvětlil Harry. "Ten mě přímo nenávidí."
"Draco Malfoy?" zeptal se George a otočil se. "Není to syn Luciuse Malfoye?"
"Určitě ano, není to zrovna běžné jméno, nemyslíš?" řekl Harry. "A proč?"
"Slyšel jsem taťku, jak o něm mluvil," řekl George. "Býval velkým přívržencem Ty-víš-koho."
"A když Ty-víš-kdo zmizel," řekl Fred a otočil se dozadu, aby na Harryho viděl, "Lucius Malfoy se vrátil zpátky a tvrdil, že to tak nikdy nemyslel. Lhal, jako když tiskne - taťka je přesvědčen, že patřil k nejbližším důvěrníkům Ty-víš-koho."
Harry takové zvěsti o Malfoyově rodině slyšel už dřív, takže ho vůbec nepřekvapily. V porovnání s Malfoyem vypadal Dudley Dursley jako laskavý ohleduplný a citlivý chlapec.
"Nevím, jestli Malfoyovi mají domácího skřítka..." řekl Harry.
"Ať už ten skřítek patří komukoli, musí jít o starou kouzelnickou rodinu, a určitě bohatou," mínil Fred.
"Ach jo, mamka by pořád chtěla domácího skřítka, aby nám žehlil," prohodil George. "Jenže jediné, co máme, je nanicovatý start'" ghúl nahoře v podkroví - to je perský démon, jestli to nevíš -, a pak ještě trpaslíci po celé zahradě. Domácí skřítkové patří k velkým panským sídlům, zámkům a podobným domům, u nás žádného nenajdeš..."
Harry mlčel. Soudě podle toho, že Draco Malfoy měl obvykle vždycky to nejlepší, musela se jeho rodina topit v kouzelnickém zlatě; dokázal si Malfoye docela dobře představit, jak se prochází jako páv po velkém panském domě. Ovšem poslat rodinného služebníka, aby Harrymu zabránil v návratu do Bradavic, to také vypadalo, jako by si to usmyslel právě Draco. Byl Harry opravdu bláhový, když Dobbyho řeči bral vážně?
"Buď jak buď, jsem rád, že jsme si pro tebe přijeli," dodal Ron. "Už jsem si opravdu dělal starosti, když jsi neodpověděl ani na jeden z mých dopisů. Napřed jsem myslel, že za to může Errol -"
"Kdo je to?"
"Naše sova. Je už hrozně stará. Nebylo by to poprvé, kdy cestou s dopisem zkolabovala. Tak jsem si chtěl půjčit Hermese -"
"Koho?"
"Sovu, kterou mamka a taťka koupili Percymu, když se stal prefektem," vysvětlil Fred z předního sedadla. "Jenže Percy mi Hermese nechtěl půjčit," řekl Ron. "Tvrdil, že ho potřebuje."
"Percy si letos v létě počíná velice podivně," zamračil se George. "A ten dopisy posílá, jeden za druhým, a spoustu času tráví zavřený u sebe v pokoji... Přece ten svůj prefektský odznak nemůže leštit od rána do večera... Jedeš moc na západ, Frede," upozornil a ukázal na kompas na přístrojové desce. Bratr jen lehce pohnul volantem v protisměru.
"A váš tatínek ví, že máte jeho auto?" zeptal se Harry, i když tušil odpověď.
"Ehm - ne," přiznal Ron, "musel dnes večer zůstat v práci. Doufejme, že ho dokážeme vrátit do garáže, aniž mamka zjistí, že jsme s ním letěli."
"A co váš tatínek na ministerstvu kouzel vůbec dělá?" "Pracuje v tom nejnudnějším oddělení," řekl Ron. "V odboru zneužívání mudlovských výtvorů." "Odboru čeho?"
"Má to co dělat s očarovanými věcmi, které původně zhotovili mudlové, rozumíš, pokud se zase octnou v nějakém mudlovském obchodu nebo domě. Jako když loni umřela jedna stará čarodějka a její čajovou soupravu prodali do starožitnictví. Nějaká mudlovská žena si ji koupila, odnesla si ji domů a pokusila se podávat v ní svým přátelům čaj. Byla to vyslovená hrůza - taťka celé týdny pracoval přesčas."
"Co se stalo?"
"Čajník vyváděl jako divý, stříkal vařící čaj po celé místnosti a jeden host skončil v nemocnici s nosem přiskřípnutým kleštičkami na cukr. Taťka nevěděl, kam dřív skočit, na celém odboru je jenom on a ještě jeden starý kouzelník, nějaký Perkins, a oba museli provádět Paměťová kouzla a ještě spoustu dalších, aby to ututlali..."
"Ale váš tatínek... tohle auto..."
Fred se dal do smíchu. "Ano, taťka je posedlý vším, co se týká mudlů; kůlnu máme plnou mudlovských věcí. Taťka je všecky rozebere, očaruje a zas je složí dohromady. Kdyby udělal prohlídku u nás doma, musel by sám sebe okamžitě zatknout. Mamka z toho šílí."
"Tamhle je hlavní silnice," oznámil George, který se díval přes čelní sklo dolů. "Za deset minut jsme doma... ostatně je načase, poněvadž začíná svítat..."

Na obzoru směrem na východ bylo vidět slabou narůžovělou záři.
Fred navedl auto níž a Harry uviděl tmavé skvrny polí a skupinky stromů.
"Bydlíme kousek za vesnicí," vysvětlil mu George. jmenuje se Vydrník svatého Drába..."
Letící auto se snášelo níž a níž. Mezi stromy už teď prosvěcovalo jasně červené slunce.
"A jsme tady!" ohlásil Fred, když se s lehkým drcnutím octli na zemi. Přistáli na dvorku u garáže, která vypadala, že musí každou chvíli spadnout, a Harry poprvé spatřil Ronův dům.
Jako kdyby to kdysi býval veliký zděný prasečinec, ke kterému porůznu přistavovali další místnosti, až byl vysoký několik poschodí a stál tak nakřivo, jako by držel pohromadě jen díky čárům (což, jak si Harry uvědomil, byla nejspíš pravda). Nahoře na červené střeše trčelo čtyři nebo pět komínů. U vchodu bylo do země nakřivo zaražené domovní znamení s nápisem Doupě. U vchodu se povalovala hromada holínek a úplně zrezivělý kotlík. Po dvoře zobalo několik tučných hnědých kuřat.
"Není to nic moc," řekl Ron.
"Je to nádhera," řekl Harry šťastně a vzpomněl si na Zobí ulici.
Vystoupili z auta.
"Ted se musíme ve vší tichosti dostat nahoru," řekl Fred, "a počkat, až nás mamka zavolá k snídani. Ty, Rone, se pak přiženeš dolů a řekneš: Mami, podívej, kdo v noci přijel!` Mamka bude celá šťastná, že vidí Harryho, a nikdo se nemusí dozvědět, že jsme s tím autem vůbec letěli."
‚Výborně," řekl Ron. "Pojď Harry, já spávám ve..." Vtom ošklivě zezelenal a vytřeštil oči na dům. Ostatní tři se prudce otočili.

Přes dvůr se k nim rázným krokem blížila paní Weasleyové, rozhánějíc kuřata, a bylo podivuhodné, jak moc taková malá, buclatá ženuška s laskavou tváří připomíná šavlozubého tygra.
"A jéje," řekl Fred.
"To je nadělení," přidal se George.
Paní Weasleyové se zastavila před nimi, ruce založené v bok, a hleděla z jedné provinilé tváře na druhou. Na sobě měla květovanou zástěru a z kapsy jí čouhala hůlka. "Takže," spustila.
"Dobré jitro, mami," pozdravil ji George hlasem, o kterém si očividně myslel, že je bodrý a podmanivý. "Máte vy vůbec tušení, jaké jsem si o vás dělala starosti?" usykávala paní Weasleyové ledově.
"Nezlob se, mami, ale my jsme museli -"
Všichni tři synové paní Weasleyové byli větší než ona, teď se však jenom krčili, jak se do nich zuřivě pustila. "Postele prázdné! Nikde ani řádka! Auto pryč... mohli jste se někde vybourat... div jsem se nezbláznila strachy... Na to jste nepomysleli..? Nikdy, za celý život... Jen počkejte, až se vrátí váš otec - s Billem, s Charliem ani s Percym jsme takovéhle starosti nikdy neměli!"
"S dokonalým prefektem Percym," zamumlal Fred. "JEN BY TI PROSPĚLO, KDYBY SIS Z PERCYHO OBČAS VZAL PŘÍKLAD!" křičela paní Weasleyové a píchla prstem Freda do prsou. "Mohli jste přijít o život, mohli vás uvidět, mohli jste otce připravit o zaměstnání -"
Zdálo se, že to trvá celé hodiny. Paní Weasleyové samým křikem málem ochraptěla, než se obrátila k Harrymu, který opatrně ucouvl.
jsem ráda, že tě vidím, Harry," řekla. ‚Pojď dovnitř, drahoušku, dostaneš něco k snídani."
Otočila se a zamířila dovnitř; Harry se nejistě ohlédl na Rona, ale když na něj povzbudivě zakýval, vydal se za ní.
Kuchyně byla malá a dost stísněná. Uprostřed byl pečlivě vydrhnutý dřevěný stůl a židle; Harry se posadil na okraj sedačky a rozhlížel se kolem. Ještě nikdy v žádném kouzelnickém domě nebyl.
Hodiny na protější stěně měly jen jednu ručičku a vůbec žádné číslice. Zato kolem dokola byly napsané výroky jako ČAS UVAŘIT ČAJ, ČAS NAKRMIT KUŘATA,JDEŠ POZDĚ. A na krbové římse byly ve třech řadách naskládané knížky s názvy jako Jak si očarovat domácí sýr, Čáry při pečení a Hostina za minutu - hotové kouzlo! A pokud Harryho nešálil sluch, staré. rádio vedle dřezu právě ohlásilo, že následuje Kouzelná hodinka s oblíbenou zpívající čarodějkou Celestýnou Warbeckovou.
Paní Weasleyové lomozila po kuchyni, chystala k snídani, co jí právě přišlo pod ruku, a zatímco kladla na pánev uzenky, vrhala na syny zarputilé pohledy. Každou chvíli přitom ještě zamumlala něco jako "Nevím, nač jste přitom mysleli," a „V životě bych něčemu takovému nevěřila".
"Tobě nic nevyčítám, drahoušku," ujistila Harryho a vyklopila mu na talíř osm či devět uzenek, "Artur i já jsme si už o tebe také dělali starost. Zrovna včera večer jsme říkali, že pokud Ronovi do pátku neodepíšeš, pojedeme pro tebe sami. Ale opravdu," (a přidala mu na talíř tři sázená vejce), "letět s nelegálním autem přes polovinu Anglie - kdekdo vás mohl uvidět -"
Jen tak mimochodem mávla hůlkou na špinavé nádobí v dřezu a to se samo začalo umývat; bylo slyšet jen tiché cinkání.
"Vždyť bylo zamračeno, mami!" namítl Fred.
"Když jíš, tak nemluv!" vyjela na něj paní Weasleyové. "Oni by ho umořili hladem, mami!" řekl George.
"A ty bud taky zticha!" křikla paní Weasleyové, zatvářila se však poněkud mírněji, když začala krájet Harrymu chleba a mazat mu ho máslem.
Vtom upoutala jejich pozornost malá rudovláska v dlouhé noční košili, která se objevila v kuchyni, tiše vypískla a hned zas vyběhla ven.
"To byla Ginny" vysvětlil Ron Harrymu polohlasem. "Moje sestřička. Mluvila o tobě celé léto."
jo, Harry, a bude chtít, aby ses jí podepsal do památníku," zašklebil se Fred, zachytil však matčin pohled a bez jediného

dalšího slůvka se sklonil k talíři. Potom
už nikdo nic neříkal" dokud všechny čtyři talíře nebyly prázdné, což trvalo neuvěřitelně krátce.
"Krindapána, já jsem ale utahaný," zívl Fred" když konečně odložil nůž a vidličku. "Myslím" že si půjdu lehnout a -"
"To tedy nepůjdeš," utrhla se na něj paní Weasleyové. "Za to" žes byl celou noc vzhůru" si můžeš sám. Potřebuji, abys mi odtrpaslíkoval zahradu, už se to s nimi zase nedá vydržet."
"Ale mami -"
"A vy dva půjdete s ním," paní Weasleyové probodla pohledem Rona a Freda. "Ty můžeš jít nahoru a lehnout si, obrátila se k Harrymu. "Tys po nich přece nechtěl" aby létali s tím zpropadeným autem."
Harry měl ovšem pocit, že se mu vůbec nechce spát, a tak vyhrkl: "Já Ronovi pomůžu. Ještě nikdy jsem neviděl, jak se něco odtrpaslíkovává -"
"To je od tebe milé" drahoušku" ale je to nudná práce," řekla paní Weasleyové. "A teď se ještě podíváme, co o tom říká Lockhart."
Ze stohu na krbové římse vytáhla těžkou knihu. George jen zaúpěl.
"Ale mami" my přece víme, jak se má odtrpaslíkovat zahrada."
Harry se podíval na vazbu knihy, kterou paní Weasleyové držela v ruce. Ozdobným zlatým písmem na ní stálo: Lockhartův atlas domácích škůdců. Na obálce byla obrovská fotografie velice pohledného kouzelníka s vlnitými. světlými vlasy a zářivě modrýma očima. Jak bylo v kouzelnickém světě zvykem" i ona se pohybovala: kouzelník (Harry si domyslel, že to musí být Zlatoslav Lockhart) na ně všechny potutelně mrkal. Paní Weasleyové se na něj usmála.
"Je prostě úžasný," řekla, "o škůdcích v domácnosti ví opravdu všecko" je to skvělá kniha..."
"Totiž, ona je na něj mamka zatížená," zašeptal Fred tak, aby ho bylo dobře slyšet.
"Nebuď směšný, Frede," řekla paní Weasleyové a celá zčervenala v obličeji. "Tak dobrá, jestli si myslíte" že tomu rozumíte lip než Lockhart, můžete jít a dát se do práce, ale běda vám, jestli v té zahradě zůstane třeba jen jeden trpaslík" až si to přijdu zkontrolovat."
Fred, George i Ron se svěšenými hlavami vyšli ven" nepřestávajíce zívat a bručet, a Harry je následoval. Zahrada byla rozlehlá a vyhlížela přesně tak, jak by podle jeho mínění zahrada vyhlížet měla. Dursleyovým by se určitě nelíbila - byla tam spousta plevele a trávník potřeboval posekat - všude kolem zdí však rostly pokroucené stromy, záhony byly plné rostlin" jaké Harry ještě nikdy neviděl" a byl tam velký zelený rybník plný žab.
"Mudlové totiž mají v zahradách trpaslíky také," vysvětloval Harry Ronovi, když šli přes trávník.
jo, ty věci, o kterých si mudlové myslí, že jsou to trpaslíci, ty jsem viděl," řekl Ron, shrbený a s hlavou zabořenou do pivoňkového keře. "Vypadají jako malí tlustí Mikulášové s rybářskými pruty..."
Na okamžik bylo slyšet urputnou potyčku, pivoňkový keř se zatřásl a pak se Ron napřímil: "Tak tohle je trpaslík," prohlásil nerudně.
"Nechej mě! Nechej mě!" vřeštěl trpaslík.
Opravdu nevypadal jako Mikuláš. Byl malý jako z vydělané kůže" a měl velikou, hrbolatou a holou hlavu" která připomínala brambor. Ron ho držel co nejdál od sebe, zatímco trpaslík kopal svýma maličkýma nohama" tvrdýma jako roh; Ron ho chytil za kotníky a převrátil hlavou dolů.
"To se musí takhle," vysvětlil Harrymu. Zvedl trpaslíka nad hlavu ("Nechej mě!") a začal s ním točit ve velkých kruzích jako s lasem. Když si všiml zděšení v Harryho tváři, dodal ještě: "To jim neublíží" jenom se jim musí pořádně zatočit hlava" aby nenašli cestu zpátky do svých děr."
Pustil trpaslíkovy kotníky a ten vyletěl do výšky dvaceti stop a pak s hlasitým žuchnutím přistál na poli za plotem.
"To byla slabota," řekl Fred. Vsadím se, že já dohodím až tamhle za ten pařez."
Harry se rychle naučil trpaslíky nijak zvlášť nelitovat. Prvního, kterého chytil, chtěl prostě jen hodit přes plot, ovšem trpaslík postřehl jeho měkké srdce, zakousl se mu zuby ostrými jako břitva do prstu a on ho jen stěží setřásl, až...
"leda, Harry - to bylo dobrých padesát stop!"
Za chvíli se to letícími trpaslíky ve vzduchu doslova hemžilo.
"Že by jim to zrovna myslelo, to ne," řekl George. Držel jich pět nebo šest najednou. "Jakmile zjisti, že jsme to sem přišli odtrpaslíkovat, vyhrnou se ven, aby všechno viděli. Jeden by si myslel, že se za tu dobu mohli naučit prostě zůstat v děrách."
Zanedlouho se už zástup trpaslíků na poli za plotem začal se shrbenými zády pomalu trousit pryč.
Dívali se na ně, jak mizí na opačné straně pole. "Však oni se zas vrátí," řekl Ron. "U nás se jim vysloveně líbí... a taťka je na ně moc mírný, mysli si, že jsou legrační..." Právě v tu chvíli bouchly hlavní dveře. "Taťka se vrátil!" řekl George.
"Je doma!" Tryskem proběhli zahradou a zpátky do domu.
Pan Weasley seděl sklesle na kuchyňské židli; sundal si brýle a oči měl zavřené. Byl to hubený mužík s postupující lysinou, tu trochu vlasů, která mu ještě zbývala, však měl stejně rudou jako všechny jeho děti. Na sobě měl dlouhý zelený hábit, celý zaprášený a pomačkaný.
"To byla ale noc," zamumlal a tápal po čajníku, zatímco všichni usedli kolem něj. "Devět domovních prohlídek! Devět! A starý Mundungus Fletcher se mě pokusil uřknout, když jsem k němu stál zády..."
Pan Weasley si dlouze usrkl čaje a vzdychl. "Našel jsi něco, tati?" zeptal se Fred dychtivě.
"Nic víc než pár klíčů, které se scvrkávaly, a konvici, která kousala," zívl pan Weasley. "Byly tam nějaké dost ošklivé věci, ale ty nepatřily do mého odboru. Mortlakea odvedli k výslechu kvůli nějakým krajně podivným stužkám, ale to bohudík přísluší výboru pro pokusná kouzla..."
"Proč by někdo stál o to, aby se klíče scvrkávaly?" zeptal se George.
"Jen aby poškádlil mudly" vzdychl pan Weasley. "Prodají jim klíč, který se čím dál víc scvrkává, takže když ho pak mudlové potřebují, nenajdou ho... Samozřejmě je velice těžké někoho usvědčit, poněvadž žádný mudla nepřipustí, že by

se mu klíče mohly scvrknout - zůstanou při tom, že je prostě pořád ztrácejí. Pánbůh s nimi, jsou schopní úplně všeho, jen aby si nemuseli připustit, že čáry a kouzla existují, obzvlášť když se jim dějí přímo před očima... ale co všecko naši lidé dokážou očarovat, to byste nevěřili -"
"JAKO TŘEBA AUTA?"
Ve dveřích se objevila paní Weasleyové a třímala dlouhý pohrabáč jako nějaký meč. Pan Weasley vytřeštil oči a provinile zíral na svoji ženu.
"Ří-říkáš auta, Molly?"
"Ano, Arture, auta," přisvědčila paní Weasleyové a v očích jí blýskalo. "Představ si, že nějaký kouzelník si koupí staré rezavé auto a řekne své ženě, že ho chce jen rozebrat, aby viděl, jak funguje, ale ve skutečnosti ho očaruje, aby dokázalo létat."
Pan Weasley zamrkal.
"Totiž, drahoušku, myslím, že bys zjistila, že tím nijak neporušil zákon, i když - ehm - možná by býval udělal lip, kdyby své ženě řekl pravdu... V tom zákonu je totiž klička, jak bys zjistila... Pokud doopravdy neměl v úmyslu s tím autem létat, sama skutečnost, že to auto létat může, ještě neznamená -"
"Arture Weasleyi, ty ses postaral, aby tam ta klička byla, když jsi ten zákon psal!" rozkřikla se paní Weasleyové. "Jen aby ses mohl dál vrtat ve všem tom mudlovském harampádí v naší kůlně! A jestli chceš něco vědět, Harry dnes ráno přijel právě tím autem, s kterým jsi neměl v úmyslu létat!"
"Harry?" zeptal se pan Weasley rozpačitě. "Jaký Harry?" Rozhlédl se po kuchyni, postřehl Harryho a vyskočil ze židle. "Propánakrále, ty jsi opravdu Harry Potter? Velice mě těší, že tě poznávám, Ron nám toho tolik vypravoval -" "Tvoji synáčkové dnes v noci tím autem letěli až k Harryho domu a zase zpátky!" křičela paní Weasleyové. "Ráda bych věděla, co mi k tomu řekneš?!"
"Je to pravda?" zeptal se pan Weasley dychtivě. "A letělo dobře? Chci - chci říct," zakoktal se, jak z očí paní Weasleyové začaly sršet jiskry, "že to od vás nebylo správné, chlapci - vůbec to nebylo správné..."
"Nechme je, ať si to spolu vyříkají," šeptl Ron Harrymu, zatímco se paní Weasleyové nafoukla jako volská žába. "Pojď, ukážu ti svou ložnici."
Vytratili se z kuchyně a prošli úzkou chodbičkou k nerovnému schodišti, které cikcak stoupalo celým domem. Na třetím odpočívadle byly jedny dveře pootevřené a Harry ještě stačil postřehnout dvě světlehnědé oči, které se na něj upíraly, než se dveře s cvaknutím zavřely.
"To byla Ginny," řekl Ron. "Ani nevíš, jak je zvláštní, když se takhle ostýchá, jinak se vůbec nezavírá -" Vystoupali ještě dvě patra, až konečně stanuli u dveří, z kterých se loupal nátěr a na malé destičce tam stálo Ronaldův pokoj.
Harry vešel dovnitř, div že nevrazil hlavou do šikmého stropu, a zamrkal. Jako kdyby vkročil do rozpálené pece. Všecko v Ronovy pokoji bylo křiklavě oranžové: pokrývky na posteli, stěny, dokonce i strop. Pak si Harry uvědomil, že Ron polepil málem každý kousek odřených tapet plakáty, na kterých bylo stále týchž sedm čarodějek a kouzelníků, všichni v jasně oranžových hábitech a s košťaty v rukou, a všichni nadšeně mávali.
"To je tvé oblíbené famfrpálové mužstvo?" zeptal se Harry.
"Kudleyští Kanonýři," přisvědčil Ron a ukázal mu na oranžovou pokrývku, kterou krášlila dvě obrovská černá K a letící dělová koule. "Devátí v lize."
Ronovy učebnice čar a kouzel byly bez ladu a skladu naházené v koutě, vedle hromady komiksů, které zřejmě obsahovaly kompletní Dobrodružství Martinet Miggse, matohlavého mudly. Ronova kouzelnická hůlka ležela nahoře na akváriu plném žabího potěru, na okenním parapetu vedle tlusté šedivé krysy Prašivky, která si tu našla místečko, kam svítilo slunce, a klímala.
Harry překročil balíček samomíchacích hracích karet, ležících na podlaze, a vyhlédl maličkým okénkem ven.
Na poli daleko dole viděl houf trpaslíků, kteří se jeden za druhým plížili plotem kolem Weasleyova domu zase dovnitř.
Potom se otočil a podíval se na Rona, který ho pozoroval skoro úzkostně, jako by čekal na jeho názor.
"Je to tady dost malé," řekl Ron spěšně. "Ne jako ten pokoj, cos měl ty u mudlů. A spím zrovna pod tím ghúlem v podkroví, který věčně tluče do potrubí a heká..."
Harry se však široce zašklebil: "Je to ten nejlepší dům, v jakém jsem kdy byl."
Ronovi zčervenaly uši.

Kapitola čtvrtá

V Krucáncích a kaňourech

Život v Doupěti se od života v Zobí ulici lišil tolik, jak to jen bylo možné. Dursleyovi chtěli mít všecko uklizené a uspořádané; u Weasleyových jste na každém kroku naráželi na něco podivného a neočekávaného. Harry se vylekal, když se poprvé podíval do zrcadla nad krbovou římsou v kuchyni a to se na něj rozkřiklo: "Zastrč si košili, ty nepořádníku!" Ghůl v podkroví skučel a lomozil trubkami, kdykoli se mu zdálo, že je v domě moc ticho, a tlumené výbuchy z ložnice, kde spali Fred a George, všichni považovali za úplně normální věc. Ze všeho nejvíc však Harryho na životě u Ronových rodičů udivovalo nikoli mluvící zrcadlo či hlomozící ghúl, nýbrž to, že všichni v domě ho zřejmě měli rádi.
Paní Weasleyové se mu pokoušela vyspravit ponožky a při každém jídle mu čtyřikrát přidala a nutila ho, aby to všecko snědl. Pan Weasley ho u jídelního stolu s oblibou posazoval vedle sebe, zahrnoval ho otázkami o životě mezi mudly a chtěl, aby mu vysvětlil, jak fungují takové věci jako zástrčky nebo pošta.
"To je opravdu důmyslné!" prohlašoval, když mu Harry podrobně vylíčil, jak se používá telefon. "Je to úžasné, co

všecko si mudlové vymysleli, aby se obešli bez čar a kouzel."
Dopis z Bradavic dostal Harry jednoho slunečného rána přibližně týden poté, co přijel do Doupěte. Přišel dolů na snídani spolu s Ronem a našli už manžele Weasleyovy i Ginny sedět u kuchyňského stolu. Jakmile Ginny uviděla Harryho, převrhla misku s ovesnou kaší a ta s bouchnutím spadla na podlahu. Ginny vůbec měla sklon pokaždé něco převrhnout, kdykoli Harry vešel do místnosti. Vrhla se pod stůl, aby misku zvedla, a když se zase objevila, byla rudá v obličeji jako zapadající slunce.
Harry předstíral, že si toho nevšiml, posadil se a vzal si topinku, kterou mu paní Weasleyové podala.
"Máte tu dopisy ze školy," oznámil pan Weasley a podával Harrymu i Ronovi stejné nažloutlé pergamenové obálky s adresou napsanou zeleným inkoustem. "Brumbál už ví, že jsi tady, Harry - tomu člověku nic neujde. Vy dva je tu máte také," dodal, když se do kuchyně přiloudali Fred a George, oba ještě v pyžamu.
Několik minut pak bylo v kuchyni ticho, jak všichni četli svou poštu. V Harryho dopisu stálo, že má prvního září odjet spěšným vlakem do Bradavic z nádraží King's Cross jako obvykle. Byl tam i seznam nových učebnic, které bude v příštím roce potřebovat.

To už Fred dočetl svůj seznam a nahlédl Harrymu přes rameno.
"Takže si máš taky opatřit všechny Lockhartovy knihy!" řekl. "Ten nový učitel obrany proti černé magii musí být nějaký nadšenec - jestli to nakonec nebude čarodějka."
V tu chvíli však zachytil matčin pohled a honem se soustředil na marmeládu.
"Nic levného to nebude," řekl George a pohlédl rychle na rodiče. "Lockhartovy knihy jsou opravdu drahé..." "Nějak si už poradíme," ujistila ho paní Weasleyové, tvářila se však ustaraně. "Počítám, že pro Ginny seženeme spoustu věcí z druhé ruky"
"Cože, ty už letos jdeš do Bradavic?" zeptal se Harry. Ginny přikývla, zrudla až ke kořínkům svých ohnivých vlasů a opřela se loktem do máselničky Naštěstí si toho nevšiml nikdo jiný než Harry, poněvadž v tu chvíli vešel dovnitř Ronův starší bratr Percy. Byl už oblečený a na pletené vestě měl připíchnutý svůj odznak bradavického prefekta.
"Dobré jitro přeji," řekl Percy rázně. "Že ale máme krásný den."
Posadil se na jedinou zbývající židli, ale v tu ránu zase vyskočil a zvedl vypelichanou šedivou péřovou prachovku, na kterou si sedl - to si aspoň Harry myslel do chvíle, než postřehl, že ta věc dýchá.
‚Vždyť to je Errol!" vykřikl Ron, vzal si od Percyho bezvládnou sovu a vytáhl jí zpod křídla dopis. "Konečně! Nese odpověď od Hermiony. Napsal jsem jí, že pojedeme k Dursleyovým a pokusíme se tě vysvobodit."
Odnesl sovu k bidýlku u zadních dveří a snažil se ji na něj postavit, Errol však hned zase žuchla dolů, takže ji Ron raději položil na odkapávací desku na nádobí a zamumlal: "Chudák stará." Pak otevřel Hermionin dopis a přečetl ho nahlas:
Milý Rone,
a ty Harry také, pokud tam jsi,
doufám, že všechno šlo hladce a Harry je v pořádku a že jste se nedopustili ničeho nelegálního, abyste ho dostali na svobodu, Rone, poněvadž z toho by měl potíže i on. Dělala jsem si velké starosti, a jestli je Harry v pořádku, hned mi to napište, ale bylo by snad lepší, kdybyste poslali jinou sovu, poněvadž myslím, že ta tvoje by další cestu s dopisem už nemusela přežít. Mám samozřejmě spoustu práce s přípravou do školy.. ("Co blázni?"vyhrkl Ron zděšeně. "Jsou přece prázdniny!") ... a příští středu pojedeme do Londýna koupit nové učebnice. Co kdybychom se sešli na Příčné ulici? Napište mi co nejdřív, co se děje. Srdečně zdraví Hermiona
"To se výborně hodí, můžeme jet taky a všecko vám nakoupit," řekla paní Weasleyové a začala sklízet ze stolu. "Co dneska všichni hodláte dělat?"
Harry, Ron, Fred i George zamýšleli jít nahoru na kopec, na malý palouk" který Weasleyovým patřil. Všude kolem rostly stromy" takže tam zdola z vesnice nebylo vidět a oni mohli trénovat famfrpál" pokud ovšem nelétali příliš vysoko. Nemohli ovšem používat opravdové famfrpálové míče" které by jim mohly uletět a dostat se až nad vesnici" což by se jen stěží vysvětlovalo; místo toho házeli jeden druhému jablka a chytali je. Jeden po druhém se přitom střídali na Harryho koštěti Nimbus Dva tisíce" které bylo bezesporu nejlepší, zatímco Ronův starý Meteor kolikrát předhonili i motýli, kteří právě letěli kolem.
Pět minut nato už pochodovali vzhůru do kopce s košťaty na ramenou. Zeptali se Percyho, jestli nechce jít s nimi, ten jim však odpověděl" že má nějakou práci. Harry až dosud Percyho vídal vždycky jen u jídla, jinak zůstával celou dobu zavřený u sebe v pokoji.
"To bych rád věděl" co se mu honí v hlavě," zakabonil se Fred. "Jako by to ani nebyl on. Den předtím, než jsi přijel, mu přišly výsledky zkoušek: dvanáctkrát NKÚ, a on se skoro ani neradoval."
"Náležitá kouzelnická úroveň," vysvětlil George, když postřehl Harryho zmatený výraz. "Bill jich měl taky dvanáct. Jestli si nedáme pozor, budeme mít v rodině dalšího primuse, a takovou ostudu bych už asi nevydržel."
Bill byl z bratří Weasleyových nejstarší. On i další ze sourozenců, Charlie, už bradavickou školu dokončili. Harry se ani s jedním z nich nikdy nesetkal, věděl však" že Charlie studuje v Rumunsku draky a Bill že je v Egyptě, kde pracuje pro Gringottovy, pro jejich kouzelnickou banku.
"Nevím, jak nám letos mamka a taťka vůbec dokážou pořídit všecko do školy," řekl George po chvíli. "Pětkrát všechny Lockhartovy knihy! A Ginny potřebuje hábit a hůlku a všechno ostatní..."
Harry k tomu nic neřekl; připadal si poněkud trapně.
V podzemním trezoru u Gringottových v Londýně měl uložené malé jmění, které mu zanechali rodiče. Byl ovšem zámožný jen v kouzelnickém světě; v mudlovských krámech svými galeony, srpci ani svrčky platit nemohl. O svém bankovním účtu u Gringottových se Dursleyovým nezmínil; nemyslel si, že by jejich strach ze všeho, co nějak souviselo s čarami a kouzly, byl tak veliký, že by se vztahoval i na pořádnou hromadu zlata.

Příští středu paní Weasleyové všechny probudila brzy ráno. Jakmile v rychlosti zhltli půl tuctu chlebíčků se slaninou, hned si oblékli kabáty. Paní Weasleyové sundala z krbové římsy v kuchyni květináč a podívala se dovnitř.
"Zas už nám dochází, Arture," vzdychla. "Musíme dnes nějaký koupit... Takže - hosté mají přednost! Až po tobě, Harry, drahoušku!"
A podávala mu květináč.
Harry zazíral, jak se na něj všichni dívají. "A co - co mám vlastně dělat?" zakoktal se.
"On ještě nikdy s Letaxem necestoval," vyhrkl Ron. "Promiň, Harry, já na to zapomněl."
"Nikdy?" zeptal se pan Weasley. "Ale jak ses loni dostal na Příčnou ulici, aby sis mohl koupit věci do školy?" "Jel jsem podzemní dráhou -"
"Vážně?" zeptal se pan Weasley dychtivě. "A měli tam ujíždějící schody? A jak vlastně -"
"Ne, Arture, teď ne," zarazila ho paní Weasleyové. "Prášek Letax je mnohem rychlejší, drahoušku Harry, ale můj ty smutku, jestli jsi s ním ještě nikdy necestoval -"
"To bude v pořádku, mami," řekl Fred. "Napřed se podívej na nás, Harry."
Nabral si z květináče špetku lesklého prášku, přistoupil ke krbu a hodil ho do plamenů.
V krbu to mocně zahučelo, oheň naráz smaragdově zezelenal a vyšlehl ještě výš, než kolik Fred měřil; pak vkročil přímo do ohně, vykřikl "Příčná ulice!" a byl pryč.
"Musíš to vyslovit zřetelně, drahoušku," kladla Harrymu na srdce paní Weasleyová. George si mezitím sáhl do květináče také. "A dávej pozor, abys našel ten správný rošt..."
"Správný co?" zeptal se Harry uzkostně, jak onen zahučel a George zmizel.
"Totiž, ona existuje strašná spousta kouzelnických krbů, a z těch si musíš vybrat, ale když to řekneš opravdu zřetelně -"
"Nech toho, Molly Harry to zvládne," řekl pan Weasley a také si nabral Letax.
"Ale miláčku, kdyby se ztratil, jak bychom to vysvětlili jeho tetě a strýcovi?"
"Těm by to nevadilo," ujistil ji Harry. "Dudley by myslel, že je to úžasná legrace, kdybych zůstal trčet někde v komíně, s tím si starosti opravdu nedělejte."
"Dobrá... dobrá... tak půjdeš po Arturovi," rozhodla paní Weasleyová. "Až vkročíš do ohně, řekneš, kam chceš -"
"Lokty přitom musíš držet při těle," radil mu Ron.
"A oči mít zavřené," řekla paní Weasleyová. "To kvůli sazím -"
"Hlavně nezmatkuj," varoval Ron. "Nebo bys mohl vypadnout z nějakého nesprávného krbu -"
"Ne abys začal trojčit a vystoupil moc brzy; počkej, až uvidíš Freda a George."
Harry dělal co mohl, aby si to všechno zapamatoval, zatímco si bral špetku Letaxu. Pak přistoupil ke krbu, zhluboka se nadechl, vysypal prášek do plamenů a vykročil. Oheň mu připadal jako vlahý vánek; otevřel pusu a okamžitě se nadechl spousty horkého popela.
"P-Příč-ná ulice," vykuckal ze sebe.
Měl pocit" jako by ho vcucla nějaká obrovitá vpust. Zdálo se mu, že se točí kolem dokola jako káča... do uší mu doléhal ohlušující řev... snažil se nechat oči otevřené, ale z víření zelených plamenů se mu dělalo špatně... Potom ho něco tvrdého udeřilo do lokte a on ho pevně přitiskl k tělu, a ještě pořád se točil a točil... Teď jako by ho pleskly po tváři něčí studené ruce... Přimhouřil oči a přes brýle nejasně uviděl dlouhou řadu hořících krbů a občas na okamžik zahlédl i místnosti za nimi... Chlebíčky se slaninou se mu v útrobách převalovaly sem tam... Zavřel znovu oči a přál si" aby to už konečně přestalo - a potom dopadl obličejem na studený kámen a hned mu bylo jasné, že si rozbil brýle. Byl celý potlučený a špinavý od sazí a motala se mu hlava; opatrně se postavil a přidržel si rozbité brýle před očima. Byl úplně sám a neměl sebemenší tušení, kde je. Věděl jen, že stojí v kamenném krbu, v místnosti, která vypadala jako velký a nevalně osvětlený kouzelnický obchod - ovšem z toho, co tu prodávali, se sotva mohlo něco objevit v seznamech pro žáky bradavické školy.
Ve skleněné vitríně jen několik kroků od něj ležela na polštáři vyschlá lidská ruka, zakrvácený balíček karet a vytřeštěné skleněné oko. Ze stěn se šklebily zlověstně vyhlížející masky, na pultě ležela hromada lidských kostí a od stropu visely rezivé, špičaté nástroje. A co hůř, tmavá a úzká ulička, kterou Harry viděl přes zaprášenou výlohu, rozhodně nebyla Příčná ulice.
Čím dřív se odtud dostane, tím líp. Nos ho ještě bolel, jak předtím dopadl do krbu, ale přesto hned potichu zamířil ke dveřím. Nebyl však ještě ani v půli cesty, když se venku za sklem mihli dva lidé - a jeden z nich byl věru ten poslední, koho si Harry přál potkat právě teď, když se ztratil, byl celý od sazí a na nose měl rozbité brýle: Draco Malfoy.
Harry se rychle rozhlédl, a když po levé ruce uviděl velikou černou skříň, honem do ní vklouzl a přitáhl za sebou dveře tak, aby zůstala jen úzká škvíra, kterou by viděl ven. Pár vteřin nato zacinkal zvonek a Malfoy vstoupil dovnitř.
Muž, jenž šel za ním, nemohl být nikdo jiný než jeho otec. Měl stejně bledý, špičatý obličej a právě takové chladné šedé oči. Pan Malfoy prošel krámem, ledabyle si prohlédl vystavené zboží a zacinkal zvonkem, který stál na pultě; pak se otočil ke svému synovi a varoval ho: "Ničeho se tu nedotýkej, Draco."
Malfoy, který právě sahal po skleněném oku, namítl: "Myslel jsem, že mi jdeš koupit nějaký dárek."
"Už jsem říkal, že ti koupím závodní koště," pravil otec a bubnoval prsty po pultě.
"A k čemu mi bude, když nejsem v kolejním mužstvu?" namítal dál Malfoy; tvářil se rozladěně a nevrle. "Harry Potter loni dostal koště Nimbus Dva tisíce, na Brumbálovo zvláštní povolení, aby mohl hrát za Nebelvír. Ne že by byl tak dobrý, prostě jen proto, že je slavný... protože má na čele nějakou pitomou jizvu..."
Malfoy se sehnul a prohlížel si regál plný lebek. "...všichni si myslí, kdovíjak není chytrý, ten úžasný Potter s tou svou jizvou a koštětem -"
"To už jsi mi vykládal aspoň stokrát," zpražil pan Malfoy syna přísným pohledem, "a musím tě znovu upozornit, že není

právě - rozumné - vzbuzovat dojem, jako kdybys Harryho Pottera neměl v lásce, když ho většina našich má za hrdinu, který zahnal na útěk Pána zla - á, dobrý den, pane Borgine."
Za pultem se mezitím objevil přihrblý muž a odhrnoval si z čela napomádované vlasy.
"Á, pan Malfoy, ani nevíte, jak velice jsem rád, že vás zase vidím," řekl pan Borgin úlisně, jako by měl pomádu i na jazyku. "Velice mě těší - a tohle je jistě mladý pan Malfoy - potěšení na mé straně. Čím mohu sloužit? Musím vám ukázat, co jsem právě dnes dostal, a za velice přijatelné ceny -"
"Dneska nejdu kupovat, pane Borgine, ale prodávat," řekl pan Malfoy.
"Prodávat?" a pan Borgin už se tolik neusmíval. "Určitě jste slyšel, že ministerstvo provádí další domovní prohlídky," řekl pan Malfoy, vytáhl z vnitřní kapsy svitek pergamenu a rozvinul ho tak, aby si ho pan Borgin mohl přečíst. "Mám totiž doma několik málo - ehm - věcí, které by mi mohly způsobit jisté nesnáze, kdyby mě snad z ministerstva navštívili..."
Pan Borgin si nasadil na nos cvikr a prohlédl si seznam. "Ministerstvo by si vás přece nedovolilo obtěžovat, pane?"
Pan Malfoy stáhl rty.
"Zatím mě ještě nenavštívili. Jméno Malfoy se dosud těší jisté vážnosti, leč pánové z ministerstva do všeho strkají nos stále víc. Mluví se o nějakém novém zákonu na ochranu mudlů - a je jasné, že za ním stojí ten všivý ťulpas Artur Weasley, který je do mudlů celý pryč -"
Harry v tu ránu pocítil, jak s ním cloumá vztek.
"- a tady vidíte, že některé z těch jedů by mohly budit dojem -`.
"To chápu, pane, samozřejmě," přisvědčil pan Borgin. "Když dovolíte..."
"Koupil bys mi tohle?" přerušil je Draco a ukazoval na vyschlou ruku na polštáři.
"Ó ano, Ruka slávy!" rozzářil se pan Borgin, odložil seznam pana Malfoye a cupital k Dracovi. "Vložte do ní svíčku a ta posvítí jen tomu, kdo ji drží! Nejlepší přítel zlodějů a lupičů! Váš syn má vytříbený vkus, pane."
"Doufám, že z mého syna bude něco víc než zloděj nebo lupič, Borgine," pronesl pan Malfoy chladně a pan Borgin honem vyhrkl: "Tak jsem to nemyslel, pane, nechtěl jsem vás urazit -"
"Ovšem pokud si ve škole nezlepší známky," řekl pan Malfoy ještě chladněji, "možná je to opravdu jediné, k čemu se hodí."
"To není moje vina," odsekl Draco. "Všichni učitelé někomu nadržují, třeba té Hermioně Grangerové -" "Myslel jsem si, že ti bude hanba, když tě nějaká holka, co ani nepochází z kouzelnické rodiny, při všech zkouškách zastře," vyštěkl pan Malfoy.
"Aha!" šeptl si Harry pro sebe. Potěšilo ho, že se Draco tváří zahanbeně i naštvaně zároveň.
"Všude je to stejné," řekl pan Borgin svým úlisným hlasem. "Že někdo pochází z kouzelnického rodu, už málem nic neznamená -"
"Pro mě to znamená hodně," řekl pan Malfoy a dlouhý nos se mu vztekle nadmul.
"Jistě, pane, pro mě také, pane." A pan Borgin se hluboce uklonil.
"V tom případě bychom se snad mohli vrátit k mému seznamu," pokračoval pan Malfoy úsečně. "Mám trochu naspěch, Borgine, čeká mě ještě důležité jednání."
Začali smlouvat. Harry neklidně sledoval, jak si Draco prohlíží vystavené zboží a čím dál víc se blíží k jeho skrýši. Teď právě se zastavil, aby si prohlédl dlouhý svazek provazů ze šibenice, a pak si s přihlouplým úsměškem přečetl lístek, opřený o nádherný náhrdelník z opálů:
Pozor! Nedotýkat se! ,je prokletý - už dosud si vyžádal životy dvanácti mudlů kteří si ho koupili.
Draco se otočil a přímo před sebou uviděl skříň. Vykročil k ní... natáhl ruku ke klice...
"A je to," řekl pan Malfoy u pultu. "Draco, jdeme!" Když se Draco otočil, Harry si rukávem otřel čelo. "Přeji vám pěkný den, pane Borgine. Zítra vás očekávám v našem sídle, abyste si ty věci převzal."
Sotva se za ním zavřely dveře, byla úlisnost pana Borgina tatam.
"To si přejte sám sobě, velevážený, a jestli je pravda, co se povídá, neprodal jste mi ani polovinu toho, co v tom svém sídle skrýváte..."
A s nerudným mumláním zmizel v zadní místnosti. Harry ještě minutu počkal pro případ, že by se pan Borgin vrátil, a potom potichu, jak nejlíp dovedl, vyklouzl ze skříně, prošel kolem skleněných vitrín a dveřmi ven.
Přidržoval si rozbité brýle před očima a rozhlížel se kolem. Stál v špinavé uličce, ve které jako by nebylo nic jiného než obchody zabývající se černou magií. Ten, z kterého právě vyšel, Borgin & Burkes, vypadal ze všech největší, zato hned naproti byla nechutná výloha plná seschlých hlav, a o dva domy dál uviděl velikou klec, v které se to hemžilo obrovskými černými pavouky. Z neosvětleného vchodu dalšího domu ho pozorovali dva ošuntělí čarodějové a něco si šeptali. Harry byl čím dál víc nesvůj, honem zamířil pryč a snažil se přidržovat si brýle rovně. Jakkoli to vypadalo beznadějně, přece jen doufal, že se mu podaří nějak se odtud dostat.
Podle starého dřevěného domovního znamení nad krámem, kde prodávali jedovaté svíce, zjistil, že je v Obrtlé ulici. Nijak mu to ale nepomohlo, vždyť o žádné takové v životě neslyšel. Domyslel se, že v krbu u Weasleyových nejspíš nemluvil dost zřetelně, když měl plnou pusu popela. Snažil se zachovat klid a uvažoval, co dělat.
"Snad ses neztratil, milánku?" řekl mu nějaký hlas málem do ucha, až z toho nadskočil.
Před ním stála stará vrásčitá čarodějnice, v rukou podnos s něčím, co vypadalo děsivé - jako celé lidské nehty.
Potměšile se na něj zašklebila, až jí bylo vidět zuby zarostlé mechem. Harry ucouvl.
"Ne, díky. V pohodě," vyhrkl. "Já jenom -" "HARRY! Prosím tě, co tady pohledáváš?"
Harrymu poskočilo srdce. V tu chvíli nadskočila i čarodějnice; celá ta hromada nehtů se jí sesypala po nohách a ona zaklela. Dlouhými kroky se k nim blížila mohutná postava. Byl to Hagrid, bradavický hajný, a nad velikým ježatým plnovousem se mu blýskaly oči černé jako dva švábi.

"Hagride!" vykřikl Harry s úlevou. "Já jsem se ztratil... ten prášek Letax..."
Hagrid chytil Harryho za kůži na zátylku, odtáhl ho od čarodějnice a vyrazil jí přitom podnos z rukou. Její skřehotání je pronásledovalo celou cestu klikatou uličkou, dokud nevkročili do jasného slunečního světla. O kus dál Harry uviděl známou sněhobílou mramorovou budovu: Gringottovu banku. Hagrid ho zavedl rovnou do Příčné ulice.
"Ty ale vypadáš!" zabručel nevrle a smetal z Harryho saze s takovou vervou, že ho div nesrazil do sudu s dračím trusem, který stál před lékárnou. "Courat po Vobrtlý, to je vo kejhák, Harry, to ti tedy povím - a kdyby tě tam někdo zahlíd -"
"To už jsem pochopil," řekl Harry a spěšně ucukl, když ho Hagrid chtěl dál oprašovat. "Říkal jsem ti, že jsem se ztratil. A cos tam ostatně dělal ty?"
"Sháněl jsem něco proti žravejm slimákům," zabručel Hagrid. "Málem už nám ve škole zničili všecko zelí. Ty tu nejseš sám?"
"Jsem na návštěvě u Weasleyových, ale ztratili jsme se," vysvětlil Harry. "Musím je najít..."
Vydali se společně ulicí.
"Jak to, žes mi neodpověděl na žádnej dopis?" ptal se Hagrid, zatímco Harry klusal vedle něj (na každý Hagridův krok musel on udělat tři). Vysvětlil obrovi, jak to bylo s Dobbym a s Dursleyovými.
"Sakramentský mudlové," zavrčel Hagrid. "Kdybych to bejval věděl -"
"Harry! Harry! Tady jsme!"
Harry vzhlédl a uviděl Hermionu Grangerovou, jak stojí nahoře na bělostném schodišti Gringottovy banky. Rozběhla se k nim tak rychle, až za ní husté hnědé vlasy vlály.
"Co se ti stalo s brýlemi? Nazdar" Hagride... To je úžasné, že vás oba zas vidím... Půjdeš ke Gringottovým, Harry?"
"Jakmile najdu Weasleyovy," řekl Harry.
"To nebudeš čekat moc dlouho," zazubil se Hagrid. Harry a Hermiona se rozhlédli a uviděli, jak se k nim ulicí plnou lidí ženou Ron, Fred, George, Percy a pan Weasley.
"Harry!" supěl pan Weasley. "Tolik jsme doufali, že ses dostal jen o jeden krb dál..." Otřel si lesklou lysinu. "Molly se z toho div nezbláznila - hned tu bude taky."
"Kde ses dostal ven?" zeptal se Ron. "Na Vobrtlý," řekl Hagrid nerudně. "Paráda!" zajásali Fred a George dvojhlasně.
"Tak tam nás nikdy nepustili," řekl Ron závistivě.
"A sakramentsky dobře věděli proč," zavrčel Hagrid. To už uviděli i paní Weasleyovou, jak se k nim tryskem řítí; jednou rukou divoce mávala kabelkou a na druhé jí visela Ginny, která jí sotva stačila.
"Ach Harry... drahoušku... vždyť ty ses mohl octnout bůhvíkde -"
Ještě pořád lapala po dechu, ale už vytahovala z kabelky veliký kartáč na šaty, aby z Harryho smetla saze, které mu Hagrid nestačil očistit. Pan Weasley vzal Harryho brýle, poklepal na ně svou hůlkou a vrátil mu je jako nové.
"Tak já už abych šel," řekl Hagrid, kterému paní Weasleyové vděčně tiskla ruku. (Ještě že jste ho na té Obrtlé našel, Hagride!) "Uvidíme se v Bradavicích!" dodal a zamířil pryč; hlavou i rameny přečníval dav, jenž zaplňoval ulici.
"Jestlipak víte, koho jsem viděl u Borgina a Burkese?" zeptal se Harry Rona a Hermiony, když stoupali po schodišti Gringottovy banky. "Malfoye a jeho otce."
"Koupil tam Lucius Malfoy něco?" vystřelil za nimi pan Weasley s otázkou.
"Ne, něco prodával."
"Takže má starosti," poznamenal pan Weasley se škodolibým uspokojením. "Kdybych ho tak při něčem nachytal..."
"Jenom buď opatrný, Arture," řekla paní Weasleyová ostře, zatímco jim skřet s úklonou otevřel dveře a vpustil je dovnitř. "Malfoyovi, to jsou vždycky jen potíže. Dej pozor, aby sis nevzal příliš velké sousto."
"Takže ty myslíš, že na Luciuse Malfoye nestačím?" odsekl pan Weasley pobouřeně, hned to ale pustil z hlavy, když uviděl Hermioniny rodiče, jak nejistě postávají u pultu protínajícího celou velkou mramorovou síň a čekají, až je Hermiona představí.
"Vždyť vy jste mudlové!" zaradoval se pan Weasley. "Na to se musíme napít! A copak to máte? Ach tak, vy si měníte mudlovské peníze. Podívej se, Molly!" a vzrušeně ukazoval na desetilibrové bankovky, které paní Grangerová držela v ruce.
"Sejdeme se pak tady" řekl Ron Hermioně, zatímco další skřet z banky odváděl Weasleyovy a Harryho k podzemním trezorům.
Jezdilo se k nim na malých vozících řízených skřety, které se řítily podzemními tunely pod bankou po maličkých železničních kolejích. Harry vychutnával krkolomnou jízdu k trezoru Weasleyových, ale když ho skřet otevřel, cítil se naráz hrozně, daleko hůř než předtím na Obrtlé ulici. Uvnitř byla jen maličká hromádka stříbrných srpců a jeden jediný zlatý galeon. Paní Weasleyová ještě sáhla do všech koutů a potom celou hromádku shrnula do kabelky. Ještě hůř si však Harry připadal, když dorazili k jeho trezoru; snažil se postavit tak, aby Weasleyovi raději neviděli, jak v rychlosti cpe do koženého váčku celé hrsti mincí.
Venku na mramorovém schodišti se rozešli. Percy neurčitě zamumlal, že potřebuje nový brk. Fred a George zahlédli svého kamaráda z Bradavic, Leeho Jordana. Paní Weasleyová a Ginny měly namířeno do obchodu, kde prodávali hábity z druhé ruky. A pan Weasley trval na tom, že s ním Grangerovi musí jít k Děravému kotli na skleničku.
"Za hodinu se všichni sejdeme v Krucáncích a kaňourech, abychom vám koupili ty učebnice," řekla paní Weasleyová a vydala se s Ginny pryč. "A do Obrtlé ani krok!" křikla ještě za odcházejícími dvojčaty.
Harry, Ron a Hermiona se pustili klikatou ulicí, dlážděnou kočičími hlavami. Váček zlatých, stříbrných a bronzových mincí v Harryho kapse vesele pocinkával, aby ho utratil; koupil tedy tři veliké jahodové a arašídové zmrzliny a oni teď blaženě lízali, bloumali Příčnou ulicí a prohlíželi si výklady plné báječných věcí. Ron ve výloze obchodu Prvotřídní potřeby pro famfrpál roztouženě zíral na kompletní výbavu Kudleyských Kanonýrů, dokud je Hermiona neodtáhla do

sousedního krámu, kde si koupili inkoust a pergamen. V prodejně kouzelnických žertovných předmětů Šprýmy a kratochvíle se setkali s Fredem, Georgem a Leem Jordanem, kteří si tam kupovali ve velkém Báječné rachejtle doktora Raubíře - hoří i za vlhka, a nevyhoříte! A v malém vetešnictví plném polámaných hůlek, rozhrkaných mosazných vah a starých plášťů plných skvrn od lektvarů našli Percyho, pohrouženého do malé a velice nudné knížky Prefekti, kteří získali moc.
"Studie o bradavických prefektech a jejich životních úspěších," přečetl nahlas Ron na zadní desce knihy. ";To zní úžasně..."
"Koukejte padat!" vyštěkl na ně Percy.
"No jo, on je Percy strašně ctižádostivý a má všechno předem promyšlené... chce být jednou ministrem kouzel..." vysvětlil Ron Harrymu a Hermioně šeptem, když Percyho nechali s knihou o samotě.
Hodinu nato se vydali do Krucánků a kaňourů. Ani zdaleka však nebyli jediní, kdo měl do knihkupectví namířeno; jak přicházeli blíž, překvapil je početný zástup, který se tlačil přede dveřmi a snažil se dostat dovnitř. Důvodem bylo obrovské oznámení vyvěšené z hořejších oken:

"Takže ho uvidíme na vlastní oči!" vyjekla nadšeně Hermiona. "Vždyť napsal skoro všecky knihy, co máme na seznamu!`
Zástup tvořily převážně čarodějky asi tak ve věku paní Weasleyové. U vchodu stál úplně vyčerpaný kouzelník a říkal: "Klid, dámy, prosím vás... netlačte se tolik... a pozor na ty knihy..."
Harry, Ron a Hermiona proklouzli dovnitř. Dlouhá fronta se vinula až do zadní části krámu, kde Zlatoslav Lockhart podepisoval své knihy. Všichni tři honem popadli výtisk Souboje se smrtonoškou a kradli se podél fronty víc dopředu, kde už stáli ostatní Weasleyovi a pán a paní Grangerovi.
"Výborně, tady jste!" řekla paní Weasleyová. Samou nervozitou lapala po dechu a neustále si urovnávala vlasy. "Ještě chvilku, a už ho uvidíme..."
Tak postupovali, Zlatoslav Lockhart se před nimi pozvolna vynořoval víc a víc; seděl u stolu ze všech stran obklopeného vlastními velkými podobiznami, a ty všechny na návštěvníky mrkaly a předváděly jim svoje oslnivě bílé zuby. Živý Lockhart z masa a kostí měl na sobě pomněnkově modrý hábit, který mu dokonale ladil s očima; špičatá kouzelnická čapka mu na vlnitých vlasech seděla furiantsky na stranu.
Okolo Lockharta poskakoval malý, nedůtklivě vyhlížející mužík a pořizoval snímky velikým černým fotoaparátem, z něhož při každém oslňujícím záblesku stoupaly obláčky purpurového dýmu.
"Uhněte, vy tady!" utrhl se na Rona a couval zpátky, aby měl lepší záběr. "Tohle je pro Denního věštce."
"Za to si tak něco koupím,`` zabručel Ron a mnul si nohu, na kterou mu fotograf šlápl.
Zlatoslav Lockhart ho zaslechl a zvedl hlavu. Uviděl Rona - a pak spatřil Harryho. Chvíli se na něho upřeně díval a potom vyskočil a vyloženě vykřikl: "Vždyť to je Harry Potter!"
Zástup se rozestoupil a začal vzrušeně šuškat. Lockhart se vrhl k Harrymu, chytil ho za paži a přitáhl k sobě. Diváci začali tleskat. Harry zrudl v obličeji, jak mu Lockhart potřásl rukou před fotografem, který teď zběsile mačkal jeden snímek za druhým a zaplavoval Weasleyovy hustým dýmem.
"Usmívej se, Harry, jak se patří," vyzval ho Lockhart a vycenil svůj oslnivý chrup. "Ty a já si zasloužíme být na první stránce!"
Když jeho ruku konečně pustil, Harry málem necítil prsty. Pokusil se odstoupit zpátky k Weasleyovým, Lockhart mu však položil paži na ramena a přitiskl ho k sobě.
"Dámy a pánové!" pronesl zvučně a posunkem si vyžádal ticho. "Toto je výjimečná chvíle! A pro mě je příhodná k tomu, abych vám prozradil malé tajemství, které jsem si jistou dobu nechával pro sebe.
Když tadyhle Harry přišel dnes do Krucánků a kaňourů, měl v úmyslu koupit si jen můj životopis - ten mu teď s potěšením a zdarma věnuji -," (zástup začal znovu tleskat) "neměl však ani tušení," pokračoval Lockhart a zatřásl s Harrym, až mu brýle sklouzly na špičku nosu, "že ho zakrátko čeká mnohem, mnohem víc než jen moje kniha, Mé kouzelné já. Jemu i jeho spolužákům se totiž dostane mého opravdového kouzelného já. Ano, dámy a pánové, je mi nesmírným potěšením, kterým se pyšním, že od září tohoto roku přejímám v bradavické Škole čar a kouzel místo učitele obrany proti černé magii!"
Návštěvníci začali jásat a tleskat a Harry shledal, že právě dostal darem celé sebrané spisy Zlatoslava Lockharta. Skoro pod jejich tíhou zavrávoral, podařilo se mu však uniknout ze středu pozornosti do kouta, kde stála u svého nového kotlíku Ginny.
‚Vezmi si je," zamumlal Harry a vložil jí knihy do kotlíku. "Já si je pro sebe koupím -"
"Tohle ti určitě dělalo dobře, viď, Pottere?" pronesl hlas, který Harry okamžitě poznal. Napřímil se a octl se tváří v tvář Dracu Malfoyovi, který se jako obvykle posměšně šklebil.
"Náš slavný Harry Potter," řekl Malfoy. "Nemůže si zajít ani do knihkupectví, aniž by se neoctl na první stránce novin."
"Nech ho na pokoji, on přece nic takového nechtěl!" řekla Ginny. Bylo to vůbec poprvé, co před Harrym promluvila, a propalovala Malfoye pohledem.
"Takže ty už máš dokonce holku, Pottere!" protáhl Malfoy. Ginny zčervenala jako rajské jablíčko, ale to už se k nim protlačili Ron a Hermiona, každý se stohem Lockhartových knih v náručí.
"No ne, to jsi ty," řekl Ron a podíval se na Malfoye jako na něco nechutného, do čeho šlápl. "Vsadím se, že tě překvapilo, když jsi tu Harryho uviděl, co?"
"Daleko víc mě překvapilo, že vidím tebe v nějakém obchodě, Weasleyi," oplatil mu Malfoy. "Počítám, že tvoji rodiče teď budou měsíc o hladu, aby to všecko zaplatili."

Ron zrudl stejně jako Ginny. Hodil své knihy do kotlíku a vykročil k Malfoyovi, ale Harry a Hermiona ho chytili za bundu a zadrželi ho.
"Rone!" okřikl ho pan Weasley a prodíral se k nim s Fredem a s Georgem. "Co to děláš? Pojďte ven, tady je to jak v blázinci."
"Ale, ale - to je přece Artur Weasley!"
To řekl pan Malfoy. Stál tu s rukou na Dracově rameni a šklebil se stejně povýšeně jako jeho synátor. "Dobrý den, Luciusi," kývl chladně pan Weasley. "Slyšel jsem, že teď máte na ministerstvu spoustu práce," řekl pan Malfoy. "Všechny ty domovní prohlídky... Doufám, že vám aspoň platí přesčasy?"
Sáhl do Ginnyina kotlíku a ze všech přepychových Lockhartových knih, které v něm měla, vytáhl velice starý a velice ohmataný Úvod do přeměňování pro začátečníky.
"I když spíš ne," pokračoval. "Povězte mi, co z toho máte? Vždyť jste všem kouzelníkům pro ostudu a ani vám za to slušně neplatí."
Pan Weasley zrudl ještě víc než předtím Ron nebo Ginny.
"Máme velice odlišný názor na to, co je kouzelníkům pro ostudu, Malfoyi," řekl.
"Zřejmě ano," prohlásil pan Malfoy a sklouzl bledýma očima na manžele Grangerovy, kteří všemu úzkostně přihlíželi. "S kým vy se nestýkáte, Weasleyi... a to jsem myslel, že vaše rodina už hlouběji klesnout nemůže -"
Vtom Ginnyin kotlík vyletěl dunivě do vzduchu, pan Weasley se vrhl na pana Malfoye a srazil ho pozpátku do police s knihami, a vzápětí se jim všem s hlasitým rachotem vysypaly na hlavy celé tucty kouzelných knih. Fred nebo George zaječeli: "Jen mu dej, tati!", zatímco paní Weasleyová křičela: "Ne, to ne, Arture!" A dav se zmateně vrhal nazpátek a porážel přitom další regály. "Pánové, prosím vás - prosím vás!" vykřikoval prodavač a potom všechny překřičel: "Rozejděte se! Slyšíte, rozejděte se."
To už se k nim záplavou knih prodíral Hagrid. Během okamžiku od sebe pana Weasleyho a pana Malfoye odtrhl; pan Weasley měl rozbitý ret a pan Malfoy dostal do oka Encyklopedií jedovatých hub. Ještě pořád držel v ruce Ginnyinu starou učebnici přeměňování. Teď ji hodil po ní a v očích se mu zlobně zablesklo:
"Tady máš tu svou knížku, holčičko - to je to nejlepší, co ti tvůj otec může dát -"
Vykroutil se z Hagridova sevření, kývl na Draca a povzneseně vyšel z knihkupectví.
"Měl jste se na něj vykašlat, Arture," řekl Hagrid a málem zvedl pana Weasleyho do vzduchu, jak mu urovnával hábit. "Jsou zkažený do morku kostí" celá ta jejich famílie, a všichni to vědí. Žádnej Malfoy nestojí za to, aby ho někdo poslouchal. Mají tu špatnost v sobě už vod narození. Tak poďte - pudeme radši pryč."
Prodavač se tvářil, jako by jim chtěl v odchodu zabránit; sahal však Hagridovi sotva po pás a zřejmě si to rozmyslel.
Spěšně se vydali Příčnou ulicí; Grangerovi se dosud třásli strachy a s paní Weasleyovou lomcoval vztek. "Opravdu dáváš svým dětem skvělý příklad... prát se na veřejnosti... co si jen musel pomyslet Zlatoslav Lockhart..."
"Ten z toho měl radost," řekl Fred. "Copak jsi ho neslyšela, když jsme odcházeli? Ptal se toho chlápka z Denního věštce, jestli tu rvačku dokáže přidat do svého článku - říkal, že to všecko je reklama."
Cestou zpátky ke krbu u Děravého kotle, odkud se Harry, Weasleyovi a všechny jejich nákupy měli s pomocí Letaxu vrátit do Doupěte, byli ale všichni dost zaražení. Rozloučili se s Grangerovými, kteří z hostince měli odejít mudlovskou ulicí na opačné straně. Pan Weasley se jich ještě začal vyptávat, k čemu jsou autobusové zastávky, ale když viděl, jak se paní Weasleyová tváří, honem toho nechal.
Harry si sundal brýle, a než si nabral do hrsti Letax, strčil si je opatrně do kapsy. Jeho oblíbený způsob cestování to rozhodně nebyl.

Kapitola pátá

Vrba mlátička

Letní prázdniny utekly Harrymu daleko rychleji, než by si býval přál. Těšil se sice, až se vrátí do Bradavic, ovšem měsíc, který prožil v Doupěti, byl nejšťastnější v jeho životě. Když si vzpomněl na Dursleyovy a na to, jak ho asi uvítají, až se příště objeví v Zobí ulici, volky nevolky musel Ronovi závidět.
Poslední večer paní Weasleyová vykouzlila bohatou večeři. Podávala se na ní všechna Harryho oblíbená jídla a nakonec sirupový nákyp, na který se mu sbíhaly sliny v ústech, sotva ho uviděl. Fred a George večer završili ohňostrojem Raubířských rachejtlí; kuchyň prozářily červené a modré hvězdy, které se dobré půl hodiny odrážely od stropu ke stěnám. Pak už byl čas na poslední šálek horké čokolády a na kutě.
Příštího rána jim trvalo dlouho, než se vypravili. Vstali sice za svítání, ale zdálo se, že toho mají na práci ještě spoustu. Paní Weasleyová v té nejhorší náladě pobíhala kolem a hledala náhradní ponožky a brka; všichni do sebe neustále vráželi na schodech, napůl oblečení a s kouskem topinky v ruce, a pan Weasley si div nezlámal vaz, když nesl Ginnyin kufr do auta a cestou přes dvůr klopýtl o zatoulané kuře.
Harry si neuměl představit, jak se do jediného malého fordu vejde osm lidí, šest velkých kufrů, dvě sovy a krysa. Nepočítal ovšem s mimořádným vybavením, kterým pan Weasley auto doplnil.
"Před Molly ani slovo," šeptl Harrymu, když otevřel zavazadlový prostor a ukázal mu, jak ho pomocí kouzel zvětšil tak, aby se do něj kufry bez potíží vešly.
Když pak konečně byli všichni v autě, paní Weasleyová se ohlédla na zadní sedadlo, kde Harry, Ron, Fred, George a Percy pohodlně seděli vedle sebe, a řekla:
"Mudlové opravdu umějí víc, než jsme jim ochotní přiznat, že?" Spolu s Ginny se uvelebila na přední sedačce, roztažené tak, že připomínala lavičku v parku. "Zvenčí by jeden neřekl, že je tu tolik místa, viďte?"

Pan Weasley nastartoval a vyjeli ze dvora. Harry se otočil a ještě naposled pohlédl na dům. Sotva si stačil položit otázku, jestli ho ještě kdy uvidí, už byli zpátky: George si zapomněl krabici s rachejtlemi doktora Raubíře. O pět minut později smykem zastavili na dvoře znovu, aby si Fred mohl doběhnout pro své koště. Byli už málem na dálnici, když Ginny vypískla, že si zapomněla svůj deník. Když se pak vyškrábala zpátky do auta, bylo už opravdu pozdě a všichni z toho byli podráždění.
Pan Weasley se podíval na hodinky a potom na svou ženu.
"Molly" drahoušku -" "To ne" Arture."
"Vždyť nás nikdo neuvidí. Tohle je tlačítko přídavného motoru pro neviditelné cestování, který jsem připojil - ten nás vynese do vzduchu a potom poletíme nad mraky. Za deset minut jsme tam a nikdo se nic nedoví..." "Řekla jsem ne, Arture, ne za bílého dne."
Na nádraží King's Cross dorazili ve tři čtvrtě na jedenáct. Pan Weasley se okamžitě vyřítil přes ulici, aby jim opatřil vozíky na kufry, a všichni pádili do vestibulu.
Loni v září Harry spěšný vlak do Bradavic chytil. Potíž byla v tom, jak se dostat na nástupiště devět a tři čtvrtě, které pro mudly bylo neviditelné. Museli jste projít bytelnou přepážkou, která oddělovala nástupiště číslo devět a deset. Nebolelo to, museli jste to však udělat opatrně, aby si nikdo z mudlů nevšiml, jak mizíte.
"Percy půjde první," řekla paní Weasleyová a úzkostně pohlédla na hodiny nahoře, podle kterých jim zbývalo už jen pět minut, aby nenápadně prošli přepážkou.
Percy rázně vykročil a za okamžik zmizel. Za ním šel pan Weasley a po něm následovali Fred a George.
"Já s sebou vezmu Ginny, a vy dva půjdete hned za námi," řekla paní Weasleyová Harrymu a Ronovi, vzala Ginny za ruku a vykročily vpřed. Za okamžik po nich nebylo ani vidu ani slechu.
"Pojďme oba najednou, už máme jen minutu," řekl Ron Harrymu.
Harry se ujistil, že má Hedvičinu klec bezpečně připevněnou na kufru, a potom natočil vozík tak, aby měl přepážku před sebou. Nepochyboval, že všecko půjde hladce; ani zdaleka to nebylo tak nepříjemné jako cestovat s pomocí Letaxu.
Oba se sehnuli k řídítkům svých vozíků, rázně zamířili k přepážce a stále zrychlovali. Když už jim zbývalo jen několik stop, vyrazili tryskem a - BUM!
Oba vozíky narazily do přepážky a odletěly nazpátek. Ronův kufr dunivě dopadl na zem; Harry se neudržel na nohou, Hedvičina klec žuchla na naleštěnou podlahu a sova v ní se s pohoršenými skřeky kutálela pryč. Lidé kolem na ně vytřeštěně zírali a zřízenec, který stál nedaleko, na ně zahulákal: "Co si k sakru myslíte, že tady tak vyvádíte?"
"Nějak jsem ten vozík nezvládl," zasupěl Harry, a jak vstával, tiskl si žebra. Ron utíkal zdvihnout Hedviku, která vzbudila takový poprask, že okolostojící hlasitě reptali cosi o krutém zacházení se zvířaty.
"Proč jsme se nedostali na druhou stranu?" sykl Harry. "Já nevím - "
A Ron se rozčileně rozhlédl. Pořád ještě je pozorovalo na tucet zvědavců.
"Ten vlak nám ujede," šeptl Ron. "Nechápu, proč nás to nepropustilo..."
Harry se podíval na obrovské hodiny a rázem se mu zahoupal žaludek. Ještě deset vteřin... devět...
Opatrně natočil svůj vozík dopředu, až stál přímo proti přepážce, a vší silou se do něj opřel, ale kovová stěna neustoupila.
Tři vteřiny... dvě vteřiny... vteřina...
"Je pryč," řekl Ron zděšeně. "Už nám ujel. A co když se mamka a taťka nedostanou zpátky k nám? Máš nějaké mudlovské peníze?"
Harry se jen nuceně zasmál. "Od Dursleyových jsem nedostal kapesné už dobrých šest let."
Ron přitiskl ucho k chladné přepážce.
"Vůbec nic neslyším," řekl nervózně. "Co si počneme? Nevím, jak dlouho mamce a taťkovi může trvat, než se k nám vrátí."
Rozhlédli se. Lidé kolem na ně koukali dál, protože Hedvika nepřestávala kvílet.
"Uděláme líp, když počkáme venku u auta," usoudil Harry. "Tady vzbuzujeme příliš velkou po..."
"Harry!" zvolal Ron a oči se mu zaleskly. "To je ono - auto!"
"A co s ním?"
"Můžeme s ním do Bradavic doletět!" "Ale já myslel -"
"Jsme přece v bryndě, že jo? A musíme se dostat do školy, nebo snad ne? A nedospělí kouzelníci přece smějí použít kouzlo, když se octnou opravdu v nouzi, oddíl devatenáct nebo já nevím kolik - o omezení čar a kouzel..." Harryho zmatený strach vystřídalo rázem vzrušení.
"A ty s ním umíš létat?"
"Nestarej se," řekl Ron a otočil svůj vozík směrem k východu. "Tak pojď, když sebou hodíme, stihneme letět za naším vlakem."
Rychle prošli zástupem zvědavých mudlů, ven z nádraží a zpátky do vedlejší ulice, kde stál jejich starý vůz značky Ford Anglia.
Ron několika poklepy hůlkou otevřel obrovský zavazadlový prostor; s námahou do něj znovu nastrkali kufry, uložili Hedviku na zadní sedačku a sami si sedli dopředu.
"Rozhlídni se, jestli se nikdo nedívá," řekl Ron a dalším klepnutím hůlkou zapnul zapalování. Harry vystrčil hlavu z okna; po hlavní ulici se řítily desítky aut, ale v jejich ulici byl klid.
"Nikde nikdo," ujistil Rona.
Ron stiskl malé stříbrné tlačítko na přístrojové desce. Vůz jako by se rozplynul - a oni také. Harry cítil, jak se pod ním chvěje sedačka, slyšel motor a cítil, že má ruce položené na kolenou a na nose má brýle. Podle toho, co viděl, se však změnil v pouhé dvě oční bulvy, vznášející

se několik stop nad zemí nad špinavou uličkou plnou zaparkovaných aut.
"A jedeme," ozval se Ronův hlas napravo od něj. Vozovka i špinavé budovy po obou stranách zůstaly pod nimi, a jak auto stoupalo, zmizely jim z dohledu; za pár vteřin měli pod sebou celý Londýn, začouzený i zářivý.
Vtom se ozvalo pufnutí, jako když vyletí zátka, a auto, Harry i Ron nabyli zas zřetelné obrysy.
"No tak," řekl Ron a šťouchl do tlačítka přídavného motoru. "Nějak to zlobí -"
Oba jím chvíli lomcovali. Auto ztratilo tvar, ale hned se zas mihotavě vynořilo.
"Drž se!" křikl Ron a pořádně dupl na plyn; vletěli přímo do nízkých hustých mraků a rázem jako by splynuli s mlhou.
"A co teď?" zeptal se Harry a přimhouřenýma očima si prohlížel souvislou hradbu mraků, která se na ně valila ze všech stran.
"Teď potřebujeme najít vlak, abychom věděli, kterým směrem máme letět," řekl Ron.
"Spusť se zas dolů - honem -"
Snesli se těsně pod mraky a pak už se otáčeli na sedadlech a upřeně hleděli dolů...
"Už ho vidím!" křikl Harry. "Přímo před námi - tamhle!"
Dole pod nimi se kroutil spěšný vlak do Bradavic jako zářivě červený had.
"Jede na sever," řekl Ron a díval se na kompas na palubní desce. "Tak fajn, teď už stačí, když si to vždycky po půl hodině ověříme. Drž se pořádně..." a řítili se skrze mraky zas vzhůru. Minutu nato se vynořili v zářivém slunečním světle.
Byl to úplně jiný svět. Kola fordu klouzala po moři obláčků načechraných jako prachové peří a obloha pod oslepujícím bílým sluncem byla jasně, nekonečně modrá.
"Teď už musíme dávat pozor jen na letadla," řekl Ron. Podívali se na sebe a tak se rozesmáli, že ještě hodnou chvíli nemohli přestat.
Jako by se octli v báječném snu. Tohle byl rozhodně jediný správný způsob, jak cestovat, pomyslel si Harry: kolem vírů a věží bělostných mraků, v autě plném žhoucího, jasného slunečního světla, s naditým balíčkem karamel v přihrádce na přístrojové desce a s vyhlídkou na to, jak žárlivě se budou tvářit Fred a George, až k všeobecnému úžasu hladce přistanou na rozlehlé louce před bradavickým hradem.
Pravidelně si ověřovali, že míří pořád dál k severu jako vlak, a pokaždé, když se spustili pod mraky, naskytla se jim jiná podívaná. Londýn zakrátko zůstal daleko vzadu a vystřídala ho úhledná zelená pole, která zase ustoupila rozlehlým červenofialovým vřesovištím, vesničkám s kostelíky, které vypadaly jako hračky, a velikému městu, kde se jako pestrobarevní mravenci hemžily tisíce aut.
Ovšem když se pak několik hodin vůbec nic nedělo, musel si Harry přiznat, že už to není taková zábava jako na začátku. Po karamelách dostali strašlivou žízeň a neměli nic k pití. Oba si sundali trička, Harrymu se však nátělník lepil k opěradlu a brýle mu věčně klouzaly až na špičku zpoceného nosu. Přestal si všímat úžasných tvarů mračen a toužebně myslel na vlak míle pod nimi, kde by si mohli koupit vychlazenou dýňovou šťávu z vozíku, s nímž jezdila buclatá čarodějka. Proč vlastně se nedostali na nástupiště devět a tři čtvrtě?
"Už to nemůže být daleko, co říkáš?" zachraptěl Ron o pár hodin později, když se slunce začalo propadat do hladiny jejich nadoblačného světa a zbarvovalo ji do sytě růžova. "Podíváme se ještě jednou na ten vlak?"
Jel pořád přímo pod nimi a právě zatáčel kolem jakési hory se sněhovou čepičkou. Pod clonou mraků už byla mnohem větší tma.
Ron šlápl na plynový pedál a obrátil auto znovu výš; ve chvíli, kdy to udělal, začal však motor chrčet.
Harry a Ron si vyměnili nejisté pohledy.
"Nejspíš je jenom unavené," řekl Ron. "Tak daleko ještě nikdy nebylo..."
Oba se tvářili, jako když neslyší, že chrčení sílí, a nebe temnělo víc a víc. Na černé obloze rozkvétaly první hvězdy.
Harry si natáhl tričko a snažil se nebrat na vědomí, jak se teď stěrače na znamení protestu chabě kývají sem tam.
"Už to není daleko," řekl Ron a platilo to víc autu než Harrymu, "teď už to není daleko," a úzkostně poklepal na přístrojovou desku.
Když se chvilku nato znovu snesli pod mraky, museli už ve tmě vyhlížet nějaký význačný bod, který by znali.
"Tamhle!" vykřikl Harry, až Ron i Hedvika nadskočili. "Přímo před námi!"
Vysoko na útesu nad jezerem se proti temnému obzoru rýsovalo množství věží a hlásek bradavického hradu. To však už se vůz začal celý třást a ztrácel rychlost. "No tak," řekl Ron, jako by auto přemlouval, a lehce zacloumal volantem, "už jsme skoro tam, ještě vydrž -" Motor zaúpěl. Zpod kapoty vyrážely tenké pramínky páry. Když zamířili k jezeru, Harry se přistihl, že pevně svírá okraje sedadla.
Potom se vůz ošklivě zakymácel. Harry vyhlédl z okna a míli hluboko pod sebou uviděl hladkou, černou vodní hladinu, která vypadala jako sklo. Ron tiskl volant, až mu zbělely prsty Auto se znovu zakymácelo.
"No tak," zamumlal Ron.
Byli právě nad jezerem... hrad měli přímo před sebou... Ron dupl na plyn.
Vtom cosi zažbluňkalo, něco vystříklo a motor dočista zhasl.
"No nazdar," pronesl Ron do ticha.
Předek vozu se naklonil dopředu. Padali. Padali dolů, stále rychleji a rychleji, přímo proti mohutné hradní zdi. "Néééé!" zaječel Ron a otočil volantem kolem dokola; temnou kamennou zeď minuli jen o několik palců, když se vůz velkým obloukem stočil, prosvištěl nad ztemnělými skleníky, pak nad zeleninovými záhony a poté už zas letěl nad černými loukami, a celou tu dobu ztrácel výšku.
Ron teď pustil volant úplně a ze zadní kapsy vytáhl svoji hůlku.
"STÁT! STÁT!" křičela bušil přitom do přístrojové desky a do předního skla, padali však střemhlav dál a zem jako by jim letěla vstříc...

"POZOR NA TEN STROM!" zařval Harry a vrhl se k volantu, ale už bylo pozdě...
KŘACH!
To zarachtal kov o dřevo, jak narazili do silného kmene stromu a s hlasitým žuchnutím dopadli na zem. Zpod pomačkané kapoty se proudem valila pára; Hedvika vyděšeně kvílela, Harryho brněla na hlavě boule velikostí golfového míčku, jak se při nárazu praštil o přední sklo, a Ron po jeho pravici potichu, zoufale sténal.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Harry spěšně.
"Moje hůlka," úpěl Ron roztřeseným hlasem. "Podívej se na moji hůlku."
Zlomila se, opravdu byla skoro na dva kusy; hořejší část ochable visela a přidržovalo ji jen několik štěpin. Harry otevřel ústa, aby mu řekl, že mu ji ve škole určitě spraví, nedostal však ze sebe ani hlásek. Právě v tom okamžiku totiž něco na jeho straně udeřilo do auta silou útočícího býka a odmrštilo ho to, až bokem padl na Rona, a stejně mohutná rána dopadla i na střechu.
"Co se to dě..."
Ron vyjekl a třeštil oči na přední sklo. Harry se otočil právě včas, aby uviděl větev tlustou jako krajta, která do něj praštila. To na ně útočil strom, do kterého narazili; kmen měl ohnutý málem v půli a jeho sukovité haluze bušily do každého místečka, na které dosáhly.
"O-oúú!" zaskučel Ron, když další zkroucená větev důkladně promáčkla dveře na jeho straně; přední sklo se teď otřásalo pod přívalem ran od haluzí, zkroucených jako pakostivé prsty, a další větev, tlustá jako beranidlo, rozlíceně třískala do střechy vozu, která jako by se už už měla propadnout...
"Utíkej!" křikl Ron a opřel se vší silou do dveří, v příštím okamžiku mu však jiná větev zasadila prudkou ránu pod bradu a srazila ho zpátky Harrymu do klína.
"Je s námi konec!" zasténal Ron, jak se střecha nad ním prohnula. Náhle však se podlaha vozu začala chvět, protože motor znovu naskočil.
"Hoď tam zpátečku!" zaječel Harry a auto prudce vyrazilo dozadu. Strom se je pořád ještě pokoušel zasáhnout; slyšeli praskot větví, jak se málem rozštípl a švihal po nich větvemi, ale už byli z jeho dosahu.
"To bylo o vlásek," vyhekl Ron. "Fordíčku, tohle jsi zvládl."
Jenže to bylo zřejmě poslední, nač se vůz ještě zmohl. Vzápětí se ozvala dvě rázná cvaknutí, dveře se otevřely dokořán, Harry ucítil, jak se jeho sedadlo naklání, a v příštím okamžiku už ležel na vlhké zemi rozplácnutý jako žába. Podle hlomozu pochopil, že auto vyhazuje z kufru jejich zavazadla; vzduchem proletěla Hedvičina klec a při dopadu se otevřela. Sova z ní vylezla s rozzlobeným kvílením a odletěla k hradu, aniž se jedenkrát ohlédla. Pak už auto, celé pomačkané, poškrábané a syčící párou, s rachotem zmizelo ve tmě; jen jeho zadní světla vztekle planula.
"Vrať se!" křičel za ním Ron a mával zlomenou hůlkou. "Taťka mě zabije!"
Vůz však jen naposled odfrkl výfukem a zmizel jim z očí.
"Věřil bys vůbec, že můžeme mít takovou smůlu?" vydechl Ron nešťastně a sehnul se, aby zvedl svou krysu Prašivku.
"Ze všech stromů, do kterých jsme mohli narazit, jsme se trefili zrovna do toho, který to oplácí."
Podíval se přes rameno na letitý strom, který se ještě pořád výhrůžně rozháněl hustými haluzemi.
"Tak pojď," řekl Harry unaveně, "uděláme nejlíp, když vyrazíme do školy..."
Nebyl to ani v nejmenším onen vítězoslavný příjezd, jaký si představovali. Celí zdřevěněli, prokřehlí a potlučení popadli své kufry a vlekli je po travnatém svahu vzhůru k mohutné dubové bráně.
"Myslím, že slavnost už začala," řekl Ron, postavil kufr dole pod přední schody, tiše přešel na druhou stranu a nahlédl do zářícího okna. "Pojď se podívat, Harry - už začalo Zařazování!"
Harry k němu přispěchal a oba hleděli do Velké síně. Nad čtyřmi dlouhými, hustě obsazenými stoly se ve vzduchu vznášely nesčetné svíce a v jejich svitu se třpytily zlaté talíře a číše. Nahoře zářily hvězdy na začarovaném stropu, jenž vždycky odrážel oblohu venku.
Přes záplavu špičatých černých bradavických čapek Harry uviděl dlouhou řadu vystrašených prváků, kteří jeden za druhým vcházeli do Síně. Byla mezi nimi i Ginny, kterou díky nápadným weasleyovským vlasům snadno objevili.
Mezitím už profesorka McGonagallová, čarodějka v brýlích a s vlasy staženými do tuhého uzlu, položila na stoličku před nově příchozí pověstný bradavický Moudrý klobouk.
Onen starý klobouk, letitý, záplatovaný, odřený a špinavý, každoročně zařazoval nové žáky do čtyř bradavických kolejí (Nebelvíru, Mrzimoru, Havraspáru a Zmijozelu). Harry se velice dobře pamatoval, jak si ho právě před rokem nasadil na hlavu a strnule čekal na jeho rozhodnutí, zatímco mu klobouk mumlal do ucha. Po několik hrůzných vteřin se obával, že ho pošle do Zmijozelu, koleje, ze které vyšlo víc zlých černokněžníků a čarodějnic než z kterékoliv jiné - nakonec se však dostal do Nebelvíru, spolu s Ronem, Hermionou a všemi ostatními z Weasleyovy rodiny. Ve druhém pololetí pak Harry a Ron pomohli Nebelvíru vyhrát školní přebor, když poprvé po sedmi letech porazili Zmijozel.
Zrovna teď v síni vyvolali jakéhosi drobného chlapce s vlasy myší barvy, aby si nasadil klobouk na hlavu. Harryho pohled kolem něj zabloudil až tam, kde u učitelského stolu seděl profesor Brumbál, ředitel školy, a sledoval Zařazování; ve svitu svící jasně zářil jeho dlouhý stříbrný plnovous a půlměsícové brýle. O několik židlí dál uviděl Zlatoslava Lockharta, oděného ve světle modrém hábitu. Úplně na konci stolu seděl Hagrid, obrovský a ježatý, a důkladně si zavdával ze své číše.
"To mě podrž..." zašeptal Harry Ronovi. "Jedna židle u učitelského stolu je prázdná... Kde je Snape?" Profesor Severus Snape byl Harryho nejneoblíbenější učitel; a Harry zase byl Snapeův nejneoblíbenější žák. Krutý, jízlivý a protivný všem kromě studentů z jeho vlastní koleje (Zmijozelu), Snape vyučoval lektvary.
"Možná je nemocný!" řekl Ron optimisticky.
"Možná dal výpověď," řekl Harry, "poněvadž zase nedostal místo učitele obrany proti černé magii!"
"Nebo ho možná vyhodili!" rozjařil se Ron. "Všichni ve škole ho přece nenávidí -"

"Nebo možná," ozval se ledový hlas přímo za jejich zády "čeká na vysvětlení, proč jste vy dva nepřijeli školním vlakem."
Harry se prudce otočil. Za nimi stál Severus Snape a černý hábit mu vlál ve studeném větru. Byl to hubený muž se sinalou pletí, hákovitým nosem a mastnými černými vlasy, které mu sahaly až na ramena, a v tu chvíli se usmíval způsobem, z kterého Harry pochopil, že on i Ron jsou opravdu v pořádném maléru.
"Pojďte za mnou," vyzval je Snape.
Ron a Harry se ani neodvážili na sebe pohlédnout a kráčeli za Snapem po schodech do prostorné vstupní síně ozářené planoucími pochodněmi, kde ozvěna opakovala každý zvuk. Z Velké síně se sem linula lahodná vůně jídla, Snape je však odváděl pryč od tepla a od světla, dolů po úzkém kamenném schodišti, které vedlo do sklepení.
"Tudy!" řekl, otevřel dveře v polovině studené chodby a pokynul jim dovnitř.
Roztřeseně vešli do jeho kabinetu. Temné stěny byly obložené policemi a ve velkých skleněných nádobách plavala nejrůznější odporná stvoření; v tu chvíli by Harry nestál ani o to vědět, jak se jmenují. Krb byl tmavý a prázdný. Snape zavřel dveře, otočil se a podíval se na ně.
"Takže," řekl tiše, "náš vlak už slavnému Harrymu Potterovi a jeho věrnému kumpánovi Weasleymu není dost dobrý. Chtěli jste přijet, aby to byla bomba, že, chlapci?"
"Ne, pane, za to může ta přepážka na nádraží King's Cross, ta se -"
"Mlčte!" zchladil je Snape. "Co jste udělali s tím autem?" Ron naprázdno polkl. Nebylo to poprvé, co měl Harry dojem, že Snape dovede číst myšlenky. Vzápětí však pochopil, odkud vítr vane, poněvadž profesor otevřel čerstvé vydání Večerního věštce.
‚Viděli vás," zasyčela ukázal jim titulek:
LÉTAJÍCÍ FORD ANGLIA ZMÁTL MUDLY!
Potom začal nahlas předčítat: "Dva mudlové v Londýně, přesvědčení, že zahlédli staré auto, jak letí nad věží Hlavní pošty..., v poledne v Norfolku paní Hetty Baylissová, zatímco věšela prádlo... Pan Angus Fleet z Peebles ohlásil policii... celkem šest nebo sedm mudlů. - Myslel jsem, že váš otec pracuje v odboru zneužívání mudlovských výtvorů?" zeptal se, podíval se na Rona a usmíval se ještě ošklivěji než předtím. "Ale, ale... a jeho vlastní syn..."
Harry měl pocit, jako by ho v tu chvíli udeřila do břicha jedna z mocných větví toho šíleného stromu. Kdyby kdokoliv zjistil, že auto očaroval pan Weasley... Na to předtím nepomyslel...
"Při prohlídce parku jsem si všiml, že jedna velice cenná Vrba mlátivá zřejmě utrpěla značnou škodu," pokračoval Snape.
"Rozhodně nadělala větší škodu nám než myjí -" vybreptl Ron.
"Mlčte!" štěkl znovu Snape. "K mé nesmírné lítosti nepatříte do mé koleje a rozhodnutí vás vyloučit mi nepřináleží. Půjdu teď pro ty kteří to šťastné právo mají, a vy počkáte tady."
Harry a Ron pohlédli jeden na druhého, bledí jako stěna. Harry teď už vůbec neměl hlad; zato mu ze všeho bylo strašně špatně od žaludku. Snažil se nedívat na cosi velikého a slizkého, co plavalo v zelené tekutině na polici za Snapeovým psacím stolem. Pokud Snape šel pro profesorku McGonagallovou, ředitelku nebelvírské koleje, nebyli na tom nejspíš o nic líp; byla možná mnohem spravedlivější než Snape, nicméně byla mimořádně přísná.
Deset minut nato se Snape vrátil a samozřejmě s ním dorazila profesorka McGonagallová. Harry ji už dřív několikrát zažil rozzlobenou, buď však zapomněl, jak dokáže sevřít rty nebo ji tak rozzlobenou dosud neviděl.
Ve chvíli, kdy vstoupila, zvedla hůlku; Harry i Ron sebou trhli, profesorka však mířila jen na vyhaslý krb, a vmžiku v něm vyšlehly plameny.
"Sedněte si," řekla, a oba dva odcouvali do židlí u ohně. "Vysvětlete mi to." Z brýlí se jí zlověstně zablesklo. Ron se dal do vyprávění - a začal od přepážky na nádraží, která je odmítla vpustit.
"...takže jsme neměli jinou možnost, paní profesorko, do vlaku jsme se dostat nemohli."
"Proč jste nám neposlali sovu s dopisem? Pokud vím, vy sovu přece máte?" obrátila se profesorka McGonagallová chladně na Harryho.
Potter na ni jen vytřeštil oči. Teď, když to vyslovila, mu takové řešení připadalo nasnadě.
"Já - já jsem nemyslel -"
"To je mi jasné," mínila profesorka McGonagallová. Ozvalo se zaklepání na dveře a Snape, který teď vypadal nejšťastněji, jak ho kdy viděli, otevřel. Na prahu stál ředitel školy, profesor Brumbál.
Harry měl pocit, že nedokáže pohnout ani prstem. Brumbál se tvářil nezvykle vážně. Upřeně na ně pohlédl přes svůj křivý nos a Harry si naráz přál, aby jeho i Rona raději ještě pořád otloukala Vrba mlátička.
Hodnou chvíli panovalo v místnosti naprosté ticho, než Brumbál řekl: "Vysvětlete mi prosím, proč jste to udělali."
Bývalo by líp, kdyby na ně křičel. Harry byl nešťastný ze zklamání, které slyšel v ředitelově hlasu. Z jakéhosi důvodu nebyl s to podívat se mu do očí, místo toho mluvil k jeho kolenům. Vypověděl úplně všecko s výjimkou toho, že začarované auto patřilo panu Weasleyovi; soudě podle toho, on a Ron nejspíš létající auto našli náhodou zaparkované u nádraží. Věděl, že Brumbál to musí okamžitě prohlédnout, ten se však na auto vůbec nevyptával; a když Harry skončil, jen na ně dál upřeně hleděl přes své brýle.
"Takže my si zajdeme pro věci," pronesl Ron hlasem plným beznaděje.
"O čem to mluvíte, Weasleyi?" vyštěkla profesorka McGonagallová.
"Přece nás vyloučíte, ne?" špitl Ron. Harry bleskurychle pohlédl na Brumbála.
"Dnes ne, pane Weasleyi," řekl Brumbál. "Musím vám však oběma zdůraznit, že to, čeho jste se dopustili, je velice závažné. Dnes večer napíšu dopis rodinám vás obou a musím vás rovněž varovat, že pokud byste něco takového udělali ještě jednou, neměl bych jinou volbu a musel bych vás vyloučit."
Snape vypadal, jako by právě zrušili Vánoce. Odkašlal si a řekl: "Profesore Brumbále, ti chlapci porušili výnos o

omezení čar a kouzel nezletilých kouzelníků, a vážně poškodili jeden starý a cenný strom... takové jednání zajisté..."
"To je na profesorce McGonagallové, aby rozhodla, jak budou potrestáni, Severusi," řekl Brumbál klidně. "Chlapci patří do její koleje a ona za ně nese odpovědnost." Otočil se k ní: "Musím se vrátit na hostinu, Minervo, potřebuji tam podat několik zpráv. Pojďte, Severusi, čeká na nás báječný dort s vaječným krémem, který chci ochutnat."
Snape ještě vrhl na Harryho a Rona nenávistný pohled, než se dal odvést ze svého vlastního kabinetu a nechal je tam o samotě s profesorkou McGonagallovou, která na ně pořád zírala jako rozhněvaný orel.
"Měl byste si radši zajít na ošetřovnu, Weasleyi, teče vám krev."
"To nic není," řekl Ron a honem si otřel řeznou ránu nad okem do rukávu. "Paní profesorko, chtěl jsem vidět, jak mou sestru budou zařazovat -"
"Obřad Zařazování už skončil," řekla profesorka McGonagallová. "Vaše sestra je také v Nebelvíru."
"To je dobře," kývl Ron.
"A když už mluvíme o Nebelvíru -" pronesla profesorka McGonagallová ostře, Harry jí však skočil do řeči: "Paní profesorko, když jsme si vzali to auto, školní rok ještě nezačal, takže - takže Nebelvír by vlastně neměl přijít o žádné body, že?" podíval se na ni úzkostně.
Profesorka McGonagallová ho probodla pronikavým pohledem, byl však pevně přesvědčený, že se malinko pousmála. Rozhodně už neměla tak pevně sevřené rty. "Nebelvíru žádné body neodečtu," řekla a Harrymu se ulevilo, "ale vy oba dostanete školní trest."
To bylo lepší, než očekával. Vůbec mu nevadilo, že Brumbál napíše dopis Dursleyovým, bylo mu až příliš jasné, že ty bude leda mrzet, že ho Vrba mlátička nerozmlátila na placku.
Profesorka McGonagallová znovu zvedla hůlku a namířila na Snapeův psací stůl. Ozvalo se tiché cvaknutí - a vmžiku se objevil obrovský tác s obloženými chleby, dvě stříbrné číše a džbán vychlazené dýňové šťávy.
"Najíte se tady a potom půjdete rovnou do své ložnice," řekla. "Já musím také zpátky na slavnost."
Sotvaže se za ní zavřely dveře, Ron dlouze, potichu hvízdl.
"Už jsem myslel, že je s námi konec," přiznala vrhl se na obložený chléb.
"Já taky," přisvědčil Harry a rovněž si vzal.
"Je ti ale jasné, jakou jsme měli smůlu?" zahuhňal Ron s plnými ústy kuřecího masa a šunky. "Fred a George s tím autem letěli aspoň pětkrát nebo šestkrát, a je žádný mudla nikdy neviděl." Polkl a znovu si pořádně ukousl. "Řekni mi, proč vlastně jsme nemohli projít tou přepážkou?"
Harry jen pokrčil rameny. "Odnynějška si ale musíme dávat pozor," řekl a pořádně se napil dýňové šťávy. "Škoda, že jsme nemohli jít na tu slavnost..."
"McGonagallová si určitě nepřála, abychom se předváděli," usoudil Ron moudře. "Nechce, aby si ostatní mysleli, kdovíjak to není mazané cestovat létajícím autem."
Když spořádali tolik obložených chlebů, kolik jen zmohli (talíř se jimi sám od sebe zaplňoval)" zvedli se, vyšli z kabinetu a vydali se známou cestou do nebelvírské věže. V hradu vládlo ticho; slavnost už zřejmě skončila. Procházeli kolem mumlajících podobizen a vrzajících brnění a stoupali po úzkých kamenných schodištích, až dorazili do chodby, kde se za podobiznou Buclaté dámy v růžových hedvábných šatech skrýval tajný vchod do nebelvírské věže.
"Heslo?" ozvalo se, když se přiblížili k podobizně. "Ehm..." zaváhal Harry.
Nevěděli, jaké heslo v novém roce platí, poněvadž se dosud nesetkali s nebelvírským prefektem, pomoc se však dostavila vzápětí; zaslechli za sebou rychlé kroky, a když se ohlédli, spatřili, jak se k nim žene Hermiona.
"Tady jste! Kde jste byli? Vykládají se tu o vás úplně směšné věci - někdo říkal, že vás vyloučili, protože jste se prý nabourali s létajícím autem."
"Jak vidíš, nevyloučili nás," ujistil ji Harry.
"Nechcete mi snad tvrdit, že jste opravdu přiletěli?" řekla Hermiona; mluvila skoro stejně přísně jako profesorka McGonagallová.
"Nech si to kázání," vyzval ji Ron netrpělivě, "a radši nám pověz nové heslo."
"Medosavka," řekla Hermiona stejně netrpělivě, "ale o to nejde -"
Dál se však nedostala, poněvadž podobizna Buclaté dámy se otevřela dokořán a všichni tři uslyšeli nečekaný bouřlivý potlesk. Vypadalo to, že celá nebelvírská kolej je dosud vzhůru; všichni se tísnili v kruhové společenské místnosti, stáli na asymetrických stolech a pohodlných křeslech a čekali na ně. V otvoru v podobizně se objevila spousta rukou, které vtáhly Harryho a Rona dovnitř, zatímco Hermiona se za chlapci musela vyškrábat sama.
"To bylo úžasné!" křičel Lee Jordan. "Geniální! Tomu říkám příjezd do školy! Napálit to autem rovnou do Vrby mlátičky - o tom se v Bradavicích bude vypravovat celá léta!"
"To se vám povedlo," říkal student pátého ročníku, se kterým Harry ještě nikdy nemluvil; někdo další ho plácal po zádech, jako kdyby právě zvítězil v maratonu. Potom se dopředu protlačili Fred a George a vypálili společně: "Proč jste nás vlastně nezavolali zpátky?"
Ron byl rudý v obličeji a rozpačitě se usmíval, Harry však postřehl někoho, kdo se vůbec netvářil nadšeně. Přes hlavy několika vzrušených prváků zahlédl Percyho, který se očividně snažil dostat se k nim tak blízko, aby je mohl vypeskovat. Harry žďuchl Rona do žeber a kývl směrem k jeho bratrovi. Ron okamžitě pochopil. "Už musíme nahoru - jsme trochu unavení," řekl a oba se začali prodírat ke dveřím na opačné straně místnosti, které vedly k točitým schodům a do ložnic.
"Dobrou noc," zavolal Harry ještě na Hermionu, která byla stejně zakaboněná jako Percy.
Podařilo se jim dostat na opačnou stranu společenské místnosti, i když je cestou ještě popleskávali po zádech; na schodišti pak už konečně byl klid. Tryskem vyběhli nahoru, a pak už stáli u dveří své staré ložnice, na které teď byl nápis Druhý ročník. Vešli do známé kruhové místnosti s pěti postelemi s nebesy z červeného sametu a vysokými,

úzkými okny. Kufry už jim přinesli a postavili je k nohám postelí.
Ron se na Harryho provinile usmál.
"Vím, že mě to nejspíš nemělo potěšit, ale -"
Dveře ložnice se rozlétly a vešli ostatní studenti druhého ročníku nebelvírské koleje - Seamus Finnigan, Dean Thomas a Neville Longbottom.
"Neuvěřitelné!" zářil Seamus. "Skvělé," řekl Dean.
"Úžasné," prohlásil Neville s málem posvátnou úctou. To už se Harry neudržel a rozesmál se také.

Kapitola šestá

Zlatoslav Lockhart

Za celý další den se však Harry usmál nanejvýš jednou. Všechno začalo jít od desíti k pěti už při snídani ve Velké síni. Čtyři dlouhé kolejní stoly se prohýbaly pod mísami ovesné kaše, talíři s uzenými rybami, horami topinek a miskami s vejci a slaninou, ale kouzelný strop nad nimi byl toho rána kalně, zamračeně šedivý. Harry a Ron seděli u nebelvírského stolu vedle Hermiony která měla o džbánek s mlékem opřené svoje Cestování s upíry. Když jim popřála "Dobré jitro", znělo to poněkud upjatě a Harry pochopil, že ji pořád ještě pohoršuje to, jak přijeli. Nevine Longbottom je naopak srdečně pozdravil; byl to chlapec s kulatým obličejem, který šel z maléru do maléru a měl tu nejhorší paměti ze všech lidí, které kdy Harry v životě potkal.
"Každou chvíli už musí dorazit pošta - počítám, že mi babička poslala pár věcí, které jsem zapomněl."
Harry se právě pustil do ovesné kaše, když shora opravdu uslyšeli tlukot křídel a dovnitř vlétla snad stovka sov; kroužily po síni a shazovaly mezi tlachající studenty dopisy a balíčky. Nevillovi se odrazil od hlavy ohromný, těžký balík a vteřinu nato spadlo Hermioně do džbánu cosi velikého šedého a všechny je to pocákalo mlékem.
"Vždyť to je Errol!" podivil se Ron a vytáhl zmáčenou sovu za nohy. Errol se bezvládně zhroutila na stůl, s nohama ve vzduchu a s mokrou červenou obálkou v zobáku.
"Ne, to ne! " vyjekl Ron.
"Jen klid - ještě je naživu," řekla Hermiona a špičkou prstu do sovy lehounce šťouchla.
"Errol nemyslím - já myslím tohle."
Ron ukazoval na červenou obálku. Harrymu připadala docela obyčejná, Ron i Nevine však na ni koukali, jako by .měla každým okamžikem vybuchnout.
"Co se děje?" zeptal se Harry.
"Poslala mi... mamka mi poslala Huláka," řekl Ron zemdleným hlasem.
"Radši ho otevři, Rone," zašeptal ustrašeně Nevine. "Jestli ho neotevřeš, bude to ještě horší. Babička mi taky jednou poslala Huláka, já dělal, že o něm nevím, a -" polkl naprázdno, "bylo to strašné."
Harry sklouzl pohledem z jejich vystrašených tváří na červenou obálku.
"Co je to Hulák?" zeptal se.
Ron se však soustředil jen na ten dopis, z kterého se teď v rozích začalo kouřit.
"Otevři ho," naléhal Nevine. "Za pár minut to budeš mít za sebou..."
Ron vzal roztřesenou rukou obálku sově Errol ze zobáku a roztrhl ji. Nevine si prsty ucpal uši - a vzápětí Harry pochopil proč. Chviličku si myslel, že dopis opravdu vybuchl; rozlehlou síň naplnil hromový řev, při kterém ze stropu padal prach.
"...UKRÁST AUTO! VŮBEC BYCH SE NEDIVILA, KDYBY TĚ VYLOUČILI ZE ŠKOLY. JEN POČKEJ, AŽ MI PŘIJDEŠ POD RUKU! NEJSPÍŠ TĚ ANI NENAPADLO ZAMYSLET SE, JAKÉ TO PRO TÁTU A PRO MĚ BYLO, KDYŽ JSME ZJISTILI, ŽE AUTO JE PRYČ..."
Křik paní Weasleyové, stokrát silnější než obvykle, se odrážel od kamenných stěn, div z toho neohluchli, a talíře i lžíce na stolech hlasitě řinčely. Všichni v síni se rozhlíželi, kdo to dostal Huláka, a Ron se v židli sesul tak dolů, že z něj nebylo vidět víc než sytě rudé čelo.
"...VČERA VEČER DOPIS OD BRUMBÁLA - MYSLELA JSEM, ŽE TVŮJ OTEC UMŘE HANBOU! NEVYCHOVALI JSME TĚ, ABYS DĚLAL TAKOVÉ VĚCI - TY I HARRY JSTE MOHLI PŘIJÍT O ŽIVOT..."
Harry už chvíli čekal, kdy zaslechne svoje jméno. Usilovně se snažil předstírat, že vůbec neslyší ten hlas, z kterého ho brněly bubínky.
"...NAPROSTO ZNECHUCENÁ, TVÉHO OTCE ČEKÁ V PRÁCI VYŠETŘOVÁNÍ. JE TO JEDINĚ TVOJE VINA, A JESTLI JEŠTĚ JEDNOU PROVEDEŠ NĚCO TAKOVÉHO, ROVNOU SI TĚ VEZMEME ZPÁTKY DOMŮ."
Zvonivé ticho, jež nastalo, jako by se rozléhalo po celé síni. Z červené obálky, která vypadla Ronovi z ruky, vyšlehly plameny a za okamžik po ní zbyl jen popel. Harry i Ron ohromeně seděli, jako by se přes ně převalila přílivová vlna. Několik studentů se zasmálo a postupně se všichni znovu rozpovídali.
Hermiona zaklapla Cestování s upíry a shlédla dolů na Ronovu hlavu.
"Nevím dost dobře, co jsi čekal, Rone, ale -" "Nemusíš mi vykládat, že si to zasloužím," utrhl se na ni. Harry odstrčil ovesnou kaši. Naráz ho zaplavil palčivý pocit viny. Pana Weasleyho v práci čekalo vyšetřování; po tom všem, co pro něj pan a paní Weasleyovi během léta udělali...
Neměl však čas o tom dlouho dumat; kolem nebelvírského stolu chodila profesorka McGonagallová a rozdávala rozvrhy. Harry si vzal svůj a zjistil, že nejdřív mají spolu s Mrzimorem dvouhodinovku bylinkářství.
Harry, Ron a Hermiona vyšli z hradu společně, prošli zelinářskou zahradou a zamířili ke skleníkům, kde se pěstovaly kouzelné rostliny. Aspoň v jednom ohledu jim Hulák pomohl: Hermiona si zřejmě myslela, že už byli potrestaní dost, a

zase se k nim chovala jako kamarádka.
Když se přiblížili ke skleníkům, uviděli ostatní spolužáky. Stáli venku a čekali na profesorku Prýtovou. Harry, Ron a Hermiona k nim došli právě ve chvíli, kdy se objevila také; rázně kráčela přes trávník se Zlatoslavem Lockhartem po boku. Profesorka Prýtová nesla plnou náruč obvazů a Harryho znovu zaplavil provinilý pocit, když v dálce zahlédl Vrbu mlátičku, která měla hned několik větví zavěšených na pásce.
Profesorka Prýtová byla malá podsaditá čarodějka s rozcuchanými vlasy a kloboukem samá záplata; oblečení měla obvykle celé od hlíny a nad jejími nehty by teta Petunie nejspíš omdlela. Naproti tomu Zlatoslav Lockhart se vedle ní nesl v neposkvrněném tyrkysovém hábitu,
který kolem něj vlál, a zlaté vlasy mu zářily pod dokonale posazenou tyrkysovou čapkou se zlatým lemováním. "Buďte zdrávi!" obdařil Lockhart shromážděné studenty zářivým úsměvem. "Právě jsem ukazoval profesorce Prýtové ten nejlepší způsob, jak léčit Vrbu mlátivou! Nechci ovšem, aby vás třeba jen napadlo, že se v bylinkářství vyznám víc než ona! Jen jsem se náhodou na svých cestách s několika těmi cizokrajnými stromy setkal..."
"Dneska to bude skleník číslo tři, mládeži!" oznámila jim profesorka Prýtová. Byla očividně rozladěná a vůbec nepřipomínala tu veselou osůbku, na kterou byli zvyklí.
Mezi žáky to zašumělo nečekaným zájmem. Až dosud pracovali jen ve skleníku číslo jedna - ve skleníku číslo tři byly daleko pozoruhodnější a nebezpečnější rostliny. Profesorka Prýtová si odepjala z opasku veliký klíč a odemkla dveře. Harry ucítil pach vlhké hlíny a hnojiv, který se mísil s těžkou vůní jakýchsi obrovských květů, visících od stropu a velikých jako deštník. Chtěl právě vejít za Ronem a Hermionou dovnitř, když ho Lockhart nečekaně chytil za rameno.
"Harry! Chtěl jsem si s tebou promluvit... - Nebude vám vadit, když přijde o pár minut později, že ne, paní profesorko?"
Podle toho, jak se profesorka Prýtová zaškaredila, jí to vadilo, Lockhart však řekl "Výborně, děkuji vám!" a přibouchl jí dveře skleníku před nosem.
"Harry," začal Lockhart a velké bílé zuby se mu třpytily v sluneční záři, jak potřásal hlavou. "Harry, Harry" opakoval.
Harry nechápal, co to má znamenat, a mlčel.
"Když jsem to uslyšel - samozřejmě, je to všecko moje vina - nejradši bych si nafackoval."
Harry neměl nejmenší tušení, o čem to mluví, a chtěl se ho zeptat, mezitím však Lockhart pokračoval: "Nevím, jestli jsem už kdy zažil takový šok. Přiletět do Bradavic autem! Samozřejmě jsem ihned pochopil, proč jsi to udělal. Bilo to do očí. Ach Harry, Harry..."
Lockhart se uměl obdivuhodně blýsknout každým svým skvostným zubem, dokonce i když nemluvil.
"Tys přišel na to, jaké to je být středem pozornosti, že?" řekl Lockhart. "To já jsem tě nakazil, Harry: Dostal ses se mnou na první stránku novin a nemohl ses dočkat, až si to zopakuješ."
"Ne - to ne, pane profesore, my jsme totiž -"
"Harry, Harry," Lockhart vztáhl ruku a položil mu ji na rameno. "Já ti rozumím. Je přirozené chtít pořád víc, jakmile to člověk jednou okusí - a já si teď vyčítám, že jsem ti to umožnil, protože tobě muselo stoupnout do hlavy -jenže, mladý příteli, aby se o tobě mluvilo, nemůžeš začít létat s auty! Takže se uklidni, jasné? Na to všecko máš spoustu času, až budeš starší. Ano, ano, já vím, co si teď myslíš! ‚Tomu se to mluví, když už je ve světě slavný jako kouzelník!` Ale když mně bylo dvanáct, byl jsem zrovna taková nula jako teď ty. Po pravdě musím říct, že jsem byl ještě daleko větší nula! Protože o tobě už přece sem tam někdo slyšel, že? Aspoň kvůli té záležitosti s Tím-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit!"
Podíval se na jizvu ve tvaru blesku na Harryho čele. "Já vím, já vím, jistě to není tolik jako získat pětkrát za sebou Cenu za nejkouzelnější úsměv v Týdeníku čarodějek jako já - ale je to začátek, Harry, je to začátek!"
Dobrodušně na něj zamrkal a dlouhými kroky odkráčel pryč. Harry zůstal ještě pár vteřin ohromeně stát; potom si uvědomil, že vlastně má být ve skleníku, otevřel dveře a vklouzl dovnitř.
Profesorka Prýtová stála u pracovní desky na dřevěných kozách uprostřed skleníku. Na desce leželo asi dvacet párů klapek na uši rozmanitých barev. Ve chvíli, kdy Harry zaujal své místo mezi Ronem a Hermionou, říkala právě: "Takže dnes budeme přesazovat mandragory. Kdo z vás mi poví, jaké vlastnosti mandragora má?"
Nikoho nepřekvapilo, když jako první zdvihla ruku Hermiona.
"Mandragora neboli pekřín je velice účinný regenerační prostředek," odrecitovala a jako obvykle to znělo, jako by právě spolkla učebnici. "Používá se jí tehdy, máme-li přivést přeměněné nebo zakleté osoby do původního stavu."
"Výborně. Dávám Nebelvíru deset bodů," přikývla profesorka Prýtová. "Mandragora je základní složkou většiny protijedů. Je ovšem i nebezpečná; kdo mi řekne proč?"
Hermionina ruka znovu vystřelila vzhůru a jen o vlas minula Harryho brýle.
"Křik mandragory je smrtící pro každého, kdo ho uslyší," odpověděla pohotově.
"Zcela správně. Připište si dalších deset bodů," řekla profesorka Prýtová. "Mandragory, které máme tady, jsou ovšem ještě úplně mladinké."
Při těch slovech ukázala na vyrovnané hluboké truhlíky a všichni se tlačili dopředu, aby líp viděli. V řádcích tam rostla přibližně stovka trsnatých rostlinek nafialověle zelené barvy. Harrymu připadaly naprosto nezajímavé a neměl sebemenší tušení, co Hermiona mínila tím ‚křikem` mandragory.
"Teď si všichni vezměte klapky na uši," vyzvala je profesorka Prýtová.
Následovala urputná potyčka, jak se všichni snažili zmocnit se těch, které nebyly růžové a chlupaté.
"Až vám řeknu, abyste si je nasadili, přesvědčte se, že máte uši úplně zakryté," řekla profesorka Prýtová. "Až si je budete moct bez nebezpečí sundat, dám vám znamení zdviženými palci. Takže do toho - nasaďte si klapky."
Harry si přitiskl klapky na uši; neslyšel teď vůbec nic. Profesorka Prýtová si nasadila růžové chlupaté klapky, vyhrnula si rukávy hábitu, pevně uchopila jednu trsnatou rostlinku a důkladně zatáhla.
Harry samým překvapením vyjekl, ovšem nikdo ho neslyšel.
Namísto kořenů vylezl z hlíny malý, špinavý a kromobyčejně ošklivý mužíček. Listy mu vyrůstaly přímo z hlavy. Měl

světlezelenou, skvrnitou kůži a bylo vidět, že huláká z plných plic.
Profesorka Prýtová vytáhla zpod stolu veliký květináč, mandragoru do něj přesadila a přihrnula k ní tmavý, vlhký kompost, až bylo vidět jen trsnaté listy Pak si oprášila ruce, dala všem znamení zdviženými palci a sama si také sundala klapky.
"Jelikož naše mandragory jsou jenom sazeničky, jejich křik zatím nemůže nikoho zabít," řekla klidně, jako by před chvilkou neudělala vůbec nic choulostivého, prostě jen zalila begonii. "Na pár hodin by vás ovšem dokázaly přivést do bezvědomí, a jelikož nepochybuji, že by někdo z vás chtěl přijít o svůj první školní den, přesvědčte se, že máte při práci klapky bezpečně nasazené. Upozorním vás, až bude čas skončit.
Postavte se ke každému truhlíku čtyři - květináčů máme dost - kompost je v pytlích tamhle naproti - a dávejte si pozor na úponici jedovatou, už se jí prořezávají trny."
Při těch slovech se rázně ohnala po trnité tmavočervené rostlině a donutila ji, aby stáhla své dlouhé úponky, které se jí pokradmu sunuly po rameni.
Spolu s Harrym, Ronem a Hermionou se k truhlíku postavil kudrnatý chlapec z Mrzimoru, kterého Harry znal od vidění, ale ještě nikdy s ním nemluvil.
"Já jsem Justin Finch-Fletchley," představil se kudrnáč vesele a potřásl Harrymu rukou. "Samozřejmě vím, že ty jsi slavný Harry Potter... A ty jsi Hermiona Grangerová - vždycky a ve všem nejlepší..." (Hermiona jen zářila, když jí také stiskl ruku.) "No a ty jsi Ron Weasley. To létající auto bylo tvoje, že jo?"
Ron se ani nepousmál. Zřejmě ještě pořád myslel na Huláka.
"Ten Lockhart je ale kanón, co říkáte?" brebentil Justin nadšeně, když začali plnit květináče kompostem z dračího trusu. "Hlavně je ohromně statečný. Četli jste jeho knihy? Mě kdyby vlkodlak zahnal do telefonní budky, umřel bych strachy, on ale zachoval klid a bác ho -, je prostě fantastický.
Abyste věděli, mě naši původně zapsali do Etonu, ale neumíte si představit, jak jsem rád, že místo toho jsem tady. Moje matka byla sice trochu zklamaná, ale od té doby, co jsem jí dal přečíst Lockhartovy knihy, pochopila myslím, jak je užitečné mít v rodině školeného kouzelníka..."
Potom už toho moc nenamluvili. Znovu si nasadili klapky na uši a museli se soustředit na mandragory. Když jim profesorka Prýtová vyložila, co mají dělat, zdálo se to velice snadné - ale nebylo. Mandragorám se nelíbilo, že je někdo vytahuje z hlíny, a zrovna tak se jim do ní nechtělo nazpátek. Kroutily se, kopaly, oháněly se ostrými pěstičkami a cenily zuby; Harrymu trvalo dobrých deset minut, než jednu zvlášť tlustou dostal do květináče.
Na konci hodiny byl zpocený, všecko ho bolelo a byl celý od hlíny, a ostatní na tom nebyli o nic líp. Dopotáceli se do hradu, aby se rychle umyli. Potom už nebelvírští studenti spěchali na hodinu přeměňování.
Hodiny profesorky McGonagallové bývaly náročné, ta dnešní však byla obzvlášť těžká. Všecko, co se Harry za minulý rok naučil, jako by se mu přes léto vykouřilo z hlavy Měl za úkol přeměnit brouka v knoflík, dokázal ho však jen pořadně prohnat - pobíhal po lavici sem a tam a snažil se uniknout jeho hůlce.
Ron měl daleko větší problémy. Vyškemral si sice nějakou izolepu a tou si hůlku poslepoval, ale vypadalo to, že už prostě nepůjde opravit. V těch nejnečekanějších chvílích z ní začaly sršet jiskry a pokaždé, když se Ron pokusil svého brouka přeměnit, hůlka ho zahalila hustým šedivým dýmem, který páchl po zkažených vejcích. Ron vůbec neviděl na to, co děla, takže nešťastnou náhodou brouka loktem rozmáčkl a musel profesorku McGonagallovou požádat o jiného; to ji věru nepotěšilo.
Harrymu se ulevilo, když konečně zazvonilo k obědu. Měl pocit, že má místo mozku vyždímanou houbu. Všichni se vyhrnuli ven až na něj a na Rona, který zuřivě mlátil hůlkou o desku lavice.
"Takový pitomý krám... není absolutně k ničemu...." "Napiš domů, ať ti pošlou jinou," navrhl mu Harry, protože hůlka v tu chvíli odpálila celou salvu jako třaskavá žabka.
"To určitě, a dostanu dalšího Huláka," prohlásil Ron a cpal syčící hůlku do brašny. "Můžeš si za to sám, že jsem se ti zlomila... "
Šli do jídelny na oběd a Ronovi se nálada ani trochu nezlepšila, když jim Hermiona ukázala celou hrst dokonalých knoflíků na kabát, které v hodině přeměňování vyčarovala.
"Co vlastně máme odpoledne?" zeptal se Harry, aby rychle změnil téma.
"Obranu proti černé magii," odpověděla pohotově Hermiona.
"Řekni mi," zeptal se Ron, který si prohlížel její rozvrh, "proč máš všechny Lockhartovy hodiny označené srdíčkem?"
Hermiona mu vytrhla rozvrh z ruky a rozčilením celá zrudla.
Když dojedli, vyšli ven na nádvoří; obloha byla pořád úplně zatažená. Hermiona se usadila na kamenný schod a znovu se ponořila do Cestování s upíry. Harry a Ron stáli a bavili se o famfrpálu; teprve po chvíli si Harry uvědomil, že ho někdo upřeně pozoruje. Rozhlédl se a uviděl drobného chlapce s vlasy myší barvy, kterého včera večer zahlédl, jak si nasazuje Moudrý klobouk; teď se díval na Harryho jako uhranutý. V ruce držel cosi, co vypadalo jako obyčejný mudlovský fotoaparát, a když se na něj Harry podíval, chlapec zčervenal jako rajské jablíčko.
"Ahoj, Harry. Já - já se jmenuju Colin Creevey," vypravil ze sebe nakonec a nerozhodně k němu vykročil. "Patřím také do Nebelvíru. Poslyš - neměl bys nic proti tomu, kdybych - můžu si tě vyfotografovat?" řekl a plný naděje zdvihl aparát.
"Vyfotografovat?" opakoval Harry nechápavě.
"Abych měl důkaz, že jsem s tebou doopravdy mluvil," vysvětlil Colin Creevey a dychtivě popošel ještě blíž. "Vím o tobě úplně všecko. Všichni mi o tobě vypravovali. Že jsi to přežil, když se tě Ty-víš-kdo pokusil zabít, jak potom zmizel a to všecko, a že máš pořád na čele jizvu, co vypadá jako blesk," a upřeně zíral tam, kde Harrymu začínaly vlasy, "a jeden kluk v naší ložnici říkal, že když ten film vyvolám ve správném roztoku, budou se ty snímky pohybovat." A Colin se samým vzrušením zhluboka, rozechvěle nadechl a dodal: „Je to tu prostě senzační, že jo? Nikdy jsem netušil, že

všecky ty podivné věci, co umím, jsou vlastně kouzla,_ dokud jsem nedostal ten dopis z Bradavic. Můj taťka je mlékař, ten tomu taky nechtěl věřit; takže teď fotím a fotím a všecky ty fotky mu pošlu. A bylo by bezvadné, kdybych si mohl vyfotografovat i tebe," podíval se prosebně na Harryho. "Třeba by se toho mohl ujmout tvůj kamarád a já bych se postavil vedle tebe... A mohl bys mi pak tu fotku podepsat?"
"Fotky s podpisem? Takže ty teď rozdáváš podepsané fotografie, Pottere?"
Jízlivý hlas Draca Malfoye rozezněl celé nádvoří. Draco zůstal stát Colinovi za zády i se svým obvyklým doprovodem, se zavalitými a zákeřnými kumpány Crabbem a Goylem.
"Všichni seřadit!" zařval Malfoy na celý dvůr. "Harry Potter bude rozdávat své fotky s podpisem!"
"Žádné fotky rozdávat nebudu," rozzuřil se Harry a zaťal pěsti. "Sklapni zobák, Malfoyi."
"Ty prostě Harrymu závidíš," vypískl Colin, který měl kolem pasu asi tolik jako Crabbe kolem krku.
"Já že mu závidím?" řekl Malfoy. Teď už nemusel křičet, protože je poslouchala polovina studentů na nádvoří. "A co asi? O nějakou mizernou jizvu na čele rozhodně nestojím, to si piš; osobně si fakt nemyslím, že se z vás stane bůhvíco jen proto, že vás někdo křísne po hlavě." Crabbe a Goyle se přihlouple hihňali.
"Jdi se bodnout, Malfoyi, a nacpi se slimáků!" zařval Ron vztekle. Crabbe se přestal smát a výhrůžně si zamnul ruce jako lopaty.
"Dej si bacha, Weasleyi," ušklíbl se Malfoy. "Přece si nechceš vykoledovat problémy, jinak by musela přijet tvoje mamička a vzít si tě odtud." Nasadil ječivý, pronikavý hlas: "jestli ještě jednou provedeš něco takového -"
Hlouček studentů pátého ročníku ze Zmijozelu se hlasitě rozchechtal.
"Weasley by jednu tu fotku s podpisem chtěl taky, Pottere," uculoval se Malfoy. "Měla by větší cenu než celý jejich dům."
Ron popadl svoji poslepovanou hůlku, ale Hermiona prudce zaklapla Cestování s upíry a varovně šeptla: "Pozor!"
"Co je to tady, co to má znamenat?" dlouhými kroky k nim mířil Zlatoslav Lockhart a jeho tyrkysový hábit vlál za ním. "Kdo tady rozdává fotografie s podpisem?"
Harry chtěl už už něco říct, ale nedostal se k tomu, protože Lockhart ho zrovna vzal kolem ramen a dobrosrdečně zaburácel: "Vlastně jsem se ani nemusel ptát! Náhoda nás opět svádí dohromady, Harry!"
Lockhart ho k sobě tiskl, že se nemohl ani hnout; Harry samým ponížením zrudl a jen se bezmocně díval, jak Malfoy mizí mezi ostatními studenty a dál se jízlivě culí.
"Takže, pane Creeveyi," Lockhart obdařil Colina zářivým úsměvem, "můžete nás mít na fotografii oba, tak mi to připadá nejlepší, a my vám ji potom podepíšeme."
Colin nejistě zvedl aparát a vyfotografoval je; v tu chvíli školní zvonek ohlásil začátek odpoledního vyučování. "A teď běžte, ať už vás tu nevidím," vyzval Lockhart studenty na nádvoří a sám zamířil s Harrym k hradu; ještě pořád tiskl Pottera k sobě a Harry jen litoval, že nezná nějaké dobré kouzlo, které by mu umožnilo zmizet.
"Moudrému napověz, Harry" pravil Lockhart otcovsky, když vešli vedlejším vchodem dovnitř. "Tam venku s mladým Creeveym jsem tě kryl - když nás vyfotografoval společně, nebudou si tvoji spolužáci myslet, bůhvíjaký nejsi náfuka ..."
Aniž by si všímal jeho koktavých námitek, vedl ho chodbou plnou užaslých studentů a potom nahoru do schodů.
"Rád bych ti jenom řekl, že rozdávat podepsané fotky hned na začátku životní dráhy není rozumné - působí to trochu nafoukaně, jestli mám být upřímný, Harry. Jistě může přijít doba, kdy jich budeš muset mít stejně jako já pořád hromádku při ruce, ať půjdeš kamkoli, ale -" a lehce se uchechtl - "opravdu se nedomnívám, že bys už byl tak daleko."
Mezitím dorazili do jeho učebny a profesor jej konečně pustil. Harry si prudkým pohybem urovnal hábit a potom si šel sednout do úplně poslední lavice, kde před sebe pečlivě vyrovnal všech sedm Lockhartových knih, jen aby se nemusel dívat na jejich autora.
Vzápětí už se s klábosením dostavili i ostatní studenti
a Ron s Hermionou se posadili vedle Harryho, každý z jedné strany.
"Byl jsi tak rozpálený, že by sis na tváři mohl usmažit vajíčka," ušklíbl se Ron. "Teď jenom doufej, že se Creevey nedá dohromady s Ginny, jinak spolu založí klub fanoušků Harryho Pottera."
"Nech si toho!" utrhl se na něj Harry. Opravdu si v nejmenším nepřál, aby Lockhart uslyšel ještě tohle - klub fanoušků Harryho Pottera.
Když už všichni seděli na svých místech, Lockhart si hlasitě odkašlala v učebně se rozhostilo ticho. Profesor postoupil dopředu, vzal si výtisk Toulek s tropy, který patřil Nevinu Longbottomovi, zvedl ho a předvedl jim na přední straně svou vlastní podobiznu, která na ně důvěrně pomrkávala.
"To jsem já," prohlásil, ukázal na podobiznu a zamrkal na ně také. "Zlatoslav Lockhart, nositel Merlinova řádu třetí třídy, čestný člen Ligy na obranu proti černé magii a pětinásobný vítěz v soutěži o nejkouzelnější úsměv, kterou vyhlašuje Týdeník čarodějek - ale o tom teď nemluvím. Tu smrtonošku v Bandonu jsem nezahnal tím, že bych se na ni usmíval!"
Čekal nejspíš, že se hlasitě rozřehtají; několik studentů se však jen slabě pousmálo.
"Vidím, že jste si všichni koupili úplný soubor mých knih - tak je to správné. Myslel jsem, že bychom dnes mohli začít malým kvízem; nemusíte z něj mít žádný strach - jen bych si rád ověřil, jak dobře jste mé knihy četli a kolik jste si z nich odnesli..."
Když jim rozdal zkušební otázky, vrátil se opět před katedru a řekl: "Máte na to třicet minut. Takže - začínáme!" Harry se podíval na svůj test a četl:
1. Jaká je oblíbená barva Zlatoslava Lockharta? 2. Jaká je tajná touha Zlatoslava Lockharta?
3. Jaký byl podle vašeho názoru dosud největší čin Zlatoslava Lockharta?
A tak to pokračovalo celé tři strany, až k poslední otázce:

54. Kdy má Zlatoslav Lockhart narozeniny a co by pro něj byl ten největší dárek?
Půl hodiny nato Lockhart testy vybral a před celou třídou je hned prolistoval.
"Ts, ts - skoro nikdo z vás si nezapamatoval, že moje oblíbená barva je světle fialová. Říkám to v Jaru s yettim. A někteří z vás si musí pozorněji přečíst Víkend s vlkodlakem - ve dvanácté kapitole uvádím naprosto jednoznačně, že tím největším darem by pro mě byla harmonie mezi kouzelníky a nekouzelníky - i když velkou láhev Ogdenské starorežné bych také neodmítl!"
A znovu na ně šelmovsky zamrkal. Ron na něj teď koukal s nevěřícným výrazem ve tváři; Seamus Finnigan a Dean Thomas, kteří seděli vepředu, se otřásali potlačovaným smíchem. Zato Hermiona Grangerová profesora zbožně poslouchala a překvapeně sebou trhla, když vyslovil její jméno.
"...ovšem slečna Hermiona Grangerová ví, že mou tajnou touhou je zbavit svět zla a prodávat moji řadu šamponů a vlasové kosmetiky vlastní výroby - velice dobře! A vůbec -" prolistoval celou její písemku, "máte výtečnou! Kde je slečna Hermiona Grangerová?"
Hermiona rozechvěle zvedla ruku.
‚Výborně," rozzářil se Lockhart, "naprosto výborně! Dávám Nebelvíru deset bodů! A teď, abychom pokročili..." Sehnul se pod katedru a postavil na ni velikou klec zakrytou plachtou.
"Pozor - předem vás varuji! Mým úkolem je připravit vás, abyste dokázali čelit těm nejodpornějším stvořením, s jakými jsme se my kouzelníci kdy setkali! Možná že v této místnosti stanete tváří v tvář tomu, čeho se bojíte nejvíc! Chtěl bych vás jen ujistit, že dokud jsem tady, nic zlého se vám nemůže stát; žádám vás pouze, abyste zachovali klid."
Harry se bezděčně vyklonil, aby zpoza hradby svých knih na klec líp viděl. Lockhart položil ruku na plachtu. Dean a Seamus se už nesmáli a Neville se v přední lavici krčil strachy.
"Prosím, ne abyste začali křičet," požádal je Lockhart tiše. "Mohlo by je to podráždit."
Celá třída zatajila dech a Lockhart prudce zvedl plachtu. "Vidíte je?" pronesl dramaticky. "Čerstvě nachytaní cornwallští rarachové!"
To už se Seamus Finnigan neudržel a vyprskl smíchem, který ani profesor Lockhart nemohl považovat za projev zděšení.
"Copak?" usmál se na Seamuse.
"Ale ti přece - ti nejsou zas až tak nebezpeční?" zajíkal se Seamus.
"Na to nespoléhejte!" řekl Lockhart a dotčeně mu pohrozil prstem. "Kolikrát je to po čertech úskočná sebranka!"
Rarachové byli ocelově modří a vysocí asi osm palců; měli špičaté obličeje a tak ječeli, že to vypadalo, jako by se hádalo celé hejno papoušků. Ve chvíli, kdy Lockhart zvedl plachtu, začali brebentit a poskakovat po kleci, cloumali mřížemi a na ty kdo seděli nejblíž, dělali pitvorné obličeje.
"Teď uvidíme," řekl Lockhart nahlas, "jak si s nimi poradíte!" A otevřel klec.
V učebně propukla nepředstavitelná vřava. Rarachové vystřelili všemi směry jako rakety. Dva z nich popadli Nevina za uši a zdvihli ho do vzduchu. Několik dalších prosvištělo oknem a zasypali zadní lavice rozbitým sklem. Ostatní začali pustošit učebnu s důkladností, jaké by nebyl schopen ani rozzuřený nosorožec. Vrhli se na lahvičky s inkoustem a všechny postříkali, na cáry roztrhali knihy a papíry, strhali ze stěn obrazy, převrátili koš na odpadky, zmocnili se brašen a knih a vyházeli je rozbitým oknem; během několika minut se polovina třídy schovávala pod lavicemi a Nevine visel na lustru u stropu.
"No tak, pusťte se do nich a pochytejte je, vždyť jsou to jenom rarachové!" křičel Lockhart.
Potom si vyhrnul rukávy, hrozivě zamával hůlkou a zahřměl: "Pestiraran! Pesternomi!"
Nezabralo to ani v nejmenším; jeden rarach vytrhl Lockhartovi hůlku z ruky a také ji vyhodil z okna. Lockhart naprázdno polkl a střemhlav se vrhl pod katedru; jen to ho zachránilo před tím, že mu Nevine nezpřerážel žebra; spadl totiž vteřinu poté, když se s ním utrhl lustr.
Konečně zazvonilo a všichni se úprkem vrhli ke dveřím. Jen co se vše trochu zklidnilo, Lockhart vylezl zpod stolu, a když uviděl Harryho, Rona a Hermionu, kteří už také byli na prahu, nařídil jim: "Vy tři tady zůstanete, pochytáte ten zbytek a uložíte je všechny zpátky do klece." Povzneseně kolem nich prošel a rychle za sebou zavřel.
"A vy byste mu věřili?" zařval Ron. Právě ho jeden ze zbylých rarachů bolestivě kousl do ucha.
"On prostě chce, abychom si to vyzkoušeli na vlastní kůži," řekla Hermiona. Důvtipným Zmrazovacím kouzlem zvládla hned dva rarachy najednou a ztuhlé je nacpala zpátky do klece.
"Na vlastní kůži?" namítl Harry; pokoušel se chytit dalšího raracha, který tančil ve vzduchu, aby na něj Harry nedosáhl, a vyplazoval na něj jazyk. "Hermiono, ten vůbec neměl tušení, co dělá."
"Hlouposti," zastávala se Lockharta Hermiona. "Přece jsi četl jeho knihy - vezmi si všechny ty úžasné věci, co dokázal..."
"Spíš co říká, že dokázal," zamumlal Ron.

Kapitola sedmá

Šmejdi a šepoti

V příštích dnech stálo Harryho veliké úsilí vždycky včas zmizet, když zahlédl Zlatoslava Lockharta kráčet po chodbě. Ještě těžší ovšem bylo vyhnout se Colinovi Creeveymu, který se nejspíš naučil nazpaměť jeho rozvrh. Zdálo se, že nic nedokáže Colina nadchnout víc, než se šestkrát či sedmkrát za den zeptat "V pohodě, Harry?" a uslyšet na to sebevíc podrážděné "Nazdar, Coline".
Hedvika se na Harryho ještě zlobila kvůli té nešťastné cestě autem a Ronova hůlka pořád fungovala špatně; v pátek

ráno se vyznamenala, když při hodině kouzelných formulí vyletěla Ronovi z ruky a uhodila drobného starého profesora Kratiknota přímo mezi oči tak, že mu okamžitě naskočil veliký pulzující zelený puchýř. Jedno k druhému - Harry byl nakonec rád, když přišel víkend. V sobotu chtěl s Ronem a s Hermionou navštívit Hagrida. Jenže mnohem dřív, než by se mu to zamlouvalo, s ním ráno zacloumal Oliver Wood, kapitán nebelvírského famfrpálového družstva.
"Co je, sím tě?" zamumlal Harry mátožně. "Famfrpálový trénink!" řekl Wood. "Vstávej!"
Harry zašilhal k oknu. Na růžovozlaté obloze visel řídký závoj mlhy. Teď, když byl vzhůru, nedovedl pochopit, jak vůbec mohl spát při tom povyku, který už tropili ptáci.
"Olivere," zasténal Harry. ‚Vždyť sotva začalo svítat." "Jistěže," přisvědčil Wood. Byl to statný dlouhán ze šestého ročníku a oči mu v tu chvíli zářily ztřeštěným nadšením. "To je součást našeho nového tréninkového programu. Vstaň, vezmi si koště a jdeme," řekl dobromyslně. "Žádné jiné družstvo ještě trénovat nezačalo, letos do toho jdeme první..."
Harry se vypotácel z postele; ještě zíval a třásl se trochu zimou, ale hned začal shánět svůj famfrpálový hábit.
"Tak fajn," řekl Wood. "Za čtvrt hodiny tě čekám na hřišti."
Když svůj zářivě červený famfrpálový hábit našel a natáhl si plášť, aby mu bylo tepleji, naškrábal ještě Ronovi vzkaz, kam jde, a vydal se po točitém schodišti do společenské místnosti, svůj Nimbus Dva tisíce na rameni. Právě dorazil k otvoru v podobizně, když za ním cosi cvaklo - po točitých schodech se hnal dolů Colin Creevey, fotoaparát se mu divoce houpal kolem krku a v ruce něco pevně tiskl.
"Slyšel jsem někoho na schodech vyslovit tvoje jméno, Harry! Podívej se, co mám! Už jsem si to dal vyvolat a chtěl jsem ti ukázat -"
Harry se rozpačitě podíval na snímek, který mu Colin strkal pod nos.
Černobílý Lockhart zachycený v pohybu cloumal něčí paží, ve které Harry poznal svou vlastní. Potěšilo ho, že jeho fotografické já se srdnatě brání a nechce se dát zatáhnout do záběru. Jak si Harry obrázek prohlížel, Lockhart své úsilí vzdal - zhroutil se na bílý okraj snímku a lapal po dechu.
"Podepíšeš mi ji?" ptal se Colin dychtivě.
"Ne," odmítl Harry rázně a rozhlédl se, jestli je místnost doopravdy prázdná. "Promiň, Coline, ale mám naspěch - musím na famfrpálový trénink."
Prolezl otvorem v podobizně na druhou stranu.
"To je senzace! Počkej na mě! Hrát famfrpál jsem ještě nikdy neviděl!"
A Colin se namáhavě vyškrábal za ním.
"Uvidíš, že to bude nuda," řekl honem Harry, ale Colin ho neposlouchal, tvář mu zářila vzrušením.
"Ty jsi nejmladší hráč kolejního družstva za celých sto let, Harry? Že ano?" chrlil ze sebe Colin a klusal vedle něho.
"Musíš být vynikající. Já na koštěti ještě neletěl. Je to lehké? Tohle je tvoje vlastní koště? Je nejlepší na světě?"
Harry nevěděl, jak se Colina zbavit. Jako by měl vedle sebe kromobyčejně řečný stín.
‚Já totiž famfrpálu nerozumím," přiznal se Colin a lapal po dechu. "Je pravda, že se hraje se čtyřmi míči? A dva z nich že létají kolem a snaží se srazit hráče z košťat?" "Hm," přisvědčil Harry ztěžka" smířený s tím" že bude Colinovi vysvětlovat složitá pravidla famfrpálu. "Říká se jim Potlouky. A v každém družstvu jsou dva odrážeči s holemi, kteří je odhánějí od svých spoluhráčů. V Nebelvíru jsou odrážeči Fred a George Weasleyovi."
"A k čemu jsou ty další míče?" vyzvídal Colin a přeskočil několik schodů naráz, protože zíral na Harryho s otevřenou pusou.
"Je tam Camrál - to je ten velký červený - tím se střílejí góly. Tři střelci v každém družstvu házejí Camrál jeden druhému a snaží se ho dostat do branek na konci hřiště - to jsou ty tři vysoké sloupy s obručemi nahoře." "A ten čtvrtý míč -"
"- je Zlatonka," řekl Harry" "a je maličký, velice rychlý a těžko se chytá. A právě to musí zvládnout chytači, poněvadž famrfrpálový zápas neskončí, dokud Zlatonku někdo nechytí. A ten chytač, který se jí zmocní" získává svému družstvu navíc sto padesát bodů."
"A ty jsi chytač za Nebelvír" viď?" zeptal se Colin s uctivým obdivem.
"Ano," přisvědčil Harry; to už vyšli z hradu a kráčeli po trávě zmáčené rosou. "Pak je tam ještě brankář a ten hlídá branky. A to je vlastně všecko."
Colin se však vyptával dál celou cestu po svažitých lukách k famfrpálovému hřišti a Harry se ho zbavil teprve tehdy" když dorazili k šatnám. Colin za ním ještě zavolal pisklavým hlasem: "Půjdu a najdu si nějaké dobré místo, Harry!" a pospíchal na tribunu.
Všichni ostatní z nebelvírského družstva už byli v šatně. Wood jediný vypadal doopravdy probuzeně. Fred a George Weasleyovi tam seděli s opuchlýma očima a rozcuchaní vedle Alice Spinnetové ze čtvrtého ročníku, která klímala, opřená o zeď. Zbývající střelkyně, Katie Bellová a Angelina Johnsonová, zívaly na protější lavičce.
"Konečně jsi tady" Harry, kde ses tak zdržel?" uvítal ho Wood rázně. "Tak tedy- chtěl jsem si s vámi ještě trochu popovídat, než půjdeme na hřiště, protože jsem celé léto promýšlel úplně nový tréninkový program, a opravdu si myslím, že ten bude rozhodující..."
Wood zdvihl veliké schéma famfrpálového hřiště, na kterém bylo různobarevnými inkousty zakresleno množství čar, šipek a křížků. Potom vytáhl hůlku, poklepal na graf a šipky se začaly po schématu svíjet jako housenky. Ve chvíli, kdy začal vykládat svoji novou taktiku, sklesla Fredovi Weasleyovi hlava na rameno Alice Spinnetové a začal chrápat.
Woodovi trvalo skoro dvacet minut, než jim vysvětlil první graf, pod kterým měl ještě druhý a třetí. I Harryho se už zmocnila otupělost, Wood však mlel monotónně dál.
"Takže," Wood konečně domluvila vytrhl Harryho z nostalgických myšlenek, co právě teď mohl mít nahoře na hradě k snídani, "je to všem jasné? Máte nějaké dotazy?"
"Já jeden mám, Olivere," řekl George, který se před okamžikem s trhnutím probudil. "Proč jsi nám to všecko neřekl včera, když jsme nebyli ospalí?"

Tohle Wooda moc nepotěšilo.
"Teď mě poslouchejte, všichni, jak tu sedíte," a přejel je zamračeným pohledem. "Famfrpálový pohár jsme měli vyhrát už loni. Jsme jasně nejlepší. Bohužel nastaly okolnosti, které jsme nemohli ovlivnit..."
Harry provinile poposedl. Při závěrečném zápasu loňského roku ležel v bezvědomí na ošetřovně, takže Nebelvír měl o jednoho hráče míň a utrpěl nejhorší porážku za posledních tři sta let.
Woodovi chvilku trvalo, než se znovu dostal do ráže. Ta poslední porážka ho očividně nepřestala pálit. "Letos proto budeme trénovat usilovněji než kdy dřív... Takže fajn, teď půjdeme a ověříme si naši novou teorii v praxi!" prohlásil Wood, popadl svoje koště a vyšel ze šatny jako první; ostatní šli za ním, se zdřevěnělýma nohama a ještě celí uzívaní. Seděli v šatně takovou dobu, že mezitím vyšlo slunce, i když na trávě na stadionu pořád ještě visely chomáčky mlhy.
Cestou na hřiště Harry uviděl na tribuně Rona a Hermionu.
"To jste ještě neskončili?" křikl na něj Ron nevěřícně. "Ještě jsme ani nezačali," vysvětlil Harry a závistivě šilhal po topinkách s marmeládou, které si Ron a Hermiona přinesli z Velké síně. "Wood nám vysvětloval novou taktiku."
Nasedl na koště, odrazil se nohama od země a vznesl se vzhůru. Chladný ranní vzduch ho šlehal do obličeje a probudil ho mnohem účinněji než Woodovy dlouhé řeči. Byl to nádherný pocit, být zase zpátky na famfrpálovém hřišti. Proletěl co největší rychlostí kolem stadionu, o závod s Fredem a Georgem.
"Co je to za divné cvakání?" křikl Fred ve chvíli" kdy prosvištěli kolem rohu.
Harry se podíval na tribunu. Na jednom sedadle úplně nahoře stál Colin s namířeným fotoaparátem" dělal jeden snímek za druhým a na liduprázdném stadionu ten zvuk podivně sílil.
"Podívej se sem" Harry! Sem" sem!" křičel Colin pronikavým hlasem.
"Kdo je to?" zeptal se Fred.
"Nemám tušení," zalhal Harry a vyrazil takovou rychlostí, až byl od Colina co nejdál.
"Co se to tu děje?" mračil se Wood, který právě doletěl k nim. "Jak to, že ten prvák fotografuje? To se mi vůbec nelíbí. Co když to je zmijozelský špeh a chce zjistit něco o našem novém tréninkovém programu?"
"Je z Nebelvíru," řekl honem Harry.
"A zmijozelští žádného špeha nepotřebují, Olivere." dodal George.
"Proč myslíš?" obořil se na něj Wood podrážděně. "Protože jsou tu osobně," ukázal George dolů.
Na hřiště právě vcházelo několik lidí v zelených hábitech a s košťaty v rukou.
"To je neuvěřitelné!" rozhořčil se Wood. "Na dnešek jsem si hřiště zamluvil já! Na to se tedy podíváme!" Prudce vyrazil dolů, a jak byl rozčilený" přistál o dost tvrději, než měl v úmyslu, takže trochu zavrávoral, když slézal z koštěte.
Harry, Fred a George se k němu připojili.
"Flinte!" obořil se Wood na kapitána Zmijozelu. "Tohle je náš tréninkový čas! Speciálně jsme kvůli tomu vstávali! Takže laskavě koukejte zmizet!"
Marcus Flint byl ještě statnější než Wood. Vychytralým výrazem v obličeji připomínal spíš trolla, obrovského horského skřeta, když odpověděl: "Je tu dost místa pro všechny, Woode."
To už k nim dorazily i Angelina, Alice a Katie. Ve zmijozelském družstvu žádná děvčata neměli: zmijozelští stáli vedle sebe v semknuté řadě proti Nebelvíru a potměšile se šklebili.
"Ale já jsem si to hřiště zamluvil!" prskal Wood vzteky. "Říkám vám" že jsem si ho zamluvil!"
"To je možné," připustil Flint" "ale já mám zvláštní povolení podepsané profesorem Snapem: Já, profesor S. Snape, povoluji zmijozelskému družstvu trénovat dnes na famfrpálovém hřišti, neboť musí zacvičit svého nového chytače."
"Cože - vy máte nového chytače?" zaujalo Wooda. "A kdo to je?"
Za šesti mohutnými postavami, které proti nim stály" se teď objevil sedmý, menší chlapec se samolibým úsměškem v bledém špičatém obličeji. Byl to Draco Malfoy.
"Nejsi ty syn Luciuse Malfoye?" zeptal se Fred a s odporem si Draca měřil.
"To je zvláštní, že zrovna mluvíš o jeho otci," řekl Flint a celé zmijozelské družstvo náhle bylo jeden velký úšklebek.
"Dovolte, abych vám ukázal velkorysý dar pana Malfoye našemu družstvu."
Všech sedm hráčů se vytasilo se svými košťaty. Před zraky nebelvírských se v časném ranním slunci zalesklo sedm zářivě naleštěných" úplně nových násad a sedm nápisů z ryzího zlata: Nimbus Dva tisíce jedna.
"Je to nejnovější vzor; začal se vyrábět teprve minulý měsíc," prohodil Flint ledabyle a smetl z konce svého koštěte zrnko prachu. "Myslím, že značně předčí řadu Dva tisíce. A tyhlety staré Zametáky," usmál se ošklivě na Freda a George, kteří měli Zameták Pět, "ty na něj prostě nemají."
Nikdo z nebelvírského družstva v tu chvíli nedokázal cokoli říct. Malfoy se uculoval tak zeširoka, až jeho chladné oči vypadaly spíš jako dvě štěrbiny.
"Podívejte se," řekl Flint. "Na hřiště vtrhlo obecenstvo." Přes trávník k nim běželi Ron a Hermiona, aby zjistili" co se stalo.
"Co je?" zeptal se Ron Harryho. "Proč nehrajete? A co tu dělá tenhleten?"
Díval se na Malfoye a neušlo mu, že má na sobě zmijozelský famfrpálový hábit.
"Jsem nový chytač zmijozelského družstva, Weasleyi," informoval ho Malfoy samolibě. "A všichni právě obdivují košťata" která můj otec našemu družstvu koupil."
Ron zíral s otevřenou pusou na sedm skvostných košťat před sebou.
"Vypadají dobře, co?" popichoval Malfoy. "Možná ale nebelvírské družstvo nějaké to zlato sežene a taky si koupí nová košťata. Ty Zametáky Pět byste pak mohli dát někam do tomboly; a možná by o ně projevilo zájem nějaké muzeum."

Celé zmijozelské družstvo řvalo smíchy. "Přinejmenším si ale nikdo z Nebelvíru nemusel svoje místo v družstvu koupit,"

řekla Hermiona ostře. "Každý se do něj dostal díky svému talentu."
Samolibý výraz z Malfoyova obličeji na okamžik zmizel. "Tebe se nikdo na nic neptal, ty mrňavá mudlovská šmejdko!" utrhl se na ni.
Harrymu bylo jasné, že Malfoy řekl něco doopravdy ošklivého, protože vzápětí se strhla pořádná mela. Flint se musel před Malfoye vrhnout, aby po něm Fred a George neskočili. Alice vřískla "Co se to opovažuješ?" a Ron sáhl do svého hábitu pro hůlku, křikl "Za tohle zaplatíš, Malfoyi!" a pod Flintovou paží ji zuřivě namířil Malfoyovi do obličeje.
Stadionem třeskla hlasitá rána a z Ronovy hůlky vytryskl proud zeleného světla" jenže z nesprávného konce: uhodil Rona do žaludku a srazil ho zády na trávník. "Rone! Rone! Nestalo se ti nic?" křičela Hermiona. Ron otevřel pusu, aby jí odpověděl, nezmohl se však na jediné slovo; místo toho mohutně říhl a z úst se mu vysypalo několik slimáků.
Zmijozelské družstvo se mohlo smíchy potrhat. Flint se doslova svíjel a udržel se na nohou jen proto" že se opíral o svoje nové koště. Malfoy dopadl na všecky čtyři a bušil pěstí do země. Nebelvírské družstvo se shluklo okolo Rona, který pořád říhal a zvracel obrovské lesklé slimáky. Všichni jen zírali, ale nikdo nebyl s to se ho dotknout.
"Měli bychom ho dostat k Hagridovi, to je nejblíž," řekl Harry Hermioně. Statečně přisvědčila, a tak vzali Rona v podpaží a vlekli ho pryč.
"Co se stalo, Harry? Co se stalo? Ono je mu špatně? Ale ty ho dokážeš vyléčit" viď?" Colin seběhl z tribuny a teď poskakoval kolem nich, jak vycházeli ze stadionu. Ron dostal nový prudký záchvat dávení a po hábitu mu padali další slimáci.
"Júúú!" vyjekl Colin a nadšením bez sebe zdvihl fotoaparát. "Mohl bys Rona chvilku podržet, Harry?"
"Koukej zmizet, Coline!" rozzlobil se Harry. Spolu s Hermionou vyváděl Rona ze stadionu a podpírali ho celou cestou přes školní pozemky až k okraji lesa.
"Už tam skoro jsme, Rone," řekla Hermiona, když měli hájenku na dohled. "Za chvilku zase budeš v pořádku... hned tam budeme..."
Byli nanejvýš dvacet stop od Hagridovy chatrče, když se otevřely dveře. Nestál v nich ale Hagrid; dlouhými kroky odtamtud vyšel Zlatoslav Lockhart ve světlounce fialovém hábitu.
"Rychle, schovejte se!" sykl Harry a zatáhl Rona za nejbližší keř. Hermiona je následovala poněkud zdráhavě. "Je to úplně jednoduché, když víte, co máte udělat!" vysvětloval Lockhart nahlas Hagridovi. "Kdybyste potřeboval, abych vám pomohl, víte" kde mě najdete! Zařídím, abyste dostal výtisk mé knihy - překvapilo mě, že ji ještě nemáte. Dnes večer jednu podepíšu a pošlu vám ji. Sbohem!" A dlouhými kroky zamířil k hradu.
Harry počkal, až byl Lockhart z dohledu" potom Rona vytáhl z křoví" dovlekl ho ke dveřím Hagridovy hájenky a naléhavě zaklepal.
Hagrid okamžitě otevřel a tvářil se nerudně, jakmile však zjistil, kdo přišel, obličej se mu rozjasnil.
"Říkal jsem si, kdy se na mě přídete podívat - poďte dál - já už myslel, že se ještě vrátil profesor Lockhart." Harry a Hermiona pomohli Ronovi přes práh, do srubu o jediné místnosti, kde v jednom koutě stála obrovská postel a ve druhém vesele praskal oheň. Harry usadil Rona na židli a v rychlosti vysvětlil Hagridovi, co se stalo. Hagrida Ronovy potíže se slimáky nijak nevyvedly z míry.
"Pořád lepší ven než dovnitř," řekl dobrosrdečně a postavil před Rona veliké měděné umyvadlo. "Koukej je všecky vyhodit, Rone."
"Obávám se, že můžeme jen čekat, až ho to přejde," řekla Hermiona úzkostně a dívala se, jak se Ron shýbl k umyvadlu. "To kouzlo je náročné i za těch nejpříznivějších podmínek, ale se zlomenou hůlkou..."
Hagrid přecházel po místnosti a vařil jim čaj. Tesák, jeho lovecký pes, blaženě slintal Harrymu na kolena. "Co ti Lockhart vůbec chtěl, Hagride?" zeptal se Harry a drbal Tesáka za ušima.
"Radil mně, jak mám ze studny dostat vodní skřítky," zabručel Hagrid, sundal z vydrhnutého stolu napolo oškubaného kohouta a postavil tam čajník. "Jako kdybych to nevěděl. A pořád něco vykládal vo nějaký smrtonošce, kterou vodněkud vyhnal. Jestli je z toho jediný slovo pravda, sním tudle konvici."
Harry ještě nezažil, že by se Hagrid vyjádřil o některém učiteli z bradavické školy nepříznivě, a překvapeně na něj pohlédl. Zato Hermiona poněkud vyšším hlasem než obvykle podotkla: "Myslím, že jsi k němu tak trochu nespravedlivý Profesor Brumbál se očividně domníval, že na to místo bude ten nejlepší -"
"Vždyť byl jedinej, kdo se vo něj ucházel," prohlásil Hagrid a nabídl jim sirupové cukroví, zatímco Ron mlaskavě kuckal do umyvadla. "Úplně jedinej, jak vám říkám. Najít dnes někoho, kdo by učil obranu proti černý magii, je fakt těžký. Nikdo vo to dvakrát nestojí; lidi si začínaj myslet, že je tenhleten post uhranutej. V poslední době na něm nikdo dlouho nevydržel. A teď mně řekněte," Hagrid kývl hlavou směrem k Ronovi, "komu se pokoušel učarovat?"
"Malfoy urazil Hermionu. Muselo to být něco opravdu ošklivého, protože se všichni hrozně rozčílili." "Bylo to ošklivé," zachraplal Ron, bledý a zpocený, a zvedl hlavu od umyvadla. "Malfoy jí řekl, že je mudlovská šmejdka, Hagride -"
Vzápětí hlavu zase sklonila vydávil novou várku slimáků.
"To snad neřekl" zavrčel pobouřeně Hagrid a podíval se na Hermionu.
"Řekl to," potvrdila Hermiona. "Jenže já nevím, co to znamená. Samozřejmě jsem pochopila, že je to něco opravdu hrubého..."
"Je to ta nejhorší nadávka, jaká vůbec existuje," zasupěl Ron a znovu zvedl hlavu. "Mudlovský šmejd je ten nejsprostší výraz pro někoho, kdo pochází z mudlovské rodiny - a jeho rodiče neumějí kouzlit. Někteří kouzelníci - jako Malfoyova rodina - si totiž myslí, že jsou lepší než všichni ostatní, protože mají tak říkajíc čistokrevný původ." Lehce říhl a do nastavené dlaně vydávil jediného slimáka. Hodil ho do umyvadla a pokračoval: "My ostatní ale víme, že na tom vůbec nesejde. Vezmi si Nevina Longbottoma - ten je z čistě kouzelnického rodu, a přitom málem nedokáže postavit ani kotlík dnem dolů."

"A ještě nevymysleli kouzlo, který by nesvedla naše Hermiona," prohlásil Hagrid hrdě, takže rázem zčervenala jako fuchsie.
"Je to hnus, když někdo tohle někomu řekne," vysvětloval Ron a roztřesenou rukou si otíral zpocené obočí. "Vysmívá se mu, že v sobě má obyčejnou, mudlovskou krev - nečistou krev, rozumíš? Přitom je to vyložený nesmysl: valná většina kouzelníků je už dnes stejně smíšeného původu, a kdybychom si nebrali mudly, už dávno bychom vymřeli."
Vtom se mu zvedl žaludek a on znovu sklonil hlavu. "To seš teda vlastně pašák, že jsi ho chtěl potrestat, Rone," řekl Hagrid tak, aby ho Ron slyšel i přes mlaskavé dopadání dalších slimáků do umyvadla. "Možná je ale lepší, že ti ta hůlka vystřelila dozadu. Počítám, že touhle dobou by už Lucius Malfoy vartoval ve škole, kdybys byl býval jeho synáčkovi učaroval. Aspoň kvůli tomu nebudeš mít žádné trable."
Harry chtěl podotknout, že mít problémy není o moc horší, než když se vám pusou valí z útrob slimáci, nezmohl se však na slovo, protože měl ústa slepená Hagridovými sirupovými bonbony.
"Poslyš, Harry," ozval se Hagrid, jako by si právě na něco vzpomněl. "Potřebuju si s tebou promluvit. Slyšel jsem, že prý rozdáváš svoje podepsaný fotky. Jak to, že já ještě žádnou nedostal?"
To Harryho natolik rozčílilo, že se mu podařilo dostat zuby od sebe.
"Já jsem žádné podepsané fotografie nerozdával," ohradil se. "Jestli Lockhart něco takového rozhlašuje -" Vtom už zjistil, že se Hagrid směje.
"Dělal jsem si jen legraci," řekl a pleskl Harryho po zádech tak dobrácky, až padl obličejem na stůl. "Věděl jsem, že jsi nic takového nedělal. Řek jsem Lockhartovi, že nic takového nemáš zapotřebí; ty nemusíš hnout ani prstem, a jseš slavnější než von."
"Vsadím se, že to se mu nelíbilo," mínil Harry; posadil se zpříma a mnul si bradu.
"Počítám, že ne," přisvědčil Hagrid a v očích mu zajiskřilo. "A potom jsem mu řek, že jsem žádnou z těch jeho knížek v životě nečet, a von šel radši pryč. Chceš sirupovej bonbón, Rone?" zeptal se, když Ron opět zvedl hlavu.
"Ne, díky," odmítl Ron mdlým hlasem. "Radši to nebudu pokoušet."
"Poďte se podívat, co teď pěstuju," navrhl Hagrid Harrymu a Hermioně, když dopili čaj.
V malé zelinářské zahrádce za hájenkou jim ukázal tucet těch největších dýní, jaké Harry v životě viděl. Každá z nich byla veliká jako pořádný balvan.
"Že ale rostou, co?" řekl Hagrid spokojeně. "Chystám
je na slavnost v předvečer Všech svatejch - do tý doby by už měly bejt dost velký."
"Čím je hnojíš?" zeptal se Harry.
Hagrid se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že tam není nikdo jiný.
"No, abych řek pravdu - rozumíte - krapet jsem jim pomoh."
Harry si dobře všiml Hagridova růžového květovaného deštníku, opřeného o zadní stěnu srubu. Tušil už dřív, že to není jen tak nějaký deštník, a měl vážné podezření, že je v něm ukrytá někdejší Hagridova školní hůlka. Hagrid ovšem kouzla dělat nesměl; z bradavické školy ho v třetím ročníku vyloučili, Harry však nikdy nezjistil proč - kdykoli na to narazil, Hagrid si hlasitě odkašlal a záhadně ohluchl na tak dlouho, dokud se nezačalo mluvit o něčem jiném.
"Určitě za to může Vykrmovací kouzlo, viď, Hagride?" řekla Hermiona pohoršeně a pobaveně zároveň. "Ale vyvedly se ti, to ano."
"Tvoje malá sestřička to říkala taky" kývl Hagrid na Rona. "Znám ji teprve od včerejška," zašilhal po Harrym a vousatou bradou mu to zacukalo. "Říkala, že si tu jen tak prohlíží školní pozemky, spíš ale myslím doufala, že by u mě mohla narazit na někoho jinýho." Mrkl na Harryho: "Jestli chceš něco vědět, ta by tvou podepsanou fotku určitě neodmítla -"
"Nech si to, prosím tě," řekl Harry a Ron vyprskl smíchy. A v tu ránu bylo všude po zemi plno slimáků. "Dávej přece pozor!" zaburácel Hagrid a táhl Rona od svých drahocenných dýní pryč.
Byl už málem čas obědvat, a protože Harry měl od rána jen trochu sirupového cukroví, čím dál víc se těšil, až se vrátí do školy a pořádně se nají. Rozloučili se s Hagridem a zamířili zpátky k hradu. Ron cestou ještě škytl, dostal však ze sebe už jen dva docela maličké slimáky.
Sotvaže vkročili do chladné vstupní síně, uslyšeli zvučný hlas: "Á, tady jste" Pottere a Weasleyi." Profesorka McGonagallová šla k nim a tvářila se přísně. "Dnes večer si oba odpykáte svůj trest."
"A co budeme dělat, paní profesorko?" zeptal se Ron a nejistě potlačil říhnutí.
"Vy budete s panem Filchem leštit stříbro v Pamětní síni," sdělila mu profesorka McGonagallová. "A žádná kouzla, Weasleyi - všecko hezky rukama."
Ron naprázdno polkl. Školníka Arguse Filche nemohl vystát žádný student z celé školy.
"A vy Pottere, pomůžete profesoru Lockhartovi vyřídit dopisy od jeho obdivovatelek," oznámila profesorka McGonagallová.
"To snad ne - nemohl bych taky leštit stříbro v Pamětní síni?" vyhrkl Harry zoufale.
"V žádném případě," řekla profesorka McGonagallová a povytáhla obočí. "Profesor Lockhart si vyžádal vás osobně. Přesně v osm hodin máte oba dva nástup."
Harry i Ron se došourali do Velké síně naprosto schlíplí; Hermiona šla za nimi s výrazem to-vám-patří-když-jste-porušili-školní-řád. Harrymu sekaná zapečená s brambory zdaleka nechutnala tolik, jak se na ni těšil. Měl pocit, že na něj vyšel ten horší trest, a nejinak to cítil Ron.
"Filch mě tam bude držet celou noc," naříkal. "A žádná kouzla! V té síni musí být aspoň sto pohárů. Co si jen počnu, mně to čištění po mudlovsku vůbec nejde."
"Klidně si to s tebou kdykoli vyměním," řekl Harry dutě. "U Dursleyových jsem se v tom vycvičil až až. Ale odpovídat na dopisy Lockhartových obdivovatelek... s ním to bude k nevydržení..."

Sobotního odpoledne ubývalo jako sněhu na slunci, a než se nadáli, bylo za pět minut osm. Harry se ploužil chodbou ve druhém poschodí k Lockhartovu kabinetu. Zaťal zuby a zaklepal.
Dveře se okamžitě rozlétly a Lockhart ho uvítal zářivým úsměvem.
"Á, tady máme našeho rošťáka!" řekl. "Tak pojď dál, Harry pojď dál!"
Ve svitu svící na stěnách zářilo bezpočtu zarámovaných Lockhartových fotografií. Některé byly dokonce podepsané a další pořádná kupa ležela na jeho psacím stole. "Můžeš psát adresy na obálky!" oznámil mu profesor,
jako by to byla kdovíjaká výsada. "Ta první bude Gladys Gudgeonové, Bůh jí požehnej - to je moje velká obdivovatelka."
Minuty se zoufale vlekly. Harry pouštěl Lockhartovy řeči jedním uchem dovnitř a druhým ven, jen občas prohodil "Hmm", "Jistě" a "Ano". Tu a tam nicméně zachytil moudra jako "Sláva je vrtkavá dáma, Harry," nebo "Každý je tak slavný, jak zaslouží, to si pamatuj".
Svíce se víc a víc krátily a světlo tančilo po rozpohybovaných snímcích Zlatoslava Lockharta, shlížejících ze všech stěn. Harry sáhl bolavou rukou po obálce, která mu připadala snad tisící, a napsal na ni adresu Veroniky Smethleyové.
Už to přece brzy musí skončit" říkal si ztrápeně, ať už to skončí, prosím, prosím...
A potom cosi zaslechl - vůbec to nemělo co dělat s prskáním dohořívajících svící ani s Lockhartovým tlacháním.
Byl to jakýsi hlas - šepot, při kterém ho zamrazilo až v samém morku kostí, hlas plný propastné, ledové nenávisti.
"Pojdi.. pojď ke mně... ať tě roztrhnu... ať tě rozsápu... ať tě zabiju..."
Harry prudce nadskočil a na jménu ulice, v které bydlela Veronika Smethleyová, udělal obrovskou fialovou kaňku.
"Cože?" téměř vykřikl.
"Vždyť ti to povídám!" prohlásil Lockhart. "Byla celých šest měsíců v čele seznamu nejprodávanějších knih! Překonala všecky rekordy!"
"Ne tohle!" vyhrkl Harry jako v horečce. "Ten hlas!" "Prosím?" zatvářil se Lockhart zmateně. "Jaký hlas?" "Ten - ten šeplavý hlas, co říkal... Vy jste ho neslyšel?" Lockhart na Harryho zíral s krajním údivem.
"O čem to mluvíš, Harry? Nejsi už moc ospalý? Můj ty Bože - podívej se, kolik je! Jsme tu už málem čtyři hodiny! Opravdu bych nevěřil, že to tak uteklo?"
Harry neodpověděl. Napínal sluch, jestli se ten šepot ozve ještě jednou, nezaslechl však jediný zvuk kromě Lockhartovy varování, aby nepočítal s tak vlídným zacházením pokaždé, kdy si vykoleduje školní trest. Odešel z profesorova kabinetu jako v mrákotách.
Bylo už tak pozdě, že nebelvírská společenská místnost zela prázdnotou. Harry zamířil rovnou do ložnice. Ron se ještě nevrátil, a tak si oblékl pyžamo, zalezl do postele a čekal. Za půl hodiny dorazil Ron; třel si pravou ruku a přinesl s sebou do ztemnělé místnosti pronikavý zápach leštidla.
"Bolí mě každý sval v těle," zaskučel a padl na postel. "Ten famfrpálový pohár jsem musel leštit čtrnáctkrát, než s ním byl Filch spokojený. A potom se mi ještě jednou zvedl žaludek a vyzvracel jsem slimáky na Plaketu za mimořádné služby škole; trvalo celou věčnost, než jsem ten sliz odstranil... Jaké to bylo u Lockharta?"
Harry mluvil co nejtišeji, aby neprobudil Nevina, Deana a Seamuse, doslova však Ronovi zopakoval, co v kabinetu slyšel.
"A Lockhart říkal, že on nic neslyšel?" zeptal se Ron a Harry si v měsíčním světle všiml, jak se zakabonil. "Myslíš, že lhal? Ale stejně to nechápu - dokonce i neviditelný by musel otevřít dveře."
"Já vím," řekl Harry, lehl si na záda a upřeně se zahleděl na nebesa své postele. "Já to taky nechápu."

Kapitola osmá

Oslava úmrtí

Přišel říjen a na školních pozemcích i v samotném hradu zavládl vlhký, lezavý chlad. Za madame Pomfreyovou se den co den valili na ošetřovnu nachlazení učitelé i studenti. Její Životobudič působil okamžitě, i když tomu, kdo ho vypil, se pak ještě kouřilo z uší. Ginny Weasleyovou, která vypadala přepadlo, Percy přiměl, aby ho vypila také; pára, která jí pak několik hodin vystupovala zpod zářivých vlasů, působila dojmem, jako by měla hlavu v jednom ohni.
Do hradních oken celé dny bez ustání bubnovaly dešťové kapky veliké jako kulky; hladina jezera stoupla, květinové záhony se rozmočily v blátivé stružky a Hagridovy dýně už byly velké jako zahradní boudy. Zanícení Olivera Wooda pro pravidelné tréninky nicméně neochablo, a tak se Harry jednoho bouřného sobotního odpoledne několik dnů před svátkem Všech svatých vracel do nebelvírské věže promáčený až na kůži a zastříkaný blátem.
Nebyl to nijak radostný trénink nejen kvůli dešti a větru; Fred a George, kteří špehovali zmijozelské družstvo, se na vlastní oči přesvědčili, jak je ten nový Nimbus Dva tisíce jedna rychlý. Vylíčili nebelvírským spoluhráčům, že ze zmijozelského družstva viděli jen sedm zelenavých skvrn, které se řítily vzduchem jako proudová letadla.
Harry čvachtal prázdnou chodbou a vtom narazil na někoho, kdo vypadal podobně ustaraně jako on. Skoro bezhlavý Nick, duch nebelvírské věže, zasmušile hleděl z okna a tiše si mumlal: "Nevyhovuji jejich požadavkům... jenom půl palec, jestli to..."
"Nazdar, Nicku," pozdravil ho Harry.
"Nazdar, nazdar," trhl sebou Skoro bezhlavý Nick a otočil se.
Na dlouhých vlnitých vlasech měl honosný klobouk s pérem a na sobě šat s okružím, které zakrývalo jeho ne úplně přeseknutý krk. Nick byl bledý jako dým a Harry skrz něj viděl temnou oblohu a prudký lijavec venku.
"Vypadáš, jako když tě něco trápí, Pottere," řekl a zastrčil si do kabátce jakýsi průsvitný dopis.
"Ale vy taky," řekl Harry.

"Ach," mávl Skoro bezhlavý Nick světácky rukou, "to ani nestojí za řeč... Kdybych se doopravdy chtěl zúčastnit, bylo by to něco jiného... Říkal jsem si - přihlásím se, ale jak je vidět, nevyhovuji požadavkům."
Nasadil sice lehký tón, tvářil se však zatrpkle.
"Kdo by si ale nepomyslel," vybuchl a zase vytáhl dopis, "že když ho pětačtyřicetkrát seknou tupou sekerou do krku, je už dostatečně oprávněn, aby se zúčastnil Honu bezhlavých - nemám snad pravdu?"
"Hm - jistě," přitakal Harry, jak duch ostatně očekával. "Namouduši, že nikdo by si nepřál víc než já, aby to tenkrát všecko bývalo proběhlo rychle a náležitě a hlava mi upadla, jak měla. Bývalo by mi to ušetřilo spoustu bolesti a nebyl bych nikomu pro smích. Jenomže..." Skoro bezhlavý Nick rozložil dopis a vztekle četl:
"Můžeme přijmout pouze honce, jejichž hlavy se dokonale oddělily od jejich těl. Zajisté uznáte, že jinak by se naši členové nemohli účastnit takových honeckých akcí, jako je Žonglování s hlavami za jízdy na koni či Pólo s hlavami. S politováním vám tudíž musím sdělit, že nevyhovujete našim požadavkům. S přáním všeho nejlepšího sir Patrick Delaney -Podmore.
Rozzuřený Skoro bezhlavý Nick zas dopis naštvaně zastrčil.
"Půl palce kůže a šlach - na tom mi zůstala držet hlava, Harry! Většina lidí by uznala, že mi ji usekli a hotovo, ale kdepak, sirovi Náležitě sťatému Podmorovi to nestačí."
Skoro bezhlavý Nick se párkrát zhluboka nadechl a pak se mnohem klidnějším tónem zeptal: "A copak dělá starosti tobě, Harry? Mohu ti nějak pomoci?"
"Ne," odpověděl Harry. "Leda byste věděl, kde bychom mohli zdarma získat sedm košťat Nimbus Dva tisíce jedna na náš zápas se Zmijo..."
Zbytek věty zanikl v pronikavém mňoukání kdesi u jeho kotníků. Když se podíval dolů, zjistil, že na něj zírají žluté oči, velké jako lampy. Byla to paní Norrisová, vyzáblá šedivá kočka, která školníku Filchovi dělala cosi jako pobočníka v jeho nekonečném boji proti studentům.
"Radši honem zmiz, Harry," vybídl ho Nick. "Filch není zrovna v nejlepší náladě. Má chřipku a někdo z třeťáků nešťastnou náhodou postříkal celý strop v pátém sklepení žabími mozečky. Filch to uklízel celé dopoledne, a jestli uvidí, žes mu sem nanosil bláto...`
"Asi máš pravdu," souhlasil Harry a couval před žalujícím pohledem paní Norrisové, už to však nesolil. Přivolán tajemnou silou" která Filche nutně musela spojovat s jeho odpornou kočkou, vyrazil náhle z čalounu napravo od Harryho a sípal a divoce se rozhlížel, kdo tu porušuje školní řád. Kolem hlavy měl ovázanou tlustou kostkovanou šálu a nos neobvykle rudý.
"Co je to tady za svinčík?" rozkřikl se, až se mu zatřásl podbradek, a oči mu div nevylezly z důlků, jak ukazoval na blátivou loužičku z Harryho famfrpálového hábitu. "Všude samá špína a neřádstvo! Ale už toho mám dost, to vám povídám! Půjdete se mnou, Pottere!"
Harry jen zasmušile zamával Skoro bezhlavému Nickovi na rozloučenou a kráčel za Filchem po schodech dolil, takže blátivých šlápot na podlaze bylo hned dvakrát tolik.
Ve Filchově kanceláři Harry ještě nikdy nebyl, většina studentů se jí vyhýbala. Byla to zašlá místnost bez oken, osvětlená jedinou olejovou lampou, která visela z nízkého stropu, a jakmile Harry vešel, ucítil slabý zápach smažených ryb. Kolem stěn stály dřevěné registrační skříně a podle štítků na nich Harry pochopil, že obsahují podrobnosti o každém žákovi, kterého Filch kdy potrestal. Fred a George Weasleyovi pro sebe měli celou zásuvku. Na stěně za psacím stolem visela sbírka naleštěných řetězů a okovů; všichni ve škole věděli, že Filch
neustále prosí Brumbála, aby mu dovolil věšet studenty za kotníky od stropu.
Filch vytrhl z kalamáře na stole dlouhý brk a teď přecházel po místnosti a hledal pergamen.
"Všude samé svinstvo," mumlal vztekle, "obrovské dračí bubáky, z kterých se ještě kouří... žabí mozečky... myší střeva... už toho mám vážně dost... Udělám z vás odstrašující příklad... kde mám ten formulář... no jasně..."
Vytáhl ze zásuvky psacího stolu velký svitek pergamenu, roztáhl ho před sebou a namočil svůj dlouhý černý brk do kalamáře.
"jméno... Harry Potter. Zločin...
"Bylo to jen trochu bláta!" namítl Harry.
"Pro vás možná jen trochu bláta, chlapče, ale pro mě to znamená hodinu uklízení navíc!" rozkřikl se Filch a na špičce odulého nosu se mu objevila nechutná kapička. "Zločin... znečištění hradu. Doporučený trest..."
Argus Filch si utřel usmrkaný nos a nevlídně zamžoural na Harryho, který se zatajeným dechem čekal na svůj ortel.
Ve chvíli, kdy se Filch dotkl brkem papíru, však něco shora s rachotem dopadlo na strop kanceláře, až se olejová lampa rozhoupala.
"PROTIVO!" zařval Filch a v návalu vzteku brk odhodil. "Tentokrát tě ale dostanu, to si piš!"
A neohrabaně se hnal z kanceláře, aniž se na Harryho třeba jen ohlédl; paní Norrisová vyběhla za ním jako blesk.
Protiva byl školní strašidlo - šklíbivé stvoření, které se umělo vznášet ve vzduchu a všude dělalo jen škodu a zmatky. Harry neměl Protivu nijak v lásce, teď však mu byl vděčný, že zasáhl v pravou chvíli. Ať už Protiva udělal cokoli (a podle zvuku tentokrát asi rozbil něco opravdu velkého), Harry doufal, že tím od něj odvrátil Filchovu pozornost.
Připustil si, že by nejspíš měl počkat, až se školník vrátí, a posadil se do křesla vedle psacího stolu; bylo celé prožrané od molů. Kromě napůl vyplněného formuláře o Harryho přestupku tam ležela jen veliká, lesklá tmavorudá obálka se stříbrným nápisem nahoře. Harry se spěšně ohlédl ke dveřím, aby se ujistil, že Filch ještě nejde, zdvihl obálku a četl:

Harry zvědavě obálku otevřela vytáhl z ní svazek pergamenů. Na první stránce stálo stříbrným písmem" plným ozdobných kudrlinek:

Harry si užasle prolistoval ostatní pergameny, které v obálce byly. Pro všechno na světě, proč si Filch objednal kurz Rychločar? Že by snad nebyl opravdový kouzelník? Harry právě četl Lekce první: Jak držet hůlku (několik užitečných rad), když zaslechl šouravé kroky zvenčí - Filch se vracel. Harry nacpal pergameny zpátky do obálky a stačil ji ještě hodit na stůl právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře.
Filch se tvářil vítězoslavně.
"Ta rozplývavá skříň byla velice cenná!" vysvětloval paní Norrisové se škodolibou radostí. "Tentokrát Protivu dostaneme, zlatíčko."
Jeho pohled padl na Harryho a hned nato sklouzl k obálce s Rychločarami, která - jak si Harry příliš pozdě uvědomil - ležela dvě stopy od místa, než byla původně.
Školníkův nezdravě bledý obličej zčervenal jako cihla, a Harry se už už připravoval na to, jak si na něm vyleje vztek.
Filch se dobelhal k psacímu stolu, chňapl po obálce a hodil ji do zásuvky.
‚vy jste - vy jste mi četl -" vykoktal. "Ne," zalhal Harry bleskurychle. Filch si mačkal sukovité prsty.
"Kdybych věděl, že jste četl můj soukromý... ne snad, že by byl můj... pro jednoho z mých přátel.., ať už je to jak chce... přesto ale..."
Harry na něj vyděšeně třeštil oči. Takhle rozběsněného Filche ještě nikdy neviděl. Oči mu lezly z důlků, v jedné odulé tváři mu škubalo a kostkovaná šála mu ani trochu nepomohla.
"Dobrá... můžete jít... ale nikomu ani slovo... i když to není... ovšem pokud jste to nečetl... už jděte, já teď musím napsat hlášení o Protivovi... jděte..."
Harry ani nemohl uvěřit svému štěstí. Vyřítil se z kanceláře, proběhl chodbou a po schodech nahoru. Vyváznout z Filchovy kanceláře bez potrestání, to byl pravděpodobně svého druhu školní rekord.
"Harry! Harry! Tak co, zabralo to?"
Z jedné učebny neslyšně vyplul Skoro bezhlavý Nick. Za jeho zády Harry spatřil ubohé zbytky obrovské černé a zlaté skříně, která vypadala, že spadla z velké výšky.
"Přemluvil jsem Protivu, aby ji shodil přímo nad Filchovou kanceláří," vysvětloval Nick horlivě. "Myslel jsem, že by to mohlo odlákat jeho pozornost -"
"Tak to jste zařídil vy?" vyhrkl Harry vděčně. "Ano, zabralo to, dokonce jsem ani nedostal školní trest. Díky, Nicku!"
Vydali se spolu chodbou dál a Harry si všiml, že Skoro bezhlavý Nick pořád drží v ruce odmítavý dopis od sira Patricka.
"Moc rád bych vám nějak pomohl s tím Honem bezhlavých," prohlásil Harry.
Skoro bezhlavý Nick se zastavil - Harry jím přímo prošel. Býval by raději, kdyby se to nestalo; jako kdyby prošel ledovou sprchou.
"Něco bys pro mě ovšem udělat mohl," řekl Nick vzrušeně. "Harry nechtěl bych po tobě příliš? Ale ne, o tohle bys určitě nestál -"
."Co máte na mysli?" zeptal se Harry.
"Totiž, letos v předvečer Všech svatých uplyne pět set let od mé smrti," vysvětloval Skoro bezhlavý Nick, napřímil se a nasadil důstojný výraz.
"Ach," řekl Harry; nevěděl, zda se má tvářit soucitně nebo potěšeně. "Rozumím."
"Na oslavu pořádám v jednom z těch prostornějších sklepení večírek. Sjedou se přátelé z celé země. Bylo by pro mě opravdu ctí kdybys mohl přijít. Pan Weasley a slečna Grangerová by samozřejmě byli vítáni také - ale ty bys šel asi raději na školní slavnost?" A vypadal, jako by ho natahovali na skřipec, když se na Harryho podíval. "Ale ne," řekl Harry spěšně, "přijdu rád -"
"Ty můj drahý hochu! Harry Potter na mé úmrtní oslavě! A..." zaváhal a tvářil se rozrušeně, "...myslíš, že by ses siru Patrickovi třeba mohl zmínit, jak moc ti naháním strach?"
"To - to jistě," přisvědčil Harry.
Skoro bezhlavý Nick se rozzářil štěstím.
"Oslava úmrtí?" zeptala se Hermiona dychtivě, když se Harry konečně převlékl a ve společenské místnosti se připojil k ní a k Ronovi. "Vsadím se, že by málokterý smrtelník mohl říct, že na nějaké byl - to bude úžasné!"
"Proč by měl někdo oslavovat den, kdy zemřel?" namítl Ron, který byl v polovině domácího úkolu z lektvarů a byl jaksepatří nevrlý. "Mně to připadá na smrt skličující..."
Do oken" za nimiž byla úplná tma, pořád bušil déšť, zato uvnitř všecko jen zářilo. Oheň v krbu vrhal světlo na měkká křesla, v nichž si studenti četli, bavili se a psali domácí úkoly, a dvojčata Fred a George se pokoušela zjistit, co se stane, když dají salamandrovi sežrat rachejtli dr. Raubíře. Fred toho svítivě oranžového ještěra, který žije v ohni, "vysvobodil" z učebny péče o kouzelné tvory, a ten teď mírně doutnal na stole, obklopeném klubkem zvědavců.
Harry se zrovna chystal vyprávět Ronovi a Hermioně o Filchovi a o kurzu Rychločar, když vtom se salamandr nečekaně vznesl do vzduchu, začal zběsile kroužit společenskou místností a chrlil kolem sebe jiskry: prásk! prásk! prásk! Percy si mohl strhat hlasivky, jak křičel na Freda a George, ale na oranžové hvězdy, které salamandrovi sršely z úst, byla strhující podívaná. Nakonec zmizel s třaskavým boucháním v plamenech krbu. Harry už na Filche a obálku s Rychločárami nemyslel.
Jak se blížil předvečer Všech svatých, Harry čím dál víc litoval svého unáhleného slibu, že přijde na oslavu úmrtí Skoro bezhlavého Nicka. Ostatní studenti se těšili na školní slavnost: Velkou síň už tradičně vyzdobili živými netopýry, z Hagridových obrovitých dýní vyřezali lampy, které byly tak velké, že se do nich mohli posadit tři muži, a proslýchalo se, že Brumbál na slavnost objednal soubor tančících kostlivců.
"Sliby se mají plnit," zdůrazňovala Hermiona Harrymu panovačně, "a ty jsi Nickovi slíbil, že na oslavu jeho úmrtí přijdeš."
A tak v sedm hodin večer prošli Harry, Ron a Hermiona kolem dveří Velké síně plné studentů, kde se už lákavě třpytily

zlaté talíře a svíce, a zamířili do sklepení.
Chodba, kterou se šlo na večírek Skoro bezhlavého Nicka, byla také vyzdobená svícemi, ani v nejmenším však nepůsobila vesele: dlouhé tenké svíce byly černé jako uhel a hořely jasně modrým plamenem, který i na jejich živoucí obličeje vrhal mdlé, přízračné světlo. S každým dalším krokem pochovali větší chlad; Harry se zachvěl a přitáhl si hábit a vtom zaslechl cosi, jako když tisíc nehtů škrábe po obrovské školní tabuli.
"To má být hudba?" šeptl Ron. Když zahnuli za roh, spatřili Skoro bezhlavého Nicka, jak stojí u dveří ověšených černými sametovými závěsy.
"Moji drazí přátelé," pronesl truchlivým hlasem. "Vítejte, vítejte... mám nesmírnou radost, že jste přišli..." Smekl svůj klobouk s pérem a s úklonou jim ukázal dovnitř.
Naskytla se jim neuvěřitelná podívaná. Sklepení bylo plné perleťově bílých, průsvitných postav; většina se jich pohybovala po přeplněném parketu a tančila valčík za úděsných" třaslavých zvuků třiceti hudebních pil, na něž hrál orchestr na pódiu potaženém černým suknem. Na stropním lustru zářilo půlnoční modří na tisíc dalších černých svící. Harrymu, Ronovi i Hermioně zůstával před ústy obláček sražené páry, jak dýchali; jako by vkročili do lednice.
"Pojďme si to tu trochu prohlédnout," navrhl Harry, který si chtěl zahřát nohy.
"Hlavně dávejte pozor, abyste skrz někoho neprošli," nabádal je Ron úzkostně, když se vydali na obchůzku kolem tanečního parketu. Minuli hlouček smutných jeptišek, otrhance s řetězy na rukou a na nohou a Tlustého mnicha, veselého ducha z mrzimorské koleje, který se právě bavil s jakýmsi rytířem, jemuž trčel z čela šíp. Harryho nijak nepřekvapilo, že se všichni duchové drží co nejdál od Krvavého barona v hábitu plném stříbrně krvavých skvrn, vyzáblého a vyjeveného ducha ze Zmijozelu.
"Ach ne, tohle ne!" Hermiona naráz zůstala stát. "Otočme se a pojďme zpátky. Na Ufňukanou Uršulu nejsem ani trochu zvědavá -"
"Na koho?" zeptal se Harry, když spěšně zamířili opačným směrem.
"Na strašidlo z dívčích záchodků v prvním patře," vysvětlila Hermiona.
"Ona straší na záchodech?"
"Ano. Celý rok jsou mimo provoz, poněvadž Uršula má každou chvíli záchvaty vzteku a nadělá tam potopu. Já jsem tam stejně nikdy nešla, pokud jsem vysloveně nemusela. Je to hrozné, když potřebujete jít na onu místnost a ona tam celou dobu fňuká..."
"Podívejte se, jídlo!" upozornil je Ron.
Na protější straně sklepení byl dlouhý stůl, rovněž zakrytý černým sametem. Dychtivě k němu zamířili, v příští chvíli však zůstali zděšeně stát. Táhl se k nim odporný puch. Na krásných stříbrných talířích ležely veliké zkažené ryby a na podnosech bylo narovnané pečivo spálené na uhel; velkými kusy sekané a vařenými skopovými vnitřnostmi hýbali červi, důkladný plát sýra byl pokrytý huňatou zelenou plísní a na čestném místě vévodil obrovský šedivý moučník ve tvaru náhrobního kamene s dehtově černým nápisem:

Harry užasle pozoroval zavalitého ducha, jak přistoupil k tabuli, přikrčil se a prošel skrze ni s ústy rozevřenými tak, že pronikla jedním z páchnoucích lososů.
"A cítíte tu chuť, když jím projdete?" zeptal se ho. "Téměř," odtušil duch smutně a vytratil se.
"Nejspíš nechávají všecko zahnít, aby to bylo víc cítit," mínila Hermiona znalecky, stiskla si nos a naklonila se k zasmrádlým skopovým vnitřnostem, aby si je mohla prohlédnout.
"Pojďte pryč, mně je z toho špatně," vybídl je Ron. Ale ještě se ani nestačili otočit, když zpod stolu vyskočil drobný mužíček a hned nato se vznášel ve vzduchu před nimi.
"Nazdar, Protivo," řekl Harry opatrně.
Na rozdíl od ostatních duchů kolem byl Protiva, bradavické strašidlo, všecko, jenom ne bledý a průsvitný. Na hlavě měl zářivě oranžový karnevalový klobouček, na krku motýlka, který se otáčel kolem dokola, a v širokém, zlomyslném obličeji úšklebek od ucha k uchu.
"Zobnete si taky?" zeptal se medovým hlasem a nabídl jim misku burských oříšků pokrytých plísní.
"Ne, díky" odmítla Hermiona.
"Slyšel jsem, jak jste mluvili o chudince Uršulce," řekl Protiva a očka mu jen tančila. "A mluvili jste o chudince Uršulce velice ošklivě." Zhluboka se nadechl a zakřičel: "URŠULO! SLYŠÍŠ?"
"Ne, to ne, Protivo, neříkej jí, co jsem povídala, zbytečně by z toho byla smutná," šeptala Hermiona úpěnlivě. "Já jsem to tak nemyslela, vlastně proti ní vůbec nic nemám - ehm - nazdar, Uršulo!"
Právě k nim neslyšně připlachtil zavalitý duch jakési dívky. Měla tu nejzasmušilejší tvář, jakou kdy Harry viděl, ještě k tomu napůl zakrytou zplihlými vlasy a silnými perleťovými brýlemi.
"Co je?" zeptala se nadurděně.
"Jak se máš, Uršulo?" Hermiona nasadila neupřímně srdečný tón. "Jsem ráda, že tě taky někdy vidím jinde než na záchodech."
Uršula zavětřila.
"Slečna Grangerová o tobě zrovna mluvila," zašeptal Protiva poťouchle Uršule do ucha.
"Jenom - jenom jsem říkala, jak ti to dnes večer sluší," řekla Hermiona a vrhla na Protivu zlobný pohled. Uršula se na ni podezíravě zadívala.
"Děláš si ze mě legraci," usoudila nakonec a z malých, průhledných očí jí v tu chvíli vytryskly stříbrné slzy. "Ne - namouduši... že jsem právě říkala, jak to Uršule sluší?" Hermiona bolestivě žďuchla Harryho i Rona do žeber.
."No jasně..." "Fakt to říkala..."
"Nelžete mi tu," zasupěla Uršula a slzy jí stékaly po tváři, zatímco Protiva se jí spokojeně pochechtával. "Myslíte, že

nevím, jak mi lidé za zády říkají? Tlustá Uršula! Ošklivá Uršula! Ubohá, ufňukaná Uršula, Uršula budižkničemu!"
„Ještě jsi vynechala uhrovitá," šeptl jí do ucha Protiva. Ufňukaná Uršula se zoufale rozvzlykala a vyběhla ze sklepení. Protiva se vyřítil za ní" házel po ní plesnivé baráky a ječel: "Uhrovitá! Uhrovitá!"
"To jsem tomu dala," posteskla si Hermiona smutně. V tu chvíli k nim zástupem připlul Skoro bezhlavý Nick.
"Bavíte se dobře?" "Ano, jistě," lhali mu.
"Hostů přišlo opravdu hodně," prohlásil Skoro bezhlavý Nick pyšně. "Vzlykající vdova sem vážila cestu až z Kentu... Už bych neměl otálet se svým proslovem, radši půjdu a řeknu to orchestru..."
Hudebníci však právě přestali hrát. Také všichni ostatní ve sklepení náhle zmlkli a vzrušeně se rozhlíželi, jak zaslechli lesní roh.
"Už jsou tady," pronesl Skoro bezhlavý Nick trpce.
Ze stěny sklepení se vyřítil tucet přízračných koní a na každém z nich seděl bezhlavý jezdec. Všichni v místnosti bouřlivě tleskali; Harry začal tleskat také, ale když uviděl Nickův výraz, nechal toho.
Koně docválali doprostřed tanečního parketu a tam se zastavili, ještě se však chvíli vzpínali a stavěli na zadní. Mohutný duch v jejich čele, držící v podpaží vlastní vousatou hlavu (to ona dula na lesní roh!), seskočil z koně, zdvihl hlavu do výšky, aby mohl přehlédnout shromážděné hosty (všichni se přitom dali do smíchu), a potom rázným krokem došel ke Skoro bezhlavému Nickovi a nasadil si hlavu zpátky na krk.
"Jak se máš, Nicku?" zaburácel. "Ještě pořád ti hlava drží?"
Srdečně se zachechtala popleskal Skoro bezhlavého Nicka po rameni.
"Vítám tě, Patricku," řekl Skoro bezhlavý Nick upjatě. "Živáci!" vyhrkl sir Patrick, když postřehl Harryho, Rona a Hermionu, a naoko užasle nadskočil, takže mu hlava zas upadla (zástup jen zavyl smíchy).
"Velice zábavné," poznamenal Skoro bezhlavý Nick ponuře.
"Nicka si nevšímejte!" křičela hlava sira Patricka z podlahy "Ono ho ještě pořád mrzí, že jsme mu nedovolili zúčastnit se našeho Honu! Ale co jsem - když se na něj podíváte -"
"Myslím," pospíšil si Harry, hned jak postřehl Nickův významný pohled, "myslím, že Nick nahání každému strach a - ehm -"
"Chachacha!" zavřískla hlava sira Patricka, "vsadím se, že tě uprosil, abys to řekl!"
"Pokud vás všechny mohu požádat o chvíli pozornosti, je čas na můj proslov!" řekl Skoro bezhlavý Nick zvučně, došel k pódiu a vystoupil do ledově modrého světla.
"Vážení drazí zesnulí, dámy a pánové, ke své největší lítosti..."
Dál už zřejmě nikdo z hostů neposlouchal. Sir Patrick a jeho družina se totiž pustili do Hokeje s lidskou hlavou a duchové ve sklepení začali sledovat zápas. Skoro bezhlavý Nick se marně pokoušel znovu upoutat jejich pozornost, a když kolem něj za hlasitého jásotu proletěla hlava sira Patricka, vzdal to.
Harrymu už byla strašná zima a měl hlad.
"Je to tady k nevydržení," zamumlal Ron a drkotal zuby, když orchestr znovu začal lopotně hrát a duchové se vyrojili na taneční parket.
"Pojďme pryč," vybídl Harry své kamarády.
Couvali zpátky ke dveřím, mávali a usmívali se na každého, kdo se na ně podíval, a minutu nato už chodbou plnou černých svící spěchali zpátky nahoru.
"Třeba na nás ještě zbyl nějaký pudink," zadoufal nahlas Ron a zamířil ke schodům do vstupní síně jako první. Vtom to Harry uslyšel zas.
"...roztrhnu... rozsápu... zabiju..."
Opět ten hlas - ten ledový, vražedný hlas, který tenkrát večer zaslechl v Lockhartově kabinetu.
Škobrtavě se zastavil, přidržel se kamenné zdi a naširoko uši, jak nejvíc mohl; přitom se rozhlížel kolem jen chabě osvětlenou chodbou dopředu i dozadu. "Harry, co je s tebou?"
"Zas už slyším ten hlas - buďte chvíli potichu -" "...takový hlad... tak strašně dlouho... " "Poslouchejte!" vybídl je Harry naléhavě a Ron
i Hermiona zůstali stát jako přimrazení a zírali se na něj. "...zabít... je čas zabít... "
Hlas postupně slábl a Harry poznal, že se vzdaluje - že míří někam vzhůru. Upíral oči na temný strop a cítil strach i vzrušení zároveň: jak se ten hlas dostával vzhůru? Byl to snad nějaký přelud, pro který kamenné stropy nejsou žádnou překážkou?
"Tudy!" křikla vyřítil se po schodech vzhůru a do vstupní síně. Nemohl ovšem doufat, že něco uslyší, poněvadž z Velké síně tam doléhaly stovky hlasů ze slavnosti v předvečer Všech svatých.
Harry vyrazil po mramorovém schodišti do prvního poschodí a Ron s Hermionou klusali za ním.
"Harry, co tady -" "SST!"
Harry zbystřil sluch. Z hořejšího poschodí k němu ještě vzdáleně doléhal stále víc slábnoucí sykot: "...cítím krev... CÍTÍM KREV."
Zvedl se mu žaludek. "Chystá se někoho zabít!" vykřikl. Nevšímal si užaslých tváří svých kamarádů a hnal se dál vzhůru, bral schody po třech a snažil se zachytit hlas mizející i v dusotu vlastních nohou.
Tryskem proběhl celé druhé poschodí. Ron a Hermiona supěli za ním a nikdo z nich se nezastavil, dokud nezahnuli do poslední opuštěné chodby.
"Harry, co tohle všechno mělo znamenat?" zeptal se Ron a utíral si pot z tváří. "Já jsem neslyšel vůbec nic..." Vtom Hermiona vyjekla a ukazovala dál do chodby. "Podívejte!"
Na stěně před nimi cosi svítilo. Opatrně popošli a pokoušeli se potmě rozeznat, co to je: Na stěnu mezi dvěma okny někdo načmáral stopu vysoká písmena, která pableskovala v záři planoucích pochodní.

TAJEMNÁ KOMNATA JE ZNOVU OTEVŘENA.
NERŘÁTELÉ DĚDICE, MĚJTE SE NA POZORU!
"Co je to tam - co to visí pod tím nápisem?" zeptal se Ron a trochu se mu třásl hlas.
Jak se opatrně šinuli dopředu, Harry málem uklouzl; na podlaze byla veliká louže. Ron a Hermiona ho zachytili a krůček po krůčku se blížili k nápisu, oči upřené na temný stín pod ním. Všichni tři si uvědomili zároveň, co to je, a uskočili zpátky, až kolem vystříkla voda.
Z držáku na pochodně visela za ocas školníkova kočka paní Norrisová. Byla tuhá jako prkno, oči však měla dokořán otevřené a vytřeštěné.
Na několik vteřin zůstali nehybně stát. Potom je Ron vyzval: "Pojďte pryč, a rychle!"
"Neměli bychom se pokusit nějak jí pomoct?" ozval se rozpačitě Harry.
"Dej na má slova," neustoupil Ron. "Bylo by zlé, kdyby nás tu našli."
Už ale neměli čas zmizet. Nenadálý hukot, jako když v dálce burácí hrom, svědčil o tom, že slavnost právě skončila. Uprostřed chodby, kde stáli, slyšeli stovky nohou stoupajících po schodech a spokojené tlachání po vynikající večeři. V příští chvíli se do chodby z obou stran nahrnuli studenti.
Jakmile ti vepředu zahlédli visící kočku, veškeré řeči, ruch a hluk ustaly. Harry, Ron a Hermiona tam stáli uprostřed chodby sami a zástup studentů, kteří se tlačili dopředu, aby zhlédli tu hrůznou podívanou, zmlkl.
Pak někdo křikl do ticha:
"Nepřátelé dědice, mějte se na pozoru! Příště je řada na vás, vy mudlovští šmejdi!"
To byl Draco Malfoy, který se protlačil do první řady. Obvykle studené oči mu planuly a do bledých tváří se mu nahrnula krev, jak se šklebil na nehybnou, visící kočku.

Kapitola devátá

Nápis na stěně

Co se to tu děje? Co je to tady?"
Argus Filch, jehož bezpochyby přivolal Malfoyův řev, se objevil na chodbě a razil si cestu zástupem studentů. Když ale uviděl paní Norrisovou, ucouvl a zděšeně si rukama zakryl tvář.
"Má kočka! Moje kočka! Co se stalo paní Norrisové?" kvílel.
Hned nato si jeho vypoulené oči našly Harryho.
"To vy!" zavřískl. "Vy! Vy jste zabil moji kočku! To vy jste ji zavraždil! Já vás zabiju! Já -"
"Argusi!"
Brumbál sem dorazil s několika dalšími učiteli v patách. Za pár vteřin prošel kolem Harryho, Rona a Hermiony a svěsil paní Norrisovou z držáku na pochodně.
"Pojďte se mnou, Argusi," vyzval Filche. "A vy také, pane Pottere, pane Weasleyi a slečno Grangerová." Lockhart horlivě vystoupil vpřed.
"Můj kabinet je nejblíž" pane řediteli - stačí vyjít po schodech - je vátu plně -"
"Děkuji vám, Zlatoslave," řekl Brumbál.
Mlčící dav se rozestoupil a nechal je projít. Lockhart se tvářil vzrušeně a důležitě a pospíchal za Brumbálem, stejně jako profesorka McGonagallová a profesor Snape.
Když vstupovali do Lockhartova neosvětleného kabinetu, po stěnách se to zahemžilo jeho podobenkami - Harry stačil zahlédnout ještě několik Lockhartů s natáčkami na hlavě, jak prchají pryč, aby je příchozí neviděli. Skutečný Lockhart rozžehl svíce na svém psacím stole a ustoupil stranou. Brumbál položil paní Norrisovou na naleštěnou desku a začal ji prohlížet. Harry, Ron a Hermiona se po sobě nervózně podívali, zabořili se do křesel, kam už světlo nedosáhlo" a sledovali, co se bude dít.
Brumbál se špičkou dlouhého křivého nosu teď téměř dotýkal kožichu paní Norrisové: Bedlivě si ji prohlížel přes půlměsícové brýle a dlouhými prsty ji opatrně prohmatával. Rovněž profesorka McGonagallová se ke kočce skláněla, oči přimhouřené. Za zády jim stál Snape, napůl ve stínu, a ve tváři měl prapodivný výraz: jako by se musel přemáhat, aby se nerozesmál. Navíc kolem všech tří kroužil Lockhart a chrlil na ně své rady a názory.
"Docela určitě ji zabilo nějaké kouzlo - nejspíš Transmogrifiánská muka. Viděl jsem to mnohokrát na vlastní oči, opravdu škoda, že jsem nebyl přítomen, když se to stalo, protože znám protikouzlo, které ji mohlo zachránit..."
Lockhartovy výklady přerušovalo Filchovo chraplavé vzlykání. Zhrouceně seděl v křesle u psacího stolu, tvář zabořenou v dlaních, ramena se mu chvěla a na paní Norrisovou nebyl s to se ani podívat. I když ho Harry upřímně nesnášel, teď mu ho bylo málem líto, sám sebe ovšem litoval o dost víc: pokud totiž Brumbál uvěří Filchovi, určitě ho ze školy vyloučí.
Brumbál právě mumlal jakási podivná slova a poklepával na kočku svou hůlkou, ale bezvýsledně - paní Norrisová i nadále vypadala, jako by ji právě vycpali.
"...dobře se vzpomínám, že se něco velice podobného stalo v Ougadogou," vykládal Lockhart. "Došlo tam k celé řadě útoků" které podrobně popisuji ve svém životopisu. Podařilo se mi však tenkrát vybavit místní obyvatele různými amulety, a tak bylo všechno zase hned v pořádku..."
Všechny Lockhartovy fotografie na stěnách souhlasně přikyvovaly. Jedna z nich si dokonce zapomněla sundat z vlasů síťku.
Potom se Brumbál konečně napřímil.
"Ta kočka není mrtvá, Argusi," řekl konejšivě. Lockhart se náhle zarazil uprostřed dlouhého výčtu vražd, kterým kdy

dokázal zabránit.
"Že není mrtvá?" ztěžka ze sebe vypravil Filch a zadíval se na paní Norrisovou přes vějíř prstů. "Ale proč potom - proč je celá ztuhlá a jako kus ledu?"
"Protože zkameněla," vysvětloval Brumbál. ("Ach! To jsem si myslel celou dobu!" řekl Lockhart.) "Ale jak se to stalo, to nevím..."
"Zeptejte se tamtoho!" zavřeštěl Filch a obrátil svou trudovitou, uslzenou tvář k Harrymu.
"Tohle by žádný druhák nedokázal," prohlásil Brumbál rázně. "K něčemu takovému je zapotřebí znát černou magii toho nejvyššího -"
"Ale udělal to, on to udělal!" vyprskl Filch a jeho opuchlý obličej zrudl až do fialova. "Přece jste viděl, co napsal na tu zeď! Našel totiž - u mě v kanceláři - on totiž ví, že jsem - že jsem -" a Filch úděsně zkřivil tvář - "on ví, že jsem moták!" dokončil.
"Já jsem se paní Norrisové ani nedotkl!" ohradil se Harry nahlas; ke své pramalé radosti si uvědomoval, že se celý kabinet, včetně Lockhartů na stěnách, dívá na něj. "A co je to moták, ani nevím!" dodal.
"Hlouposti!" zavrčel Filch. "Viděl dopis, který jsem dostal od Rychločar!"
"Pokud bych směl něco říci, pane řediteli," to se ozval ze stínu Snape, a tak Harryho neblahé předtuchy ještě zesílily; byl přesvědčený, že cokoli Snape řekne, jemu to nijak neprospěje.
"Možná že Potter a jeho přátelé prostě jen byli v nesprávnou chvíli na nesprávném místě," řekl Snape a ústa mu zkřivil lehký úšklebek, jako by o tom pochyboval. "Máme tu ovšem řadu podezřelých okolností. Co vůbec pohledávali v tě chodbě nahoře? Jak to, že se nezúčastnili školní slavnosti?"
Harry, Ron i Hermiona se všichni najednou pustili do vysvětlování" že byli pozváni na oslavu úmrtí: "...byly tam stovky duchů, potvrdí vám, že jsme tam opravdu byli..."
"Ale proč jste se potom nevrátili na školní slavnost?" zeptal se Snape a černé oči mu v záři svící zajiskřily. "Proč jste šli do té chodby nahoře?"
Ron a Hermiona se podívali na Harryho.
"Protože - protože..." začal Harry a srdce mu bušilo jako splašené. Něco mu říkalo, že by všem připadalo přitažené za vlasy, kdyby se jim pokoušel vysvětlit" že ho
tam vedl hlas bez těla, který neslyšel nikdo jiný než on. "...protože jsme byli unavení a chtěli jsme si hned jít lehnout."
"Bez večeře?" naléhal Snape a v pochmurném obličeji se mu rozhostil vítězoslavný úsměv. "Nemyslím, že by duchové na svých večírcích podávali něco, co by mohli jíst normální smrtelníci."
"Neměli jsme hlad," řekl Ron hlasitě a v žaludku mu hromově zakničelo.
Snape se usmíval stále zlověstněji.
"Domnívám se, pane řediteli, že Potter nemluví tak úplně pravdu," řekl. "Možná by se mu měly odejmout jisté výsady, dokud nám nebude ochoten vysvětlit, jak to všechno bylo. Osobně si myslím, že by měl být vyřazen z nebelvírského famfrpálového družstva, dokud nebude ochoten mluvit pravdu."
"Prosím vás, Severusi," ohradila se ostře profesorka McGonagallová, "nevidím žádný důvod, proč by ten chlapec neměl hrát famfrpál. Tu kočku nikdo neuhodil do hlavy koštětem; a nemáme sebemenší důkaz, že by se Potter dopustil něčeho špatného."
Brumbál se na Harryho zkoumavě zadíval mžikajícíma světlemodrýma očima a Harry měl pocit, jako by ho prohlíželi rentgenem.
"Dokud se mu neprokáže vina, je nevinný, Severusi," řekl důrazně.
Snape se zatvářil rozzuřeně, a Filch také.
"Mou kočku někdo přeměnil v kámen!" rozkřikl se a oči mu vylézaly z důlků. "Chci vidět, jak za to bude potrestán!"
"Dokážeme ji vyléčit, Argusi," řekl Brumbál trpělivě. "Madame Prýtové se nedávno podařilo získat nějaké sazeničky mandragory. Jakmile dorostou, dám připravit lektvar, který přivede paní Norrisovou zpátky k životu."
"Já ho připravím," vmísil se Lockhart. "Musel jsem ho dělat už nejmíň stokrát. Oživovací odvar z mandragory bych dokázal připravit i ve spaní -"
"Promiňte," pronesl Snape ledovým hlasem. "Pokud se ovšem nemýlím, jsem učitelem lektvarů na zdejší škole já."
Na chvíli zavládlo velice rozpačité mlčení.
"Můžete jít," řekl Brumbál Harrymu, Ronovi a Hermioně.
Pospíšili si ven co nejrychleji, jako útěk to ale nevypadalo. -Jakmile byli o patro výš nad Lockhartovým kabinetem, zahnuli do jedné prázdné učebny a opatrně za sebou zavřeli dveře. Harry se kradmo podíval na své zasmušilé kamarády.
"Myslíte, že jsem jim měl říct o tom hlasu, který jsem slyšel?"
"Ne," řekl Ron bez zaváhání. "Slyšet hlasy, které nikdo jiný neslyší, to není dobré znamení, dokonce ani v kouzelnickém světě ne."
Něco v Ronově hlasu Harryho přimělo, aby se zeptal: "Ale věříš mi, že jsem ho slyšel, ne?"
"Samozřejmě," přitakal Ron rychle. "Jenže - musíš uznat, že je to opravdu podivné..."
"Já vím, že je to podivné," souhlasil Harry. "Ono je to vůbec celé nějaké divné. Cože bylo napsané na té stěně? Komnata je znovu otevřena... ale co to má znamenat?"
"Abych řekl pravdu, něco mi to připomíná," řekl Ron pomalu. "Myslím, že mi jednou někdo vypravoval o tom, že v Bradavicích je nějaká tajná komnata... možná to byl Bill..." "A co pro všechno na světě je moták?" zeptal se Harry. K jeho údivu Ron jen stěží potlačil zahihňání.
"Totiž - ona to vlastně žádná legrace není, ale když jde o Filche..." vysvětloval, "...víš, moták je někdo, kdo se narodil v kouzelnické rodině, ale nemá žádné čarodějné schopnosti. Svým způsobem je to opak kouzelníků, co se narodili v

mudlovských rodinách, ovšem motáci se vyskytují málokdy. Jestli se Filch snaží naučit kouzlům podle kurzu Rychločar, potom bych řekl, že je doopravdy moták. Spousta věcí by se tím vysvětlila; třeba to, proč tak nenávidí studenty." Ron se spokojeně usmál. "Je prostě zatrpklý."
Někde odbily hodiny.
"Půlnoc," poznamenal Harry. "Radši si půjdeme lehnout, než se tu objeví Snape a vymyslí si na nás ještě něco dalšího."
Několik dnů se ve škole nemluvilo o ničem jiném než o útoku na paní Norrisovou. Filch to všem neustále připomínal; věčně obcházel po chodbě, kde se to stalo, jako by si myslel, že se tam útočník může vrátit. Harry ho viděl, jak drhne nápis na stěně Univerzálním čističem kouzelných nečistot paní Skowerové, nebylo to však nic platné - písmena na kameni zářila stejně jasně jako předtím. Pokud Filch právě nehlídal místo zločinu, plížil se po chodbách se zarudlýma očima, vrhal se na nic netušící studenty a požadoval, aby dostali školní trest třeba za to, že "hlasitě dýchali" a "tvářili se šťastně".
Ginny Weasleyovou osud paní Norrisové zřejmě hluboce rozrušil. Podle toho, co říkal Ron, měla kočky velice ráda.
"Jenomže ty jsi paní Norrisovou pořádně neznala," snažil se ji Ron povzbudit. "Namouduši, bez ní je nám o hodně líp."
Ginny se roztřásly rty. "Takové věci se v Bradavicích nestávají nijak často," ubezpečoval ji bratr. "Toho pošuka, který to udělal, chytí a vyrazí s ním dveře, než by řekl švec. Doufám jen, že než ho vyloučí, stihne ještě udělat kámen z Filche. To jsem řekl jen v legraci," dodal honem Ron, když Ginny zbledla.
Útok mimořádně zapůsobil i na Hermionu. Byli sice zvyklí, že celé hodiny jen čte a čte, teď však málem nedělala nic jiného. Harry i Ron se jí vyptávali, co má za lubem, ale nedostali z ní skoro nic a zjistili to až příští středu.
Harry se zdržel v učebně lektvarů, protože mu Snape nařídil, aby ze všech lavic seškrábal rournatce. Jakmile zhltl oběd, vydal se do knihovny, kde se měl sejít s Ronem, a cestou potkal Justina Finch-Fletchleyho, studenta z Mrzimoru, se kterým chodil na hodiny bylinkářství. Harry ho chtěl právě pozdravit, ale Justin se otočil na podpatku a honem zamířil opačným směrem.
Rona našel Harry vzadu v knihovně, přeměřoval si tam svůj domácí úkol z dějin čar a kouzel. Profesor Binns jim totiž zadal pojednání na téma Středověké uskupení evropských kouzelníků, které mělo být tři stopy dlouhé. "To snad není možné, ještě pořád mi chybí osm palců!"
vztekal se Ron. Upustil pergamen, a ten se okamžitě stočil. "Hermiona už má čtyři stopy a sedm palců, a přitom píše písmenka jak blechy"
"Kde vůbec je?" zeptal se Harry, vzal si krejčovský metr a rozvinul svůj pergamen s domácím úkolem. "Někde tamhle," ukázal Ron mezi regály. "Hledá nějakou další knížku. Mám pocit, že chce do Vánoc přečíst celou knihovnu."
Harry mu vylíčil, jak před ním Justin Finch-Fletchley právě utekl.
"Nevím, proč z toho děláš vědu, vždycky jsem si o něm myslel, že je dost hloupý," mínil Ron, čmáral dál a snažil se psát co největšími písmeny. "Všechny ty žvásty o tom, jak je Lockhart úžasný -"
Mezi regály s knihami se objevila Hermiona. Vypadala podrážděně, nakonec však byla přece jen ochotná s nimi promluvit.
"Dějiny bradavické školy jsou absolutně rozpůjčené," postěžovala si a přisedla si k oběma kamarádům. "Musíte se zapsat do seznamu, a čeká se dva týdny. Opravdu mě mrzí, že jsem ty svoje nechala doma, jenomže se všemi Lockhartovými knihami už se mi do kufru prostě nevešly."
"A proč po nich tolik toužíš?" zeptal se Harry.
"A proč je chtějí všichni ostatní?" opáčila Hermiona. "Přece abych si mohla přečíst pověst o Tajemné komnatě."
"A ty víš, oč v ní jde?" vyhrkl Harry.
"V tom je právě ta potíž. Nemůžu si vzpomenout," a Hermiona se kousla do rtu. "A nemůžu to nikde jinde najít -"
„Hermiono, dej mi přečíst to svoje pojednání," zaškemral Ron a podíval se zoufale na hodinky.
"To tedy ne," odmítla Hermiona a zatvářila se přísně. "Měl jsi na to deset dnů, abys to napsal."
"Nebuď taková, Hermiono, potřebuju už jen dva palce..." Vtom zazvonilo. Ron s Hermionou zamířili na přednášku o dějinách čar a kouzel a cestou se ještě hašteřili. Dějiny čar a kouzel byly ten nejnudnější předmět, který měli. Přednášel je profesor Binns, jediný duch mezi učiteli, který způsobil největší rozruch, když na svoji hodinu vstoupil do třídy tabulí. Byl velice starý a vrásčitý a spousta lidí pochybovala, jestli si vůbec všiml, že je po smrti. Jednoho dne prostě vstal s tím, že jde do třídy, a zanechal své tělo v křesle před krbem ve sborovně; na jeho zavedeném pořádku se to však neprojevilo ani v nejmenším.
Jeho dnešní hodina byla stejně nudná jako všechny ostatní. Profesor Binns otevřel svoje poznámky a začal z nich číst drmolivým, jednotvárným tónem jako starý vysavač. Téměř všech ve třídě se zmocnila hluboká otupělost, z které se probrali jen občas, aby si zapsali nějaké jméno nebo datum; poté hned zase usnuli. Profesor mluvil už půl hodiny, když Hermiona zdvihla ruku, což se mu ještě nikdy nestalo.
Profesor Binns vzhlédl uprostřed příšerně nudného výkladu o mezinárodní úmluvě kouzelníků z roku 1289 a zatvářil se užasle.
"Slečno - ehm -"
"Grangerová, pane profesore. Chtěla jsem se zeptat, jestli byste nám nemohl něco říci o Tajemné komnatě," pronesla Hermiona jasným hlasem.
Dean Thomas, který až do té chvíle seděl s pusou otevřenou a nepřítomně civěl z okna, sebou trhl a probral se z transu, Lavender Brownová prudce vztyčila hlavu a Nevillovi sklouzl loket z lavice.
Profesor Binns zamrkal.
"Já přednáším dějiny čar a kouzel," řekl svým suchým, dýchavičným hlasem. "Zabývám se fakty, slečno Grangerová, ne bájemi a pověstmi." Potichu si odkašlal (znělo to, jako když se zlomí křída) a pokračoval ve svém výkladu: "V září

onoho roku se podvýbor sardinských čarodějů -"
Pak se však zakoktal a zmlkl. Hermiona totiž znovu mávala rukou ve vzduchu.
"Ano, slečno Gramová?"
"Promiňte, pane profesore, cožpak se pověsti vždycky nezakládají na faktech?"
Profesor Binns na ni jen užasle zíral a Harrymu došlo, že jeho výklad až dosud žádný student - ať už živý nebo mrtvý - nikdy nepřerušil.
"Tedy," řekl profesor Binns pomalu, "to by se zřejmě opravdu mohlo tvrdit." Upíral oči na Hermionu, jako by si až do té doby žádného studenta doopravdy neprohlédl. "Jenomže pověst, o které mluvíte, je taková senzační, dokonce bych řekl směšná historka..."
Celá třída teď hltala každé jeho slovo. Profesor Binns nemohl uvěřit vlastním očím, když zjistil, že se na něj všichni dívají. Harrymu bylo jasné, že ho ten nenadálý zájem úplně vyvedl z míry.
"Dobrá," řekl pomalu. "Takže... jak to bylo s Tajemnou komnatou...
Všichni samozřejmě víte, že bradavickou školu založili víc než před tisíci lety - přesné datum neznáme - čtyři největší kouzelníci a čarodějky tehdejší doby. Jejich jména nesou čtyři koleje naší školy; byli to Godric Nebelvír, Helga z Mrzimoru, Rowena z Havraspáru a Salazar Zmijozel. Společně zbudovali zdejší hrad, daleko od slídivých očí mudlů, poněvadž prostí lidé za oněch časů měli z kouzel strach a čarodějky i kouzelníci byli vystaveni neustálému pronásledování."
Odmlčel se, kalnýma očima se rozhlédl po učebně a pokračoval: "Po několik let zakladatelé pracovali ve vzájemné shodě, vyhledávali mladé chlapce a dívky u nichž se projevovaly čarodějně schopnosti, přiváděli je na hrad a vyučovali je. Potom však mezi nimi začaly neshody a rozepře mezi Zmijozelem a ostatními byla den ze dne větší. Zmijozel požadoval, aby studenty přijímané do Bradavic vybírali pečlivěji. Zastával názor, že výuka kouzelných umění by měla zůstat jen v rodinách, kde všichni jsou kouzelníci" a bránil se přijímat studenty z mudlovských rodin, o kterých se domníval, že jim nelze důvěřovat. Po nějaké době v této otázce došlo k vážnému střetu mezi Zmijozelem a Nebelvírem, a Zmijozel ze školy odešel."
Profesor Binns se znovu odmlčel a sešpulil ústa; vypadal jako stará, vráskčitá želva.
"Až potud existují spolehlivé historické prameny" zdůraznil, "poctivá fakta však zatemnila smyšlená legenda o Tajemné komnatě. Tvrdí se, že Zmijozel zbudoval na hradě skrytou místnost, o které ostatní zakladatelé nevěděli.
Podle té pověsti Zmijozel komnatu zavřel a zapečetil, aby ji nikdo nemohl otevřít až do chvíle, kdy do školy přijde jeho právoplatný dědic. Jedině Zmijozelův dědic dokáže Tajemnou komnatu otevřít, vypustit hrůzu, která se v ní skrývá, a s její pomocí očistit školu ode všech, kdo nejsou hodni studovat kouzelná umění."
Profesor Binns skončil a ve třídě se rozhostilo ticho. Nebylo to však ospalé ticho, jaké při jeho hodinách obvykle vládlo; všichni se na profesora dívali s nadějí, že jim ještě něco řekne. Profesor Binns se tvářil poněkud rozmrzele.
"To všecko jsou ovšem naprosté nesmysly" pokračoval. "Celou školu samozřejmě nesčetněkrát propátrali ti nejučenější kouzelníci a čarodějky, jen aby komnatu našli. Žádná taková komnata tu není, je to jen báchorka, která má vystrašit prosťáčky."
Hermiona se už zase hlásila.
"Pane profesore - co přesně jste měl na mysli tou hrůzou, která se v komnatě skrývá?"
"Má to být nějaká nestvůra, které prý dokáže poručit jedině Zmijozelův dědic," vysvětlil profesor Binns suchým, řezavým hlasem.
Studenti se po sobě nervózně podívali.
"Říkám vám, že nic takového neexistuje," pravil profesor Binns a přehraboval se ve svých poznámkách. "Není tu žádná taková komnata ani žádná nestvůra."
"Ale pane profesore," namítl Seamus Finnigan, "jestliže tu komnatu dokáže otevřít jedině Zmijozelův skutečný dědic, pak by ji nikdo jiný nedokázal ani najít, nemyslíte?"
"Nesmysl, O'Flaherty," řekl profesor Binns dotčeně. "Jestliže ji nenašlo tolik ředitelů a ředitelek, kteří se za ta léta v Bradavicích vystřídali -"
"Ale pane profesore," ozvala se Parvati Patilová, "to byste nejspíš musel použít černou magii, abyste ji otevřel -
"Slečno Pennyfeatherová, to, že nějaký kouzelník nepoužívá černou magii, ještě neznamená, že to neumí," odsekl profesor Binns. "Opakuji vám, že kdyby takoví jako profesor Brumbál -"
"Možná byste ale musel být příbuzný se Zmijozelem, takže profesor Brumbál by nemohl -" začal Dean Thomas, ale profesor Binns už toho měl dost.
"To stačí," řekl ostře. "Je to jen báchorka! Nic takového neexistuje! Nemáme ani sebemenší důkaz, že by Zmijozel postavil třeba jen tajný přístěnek na košťata! Mrzí mě, že jsem vám tu pošetilou historku vůbec vypravoval. Když dovolíte, vrátíme se teď k dějinám, k solidním, věrohodným a ověřitelným faktům!"
A během pěti minut ve třídě znovu zavládla obvyklá otupělost.
"Vždycky jsem říkal, že Salazar Zmijozel musel mít švába na mozku," řekl Ron Harrymu a Hermioně, když se po vyučování tlačili přeplněnými chodbami, aby si před večeří odložili brašny. "Nikdy jsem ovšem netušil, že to on začal s těmi nesmysly o čistokrevných rodech. Do jeho koleje bych nešel, ani kdyby mi za to platili. Namouduši, kdyby se mě Moudrý klobouk pokusil zařadit do Zmijozelu, v tu chvíli bych nasedl do zpátečního vlaku..."
Hermiona horlivě přitakala, Harry však neřekl ani slovo. Cítil podivnou tíhu v žaludku.
Nikdy se Ronovi ani Hermioně nesvěřil, že Moudrý klobouk vážně uvažoval o tom, že zařadí do Zmijozelu jeho. Dokázal si to vybavit, jako kdyby to bylo včera, ten tichý hlásek, který mu šeptal do ucha, když si před rokem nasadil klobouk na hlavu.
"Mohl by z tebe být veliký kouzelník, tady v hlavě to všecko máš, a Zmijozel by ti pomohl na cestě k velikostí, o tom

nepochybuj... "
Jenže Harry, který se už doslechl, že zmijozelská kolej je známá tím, že z ní vycházejí zlí čarodějové, si v duchu zoufale přál: "jenom ne do Zmijozelu, tam ne!" a klobouk na to řekl: "Jestli to víš určitě, ať je to tedy - Nebelvír."
Postupovali chodbou spolu se semknutým davem, když se potkali s Colinem Creeveym.
"Ahoj, Harry!"
"Nazdar, Coline," odpověděl Harry automaticky. "Harry, Harry - jeden kluk z naší třídy říkal, že prý jsi -" Colin však byl tak malý, že se nedokázal postavit proudu studentů, který ho unášel do Velké síně. Slyšeli ještě, jak zapištěl: "Uvidíme se potom, Harry!" a byl pryč.
"Co o tobě mohl říkat někdo z jeho třídy?" uvažovala Hermiona.
"Nejspíš, že jsem Zmijozelův dědic," dostal ze sebe Harry a žaludek mu ztěžkl ještě o něco víc, když si vzpomněl, jak se mu Justin Finch-Fletchley po obědě nečekaně vyhnul.
"Teda - tady snad lidi uvěří úplně všemu," mínil Ron znechuceně.
Dav konečně zřídl, takže po dalším schodišti už vystupovali bez problémů.
"Ty si opravdu myslíš, že nějaká Tajemná komnata existuje?" zeptal se Ron Hermiony.
"Já nevím," svraštila Hermiona čelo. "Brumbál přece nedokázal paní Norrisovou vyléčit, proto si myslím, že to, co ji napadlo - ať už to bylo cokoli - možná nemělo nic společného s člověkem."
Právě když to dořekla, zahnuli za roh a octli se na konci chodby, kde k útoku došlo. Zůstali stát a dívali se před sebe. Všechno vypadalo stejně jako tehdy večer, jen z držáku na pochodně nevisela žádná ztuhlá kočka a u stěny, na které byl nápis Tajemná komnata je znovu otevřena, stála prázdná židle.
"Tady vysedává na stráži Filch," zamumlal Ron. Podívali se na sebe. Chodba byla opuštěná.
"Určitě nebude na škodu, když se tu trochu porozhlédneme," rozhodl Harry, odložil brašnu a spustil se na všechny čtyři, aby mohl lézt po zemi a hledat stopy.
"Tady je něco spáleného!" vyhrkl. "Tady - a tamhle -" "Pojďte se na něco podívat!" vybídla je Hermiona. "To je zvláštní..."
Harry vstal a došel k oknu vedle nápisu na stěně. Hermiona ukazovala na nejvyšší tabulku, po níž pobíhalo snad dvacet pavouků, a všichni se očividně snažili prolézt malou prasklinou ve skle. Z okna viselo jako provaz dlouhé stříbřité vlákno a vypadalo to, že po něm všichni vylezli nahoru, aby se dostali co nejrychleji ven.
"Už jste někdy viděli, že by se pavouci chovali takhle?" zeptala se Hermiona udiveně.
"Já ne," řekl Harry. "A ty, Rone? - Rone...?"
Ohlédl se přes rameno. Ron stál o dost velký kus za nimi a působil dojmem, že by nejraději utekl pryč. "Co je s tebou?" zeptal se Harry.
"Já - totiž - já - pavouky nesnáším," odpověděl Ron hlasem plným napětí.
"To od tebe slyším poprvé," a Hermiona se na něj překvapeně podívala. "Do lektvarů jsi je přece přidával už kolikrát..."
"Mrtví mi nevadí," vysvětlil Ron a díval se všude jinde, jenom ne na okno, "já prostě jen nesnáším, jak se pohybují..."
Hermiona se zahihňala.
"Nevím, co je ti na tom k smíchu," osopil se na ni Ron. "Jestli chceš něco vědět, byly mi tři roky, když Fred proměnil mého medvídka ve velkého špinavého pavouka. To proto, že jsem mu zlomil jeho oblíbené koště. Taky bys nesnášela pavouky, kdybys vzala do náruče svého medvídka a on měl najednou celou spoustu noh a..."
Utichl a celý se roztřásl. Na Hermioně bylo vidět" že se přemáhá, aby znovu nevyprskla smíchy. Harry si uvědomil, že bude nejlíp začít o něčem jiném, a zeptal se: "Vzpomínáte si na tu kaluž, co tady byla? Odkud se všechna ta voda vzala? A někdo ji pak setřel."
"Byla někde tady," ukazoval Ron; už se natolik vzchopil, že popošel několik kroků od Filchovy židle dál. "Tady u těch dveří," dodal.
Natáhl ruku k mosazné kouli na dveřích, vzápětí však ucukl, jako by se spálil.
"Co je zas?" podivil se Harry.
"Tam nemůžeme," zachraptěl Ron, "to jsou dívčí záchody."
"Klid, Rone, tam určitě nikdo není!" prohlásila Hermiona, zvedla se a došla k toaletám. "Tohle je království Ufňukané Uršuly. Jen pojďte, podíváme se dovnitř."
Tabulku s nápisem Mimo provoz nechala bez povšimnutí a otevřela dveře.
Byla to ta nejponuřejší a nejsmutnější umývárna, do které Harry kdy vkročil. Pod velkým popraskaným zrcadlem plným skvrn byla řada otlučených kameninových umyvadel a mokrá podlaha odrážela mdlé světlo z oharků několika svíček, jež dohořívaly v držácích; dřevěné dveře kabinek byly oprýskané a poškrábané, jedny byly dokonce vyvěšené.
Hermiona si přitiskla prst na ústa a zamířila k poslední kabince až úplně vzadu. Když k ní došla, řekla: "Nazdar, Uršulo! Jak se máš?"
Harry a Ron se na ni také šli podívat. Ufňukaná Uršula plavala ve splachovací nádržce a dloubala se na bradě. "Tohle je dívčí umývárna," prohlásila a podezřívavě si Harryho i Rona změřila. "Ti dva přece nejsou děvčata." "To nejsou," přisvědčila Hermiona. "Chtěla jsem jim jen ukázat - ehm - jak je to tu pěkné."
Neurčitě mávla rukou směrem k špinavému starému zrcadlu a k mokré podlaze.
"Zeptej se jí, jestli něco neviděla," naznačil Harry.
"Co si to šuškáte?" zpozorněla Uršula a podívala se na něj. "Ale nic," řekl Harry rychle. "Chtěli jsme se jen zeptat -"
"Nepřeji si, abyste se mi domlouvali za zády!" ufňukla Uršula. "Abyste věděli, já mám cit, i když jsem mrtvá." "No tak, Uršulo, nikdo tě přece nechce rozčilovat," bránila se Hermiona. "Harry jenom -"
"Nikdo mě nechce rozčilovat! To je dobré!" zakvílela Uršula. "Měla jsem život samé utrpení a teď si sem přijdete, abyste mi zkazili i moji smrt!"

"Chtěli jsme se tě zeptat, jestli jsi tu v poslední době nezahlédla něco divného," řekla Hermiona honem. "Protože v předvečer Všech svatých tady někdo přímo před umývárnou napadl kočku."
"Neviděla jsi tady ten večer někoho?" zeptal se Harry. "Já jsem si ničeho nevšímala," prohlásila Uršula teatrálně. "Protiva mě tak rozčílil, že jsem se vrátila sem a chtěla jsem se zabít. Pak jsem si ovšem uvědomila, že jsem - že jsem -"
"Už mrtvá," napověděl jí Ron.
Uršula tragicky vzlykla, vznesla se vzhůru, udělala ve vzduchu přemet, po hlavě vklouzla do klozetu, všechny přitom postříkala a zmizela z dohledu. Podle tlumených vzlyků, které k nim doléhaly, se zastavila někde v odpadovém kolenu.
Harry a Ron zůstali stát s otevřenou pusou, Hermiona však jen rozmrzele pokrčila rameny: "Tohle bylo na Uršulu ještě dost veselé" jestli chcete něco vědět... A pojďte, jdeme pryč."
Sotva Harry zavřel dveře, za nimiž bylo ještě slyšet Uršuliny kloktavé vzlyky, všichni tři málem nadskočili, když něčí zvučný hlas zvolal:
"RONE!"
Percy Weasley stál nahoře na schodišti" jako by do něj hrom uhodil; na prsou se mu leskl prefektský odznak, ale tvářil se zděšeně a pobouřeně.
"To je přece dívčí umývárna!" vyjekl. "Co jste tam -" "Chtěli jsme si to jen obhlédnout," pokrčil Ron rameny. "Rozumíš, hledáme stopy..."
Percy se nadmul způsobem, který Harrymu připomněl paní Weasleyovou.
"Zmizte - odtud - a hodně - rychle!" vyzval je, dlouhými kroky dorazil až k nim, zamával pažemi a odstrkoval je pryč. "Copak vám nesejde na tom, jak to vypadá? Klidně si sem přijdete, když jsou všichni na večeři..."
"A proč bychom tu nesměli být?" odsekl Ron, nehnul se z místa a nasupeně se díval na bratra. "Aby bylo jasno, té kočky jsme se ani prstem nedotkli!"
"To jsem Ginny říkal taky," vztekal se Percy, "jenže ona si pořád mysli, že vás vyloučí ze školy. Ještě nikdy jsem ji neviděl tak rozrušenou, div si oči nevypláče. Mohli byste brát ohled aspoň na ni, všichni z prvního ročníku jsou z toho úplné vedle -"
"Tobě na Ginny vůbec nezáleží," řekl Ron a zčervenal až za ušima. "Tobě dělá starost jedině to, že bys kvůli mně mohl ztratit důležité postavení.`
"Srážím Nebelvíru pět bodů!" prohlásil Percy rázně a dotkl se svého prefektského odznaku. "A doufám, že si z toho vezmeš ponaučení! S tím hraním na detektiva přestaneš, nebo to napíšu mamce!"
A dlouhými kroky zamířil pryč; zátylek mu hořel stejně, jako Ronovi hořely uši.
Toho večera se Harry, Ron a Hermiona usadili ve společenské místnosti co možná nejdál od Percyho. Ron měl pořád náladu pod psa a dělal v domácím cvičení z kouzelných formulí jednu kaňku za druhou. Když potom bezmyšlenkovitě sáhl po hůlce, aby všechny šmouhy odstranil, podařilo se mu pergamen zapálit. Sám vzplanul málem stejně jako jeho domácí úkol a prudce sklapl svou Příručku kouzelných slov a zaklínadel pro druhý ročník. Harry jen překvapeně zíral, když Hermiona udělala totéž.
"Ale kdo to může být?" zeptala se ho klidným hlasem, jako by pokračovala v rozhovoru, který jen na chvíli přerušili. "Kdo by chtěl z Bradavic vyhnat motáky a všechny žáky z mudlovských rodin?"
"Tak přemýšlej se mnou," vybídl ji Ron a předstíral rozpaky "Kdopak tvrdí, že všichni z mudlovských rodin nejsou víc než chamraď?"
Podíval se na Hermionu a ona zase na něj; nezdálo se, že by ji přesvědčil.
"Jestli mluvíš o Malfoyovi - "
"A o kom jiném?" řekl Ron. "Přece jsi ho slyšela: Příště je řada na vás, vy mudlovští šmejdi! Stačí se podívat na ten jeho nemožný krysí obličej a musí ti být jasné, že je to on -"
"Malfoy že by byl Zmijozelův dědic?" zeptala se Hermiona pochybovačně.
"Tak si vezmi jeho rodinu," připojil se Harry a také zavřel učebnici. "Všichni odjakživa chodili do Zmijozelu, aspoň Malfoy se tím věčně chlubí. Docela dobře by to mohli být Zmijozelovi potomci. Jeho otec je rozhodně zlý až až."
"Mohli by klíč k Tajemné komnatě mít celá staletí!" nadhodil Ron. "Předávat si ho z otce na syna..."
"Hm," kývla Hermiona opatrně. "Připouštím, že je to možné..."
"Ale jak to dokážeme?" namítl Harry pochmurně. "Možná by to šlo," řekla Hermiona zvolna, přitom vrhla přes celou společenskou místnost bleskurychlý pohled na Percyho a ještě víc ztlumila hlas. "Bylo by to ale těžké a nebezpečné, hodně nebezpečné. Počítám, že bychom kvůli tomu museli porušit dobrých padesát článků školního řádu."
"Víš co? Jestli budeš ochotná nám to tak za měsíc vysvětlit, dej nám vědět, prosím tebe," vyzval ji Ron podrážděně.
"Tak dobrá," Hermiona nasadila chladný tón. "Prostě se potřebujeme dostat do zmijozelské společenské místnosti a položit Malfoyovi pár otázek, ale tak, aby nevěděl, že jsme to my."
"Ale to přece není možné," namítl Harry a Ron se rozesmál.
"A je, abyste věděli," řekla Hermiona. "Jediné, co k tomu potřebujeme, je trochu Mnoholičného lektvaru." "Co je to?" vyhrkli Ron i Harry zároveň.
"Snape o něm před několika týdny při hodině mluvil -" ""Ty myslíš, že při hodinách lektvarů nevíme nic lepšího než poslouchat" co Snape vykládá?" zamumlal Ron. "Ten lektvar vás promění v někoho jiného. Jen si to představte! Mohli bychom se proměnit ve tři žáky ze Zmijozelu. Nikdo by netušil, že jsme to my a Malfoy by nám možná pověděl úplně všecko. Nejspíš se tím právě teď chlubí v jejich společenské místnosti. Kdybychom ho tak mohli slyšet!"
"S tím Mnoholičným lektvarem se mi to moc nezamlouvá," kabonil se Ron. "Co když nám to zůstane a budeme pořád vypadat jako někdo ze Zmijozelu?"
"Po nějaké době přestane působit," odbyla ho Hermiona netrpělivě mávnutím ruky. ".Jenomže získat recepturu bude těžké. Snape říkal, že je v knize, která se jmenuje Lektváry nejmocnější, ale ta v bude knihovně určitě v oddělení s

omezeným přístupem."
Dostat se k nějaké knize z oddělení s omezeným přístupem bylo možné pouze jediným způsobem: mít k tomu povolení podepsané některým z učitelů.
"Sotva někomu dokážeme vysvětlit, nač tu knížku potřebujeme," mínil Ron, "pokud nemáme zrovna v úmyslu některý z těch lektvarů připravit."
"Možná by nám to mohlo projít," namítla Hermiona, "museli bychom ovšem tvrdit, že nás to zajímá čistě teoreticky..."
"Prosím tě, na to přece nikdo z učitelů neskočí," řekl Ron. "To by museli být padlí na hlavu..."

Kapitola desátá

Zákeřný Potlouk

0d oné neblahé události s rarachy profesor Lockhart žádné živé stvoření do třídy nepřinesl. Místo toho předčítal žákům úryvky ze svých knih a občas jim některé dramatičtější události předváděl. Obvykle to byl Harry, kdo mu při těch scénkách musel pomáhat; takhle už si zahrál prostého transylvánského vesničana, kterému profesor pomohl od Koktací kletby, nachlazeného yettiho a také upíra, který od chvíle, kdy ho profesor zneškodnil, nedokázal pozřít nic jiného než hlávkový salát.
Hned při další hodině obrany proti černé magii Lockhart vytáhl Harryho znovu před lavice; tentokrát měl dělat vlkodlaka. Nebýt toho, že měl velice dobrý důvod si přát, aby Lockhart zůstal v dobré náladě, býval by to nejspíš odmítl.
"Pěkně hlasitě zavyj, Harry - to je ono! ... a potom, i když tomu možná nebudete věřit, jsem ho udeřil - takhle - srazil jsem ho k zemi - pak jsem ho jednou rukou podržel a druhou jsem mu přiložil ke krku svou hůlku - a pak jsem sebral zbývající síly a provedl jsem nesmírně složité Lidotvaré kouzlo - vlkodlak úpěnlivě zasténal... Na co čekáš, Harry? - o trochu výš - teď je to dobré! ...srst naráz zmizela, tesáky se mu zmenšily a proměnil se znovu v člověka. Prosté, leč účinné - a další vesnice na mě bude vzpomínat jako na hrdinu, který ji zbavil hrůzných útoků vlkodlaka, které se měsíc co měsíc opakovaly."
Zazvonilo a Lockhart vstal.
"Za domácí úkol napíšete báseň o tom, jak jsem přemohl vlkodlaka Wagga Waggu! Kdo ji napíše nejlíp, dostane ode mě podepsané Mé kouzelné já!"
Studenti se začali rozcházet. Harry se vrátil dozadu, kde čekali Ron a Hermiona.
"Tak co, jsi připravená?" zeptal se šeptem.
"Počkej, až budou všichni pryč," řekla znervózněle Hermiona. "Tak dobrá -"
Přistoupila k Lockhartovu stolu a pevně svírala v ruce kousek papíru; Harry i Ron stáli hned za ní.
"Ehm - pane profesore," vypravila ze sebe Hermiona. "Chtěla jsem - totiž, ráda bych si z knihovny vypůjčila tuhle knihu. Jako doplňkovou četbu, rozumíte." Podávala mu připravený lístek a ruka se jí trochu chvěla. "Jenže ta kniha je v oddělení s omezeným přístupem, takže mi to musí podepsat někdo z učitelů - jsem přesvědčená, že mi to pomůže pochopit to, co uvádíte v Géniovi a ghúlech o pomalu působících jedech..."
"Ach ano, Génius a ghúlové!" Lockhart si od ní vzal lístek a obdařil ji širokým úsměvem. "Jedna z mých velice oblíbených knih. Líbila se vám?"
"Ano, ovšem," přitakala Hermiona horlivě. "Bylo to opravdu důmyslné, jak jste toho posledního ghúla polapil sítkem na čaj..."
"Jsem si jist, že když nejlepší studentce z ročníku trochu pomohu, nikdo proti tomu nebude nic namítat," řekl Lockhart srdečně a vytáhl obrovské paví pero. "Je pěkné, že?" usmál se na Rona. Vůbec nepostřehl, že si špatně vyložil jeho zhnusený výraz. "Obvykle ho používám jen tehdy když podpisuji své knihy," dodal.
Načmáral na lístek rozmáchlý podpis plný ozdobných kudrlinek a vrátil ho Hermioně.
Zatímco si jej roztřesenými prsty složila a zastrčila do brašny, Lockhart se obrátil na Harryho: "Takže zítra hrajete první letošní utkání ve famfrpálu, že? Nebelvír proti Zmijozelu, pokud vím? Slyšel jsem, že ti to docela jde. Také jsem hrával jako chytač. Žádali mě, abych to zkusil i v národním mužstvu, já se však rozhodl zasvětit svůj život boji proti mocnostem zla. Pokud by se ti ovšem zdálo, že by ti prospěl menší soukromý trénink, nijak se neostýchej a řekni mi. Vždycky rád předám své zkušenosti méně schopným hráčům..."
Harry něco nezřetelně zahuhlal a honem spěchal za Ronem a Hermionou.
"To snad ani není pravda," poznamenal, když si společně prohlíželi Lockhartův podpis na lístku. "Ani se nepodíval, jakou knihu vlastně chceme."
"Vždyť je to moula," řekl Ron. "Ale na tom nezáleží, hlavně že máme, co potřebujeme."
"Lockhart není žádný moula," zaječela Hermiona nesouhlasně, skoro v poklusu cestou do knihovny.
"Jen proto, že podle něho jsi nejlepší studentka v ročníku..."
To už vcházeli do tlumeného ticha v knihovně, a proto ztišili hlasy.
Knihovnice, madame Pinceová, byla hubená popudlivá žena, která vypadala jako podvyživený sup. "Lektváry nejmocnější?" opakovala podezřívavě a snažila se lístek Hermioně vzít, ta ho ale nepustila z ruky.
"Myslela jsem, jestli bych si ho mohla nechat," špitla se zatajeným dechem.
"Ale prosím tebe," Ron jí lístek vytrhl a předal ho madame Pinceové. "Seženeme ti jiný autogram. Lockhart podepíše cokoli, co se před ním nechá delší chvíli ležet."
Madame Pinceová podržela lístek proti světlu, jako by chtěla odhalit padělek, zkouška ale dopadla dobře. Knihovnice důstojně odkráčela mezi vysoké regály a za několik minut se vrátila s obrovskou knihou, která vypadala, že se každou

chvíli rozpadne. Hermiona si ji pečlivě uložila do brašny a vyšli ven; snažili se však příliš nespěchat a netvářit se provinile.
Pět minut nato se zatarasili opět v umývárně, kde kvůli Ufňukané Uršule byly toalety ještě pořád mimo provoz. Hermiona nic nedala na Ronovy protesty a trvala na tom, že je to poslední místo, kde mají zaručeno jakés takés soukromí. Ufňukaná Uršula ve své kabince hlasitě štkala, ale Harry, Ron a Hermiona si jí nevšímali, a ona zas nebrala na vědomí je.
Hermiona opatrně otevřela Lektváry nejmocnější a všichni tři se sklonili ke stránkám plným vlhkých skvrn. Teď už jim bylo jasné, proč kniha patří do oddělení s omezeným přístupem. Účinky některých lektvarů byly příliš děsivé, aby o nich vůbec přemýšleli, a doprovázela je hrůzná vyobrazení. Na jednom byl například muž, kterého patrně obrátili naruby, a čarodějka, které z hlavy vyrůstalo několik párů paží.
"Tady je to," ukázala Hermiona vzrušeně na titulek Mnoholičný lektvar. Byly tu doprovodné obrázky lidí, kteří se právě přeměňovali v někoho jiného. Při pohledu na ně Harry upřímně zadoufal, že výraz mučivé bolesti v jejich tvářích si kreslíř jen vymyslel.
"To je nejsložitější lektvar, s jakým jsem se kdy setkala," prohlásila Hermiona nad jeho recepturou. "Denivky, pijavice, žabník a truskavec," zamumlala a přejížděla prstem po jednotlivých přísadách. "To nebude nic těžkého, všecko je to ve skladišti pro studenty a tam si to můžeme vzít. Ale - podívejte se - rozemletý roh lidožravého dvojrožce - to nevím" kde seženeme... nastrouhaná kůže z hřímala - to bude taky potíž... A samozřejmě žďibec z toho, v koho se chceme proměnit."
"Cože?" naježil se Ron. "Co tím myslíš" žďibec z toho" v koho se máme proměnit? Já odmítám pít něco, v čem by byly nehty z Crabbeho hnátů..."
Hermiona pokračovala, jako by jeho protesty neslyšela. "S tím si zatím nemusíme dělat starosti, protože to se přidává až nakonec..."
Ron úplně ztratil řeč a obrátil se na Harryho, tomu však dělalo starosti něco jiného.
"Uvědomuješ si, co všecko budeme muset ukrást" Hermiono? Nastrouhaná kůže z hřímala ve skladišti pro studenty určitě nebude, takže co uděláme - vloupáme se do Snapeových soukromých zásob? Nevím jestli tohle je ten nejlepší nápad..."
Hermiona knihu rázně sklapla.
"Jestli vy dva jste z lekavého kraje a chcete z toho vycouvat, prosím," řekla. Na tvářích jí naskočily růžové skvrny a oči jí svítily víc než obvykle. "Já školní řád porušovat nechci, to přece víte. Zato si ale myslím" že vyhrožovat studentům z mudlovských rodin je daleko horší než připravit nějaký náročný lektvar. Jestli ovšem nechcete vypátrat, zda za tím Malfoy je anebo ne, půjdu okamžitě za madame Pinceovou a tu knihu jí vrátím..."
"V životě bych nečekal, že zrovna ty nás jednou budeš přesvědčovat, abychom porušili školní řád." řekl Ron. "Tak dobrá, jdeme to toho. Ale žádné nehty z prstů na nohou, platí?"
"A jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Harry, když Hermiona, teď už spokojenější, znovu knihu otevřela. "Jelikož žabník se musí natrhat za úplňku a denivky se musí jednadvacet dnů louhovat... počítám, že bychom ten lektvar mohli mít asi tak za měsíc, pokud seženeme všechny přísady"
"Za měsíc?" namítl Ron. "Do té doby může Malfoy napadnout polovinu mudlovských žáků!" Hermiona však znovu výhrůžně přimhouřila oči, a tak honem dodal: "Ovšem je to ten nejlepší plán, jaký máme, takže plnou parou vpřed."
Zatímco Hermiona zjišťovala, jestli je vzduch čistý, aby mohli z umývárny odejít, Ron Harrymu pošeptal: "Bylo by daleko jednodušší, kdybys zítra Malfoye prostě srazil z koštěte."
V sobotu ráno se Harry probudil časně, ale nějakou dobu ještě zůstal v posteli a přemýšlel o famfrpálovém zápasu, který ho čekal. Byl nervózní, obzvlášť když si představil, co by řekl Wood, kdyby Nebelvír prohrál, ale i z toho, že mají čelit družstvu na těch nejrychlejších závodních košťatech, jaká se vůbec dají koupit. Ještě nikdy tak zoufale netoužil Zmijozel porazit. Ležel snad půl hodiny a čím dál víc ho bolelo břicho; raději proto vstal, oblékl se a šel na snídani. Celé nebelvírské družstvo se už choulilo u dlouhého prázdného stolu. Všichni vypadali nervózně a nikomu nebylo příliš do řeči.
Když se přiblížila jedenáctá, celá škola se vyhrnula na famfrpálové hřiště. Bylo dusno, jako kdyby ve vzduchu visela bouřka. Ron s Hermionou ještě přispěchali popřát Harrymu štěstí, než vešel do šatny. Celé družstvo se převléklo do jasně červených nebelvírských hábitů a všichni se posadili, aby vyslechli Woodovy obvyklé povzbudivé řeči.
"Zmijozel má lepší košťata než my," začal. "Nemá cenu to popírat. Jenže my máme na košťatech lepší lidi. Trénovali jsme usilovněji než soupeř, létali jsme za každého počasí -" ("Tak to je pravda," zamumlal George Weasley. "Od srpna jsem nikdy pořádně neuschnul.") "a oni ještě budou litovat dne, kdy dovolili, aby si ten zmetek Malfoy koupil místo v jejich družstvu."
To už se Woodovi hrudí dmula rozrušením a obrátil se na Harryho.
"Bude na tobě, Harry, abys jim ukázal" že opravdový chytač potřebuje víc než jen bohatého otce. Dostaň se ke Zlatonce dřív než Malfoy, Harry, i kdybys měl vypustit duši, protože dneska musíme vyhrát, prostě musíme."
"Takže klid, Harry, nikdo na tebe nenaléhá," zamrkal na něj Fred.
Když vyšli na hřiště, uvítal je hlasitý pokřik. Většina diváků je nadšeně zdravila, protože i v Havraspáru a Mrzimoru toužili po porážce Zmijozelu, z přeplněných tribun však bylo slyšet i bučení a pískot zmijozelských fanoušků. Madame Hoochová, učitelka famfrpálu, vybídla Flinta a Wooda, aby si podali ruce. Poslechli ji, stiskli si je však o dost víc, než bylo potřeba, a navzájem přitom na sebe vrhali výhrůžné pohledy.
"Počkejte, až zapískám," řekla madame Hoochová, "tři... dva... jedna..."
Čtrnáct hráčů se vzneslo k olověně šedé obloze a hlasitý řev z tribun je poháněl vzhůru. Harry vyletěl výš než všichni ostatní a rozhlížel se, jestli neuvidí Zlatonku.
"Jaké je to tam nahoře, ty nádhero?" vřískl na něj Malfoy a prosvištěl pod ním, jako by předváděl, jak rychlé má koště.

Harry neměl čas mu odpovědět. Právě v tu chvíli se k němu přiřítil těžký černý Potlouk, kterému se vyhnul jen taktak, a jak prosvištěl kolem, rozcuchal mu vlasy.
"To bylo o chlup, Harry!" vykřikl George a proletěl kolem něj s napřaženou holí, aby Potlouk odrazil zpátky mezi zmijozelské hráče. Harry viděl, jak Potlouk mocným úderem odpálil k Adrianovi Puceymu, Potlouk však ve vzduchu změnil směr a znovu vyrazil přímo proti Harrymu.
Harry se spěšně spustil dolů, aby se mu vyhnul, a George stačil Potlouk srazit směrem k Malfoyovi. Potlouk se však znovu otočil jako bumerang a zaútočil Harrymu na hlavu.
Harry vyrazil, jak nejrychleji mohl, a strmě stoupal na protější stranu hřiště. Slyšel, jak Potlouk sviští za ním. Co se to děje?
Potlouky se nikdy takhle nezaměřovaly na jediného hráče. Byly tu od toho, aby se jich snažily shodit z košťat co možná nejvíc...
Na opačné straně hřiště už na Potlouk čekal Fred Weasley. Harry se sehnul, jak se po něm Fred rozehnal vší silou a odrazil ho stranou.
"A máme to!" vykřikl Fred radostně, ale byl na omylu. Zdálo se, že Harry přitahuje Potlouk jako magnet, poněvadž se znovu vyřítil proti němu a Harry musel vyrazit co nejrychleji pryč.
Mezitím začalo pršet. Harry cítil, jak mu těžké kapky dopadají na obličej a rozstřikují se mu po brýlích. Neměl tušeni, co se děje jinde na hřišti, až zaslechl, jak Lee Jordan, který zápas komentoval, říká: "Zmijozel vede šedesát k nule."
Bylo vidět, že zmijozelské družstvo má opravdu lepší košťata; a pomatený Potlouk zatím dělal, co mohl, aby Harryho srazil dolů. Fred a George teď po obou stranách letěli tak blízko od něj, že Harry viděl jen to, jak hlava nehlava tlučou kolem sebe, a vůbec se nemohl rozhlížet po Zlatonce, natož aby ji chytil.
"S tím Potloukem - někdo - musel - něco - provést," zavrčel Fred a ze všech sil se po něm rozmáchl svou pálkou, poněvadž Potlouk znovu zaútočil na Harryho.
"Potřebujeme oddechový čas," prohlásil George a snažil se dát znamení Woodovi a zároveň zabránit Potlouku, aby Harrymu přerazil nos.
Wood si toho zřejmě všiml. Ozvala se píšťalka madame Hoochové a Harry, Fred i George se střemhlav snesli dolů; ještě pořád se přitom museli vyhýbat pomatenému Potlouku.
"Co se to děje?" nasupil se Wood, když se nebelvírské družstvo shluklo dohromady, zatímco se z tribun ozýval výsměšný křik zmijozelských fanoušků. "Jsme na nejlepší cestě, aby nás převálcovali. Frede a Georgi, kde jste byli, když ten Potlouk zabránil Angelině dát gól?"
"Byli jsme o dvacet stop výš a dělali jsme, co jsme mohli, aby ten druhý Potlouk nezabil Harryho, Olivere," řekl George vztekle. "Někdo s ním musel provést nějakou levotu - nenechá Harryho ani chvilku na pokoji, za celý zápas nešel po nikom jiném. Ti ze Zmijozelu s ním určitě něco provedli."
"Ale ty Potlouky byly od našeho posledního tréninku zamčené v kanceláři madame Hoochové, a tenkrát přece byly v pořádku..." namítl Wood nejistě.
Madame Hoochová mezitím už mířila k nim. Přes její rameno Harry viděl zmijozelské družstvo, jak se jim posmívá a ukazuje si na něj.
"Poslechněte," řekl Harry, zatímco se k nim blížila. "Jestli vy dva budete pořád létat kolem mě, dokážu Zlatonku chytit, jedině když mi sama vletí do rukávu. Radši se starejte o ostatní a já si to s tím zákeřným Potloukem vyřídím sám."
"Nemluv hlouposti," namítl Fred. "Vždyť ti urazí hlavu." Wood sklouzl pohledem z Harryho na oba Weasleyovy.
"Olivere, to je šílenství," řekla Alice Spinnetová rozzlobeně. "Nemůžeš nechat Harryho, aby ten Potlouk zvládl sám. Musíme požádat, aby se to vyšetřilo -"
"Jestli teď přestaneme hrát, museli bychom vzdát zápas!" namítl Harry. "Přece neprohrajeme se Zmijozelem jen kvůli nějakému pomatenému Potlouku! No tak, Olivere, řekni jim, ať to nechají na mně!"
"Za to všecko můžeš ty," obořil se George na Wooda hněvivě. "Prý: Chyť Zlatonku, i kdybys měl vypustit duši - to byla ale pěkná pitomost!"
To už k nim dorazila madame Hoochová.
"Jste připraveni pokračovat ve hře?" zeptala se Wooda. Wood se podíval na Harryho a viděl jeho odhodlaný výraz.
"Tak dobrá," rozhodl. "Frede a Georgi, slyšeli jste Harryho - nechte to na něm, ať si s tím Potloukem poradí sám."
Pršelo teď hustěji než předtím. Jakmile madame Hoochová zapískala, Harry se důkladným kopnutím odrazil od země a v tu chvíli už slyšel výmluvné svištění Potlouku, jenž se ihned vyřítil za ním. Harry stoupal výš a výš, dělal přitom přemety, výkruty a vývrtky, všelijak kličkoval nebo zas klesal střemhlav dolů. Málem se mu z toho točila hlava, přesto však měl oči dokořán. Brýle měl plné dešťových kapek a ve chvíli, kdy visel hlavou dolů, aby se vyhnul dalšímu divokému útoku, když Potlouk střemhlav vyrazil proti němu, zatekla mu voda i do nosních dírek. Slyšel, jak se na tribunách smějí; chápal, že musí vypadat velice hloupě, zákeřný Potlouk však byl těžký a nedokázal měnit směr tak rychle jako Harry. Ten teď začal létat okolo hřiště nahoru a dolů jako na horské dráze a přes proudy stříbrného deště se ohlížel k brankám Nebelvíru, kde se Adrian Pucey pokoušel obejít Wooda...
Zaslechl svištivý zvuk a věděl, že ho Potlouk právě znovu minul. Otočil se proto a spěšně vyrazil opačným směrem.
"Trénuješ na balet, Pottere?" křikl na něho Malfoy, zatímco se Harry nesmyslně točil ve vzduchu jako dětský vlček, aby se Potlouku vyhnul. Prudce vyrazil pryč, Potlouk se však držel jen několik stop za ním. A když se nenávistně ohlédl po Malfoyovi, uviděl ji: Zlatonka se vznášela jen pár palců nad Malfoyovým levým uchem. Draco se však natolik soustředil na to, aby se Harrymu posmíval, že si jí vůbec nevšiml.
Vteřinu zůstal Harry jen zděšeně viset ve vzduchu a neodvažoval se k Malfoyovi vyrazit, aby nezvedl hlavu a Zlatonku nespatřil.
PRRÁÁSK!

Zůstal na místě právě o tu vteřinu déle, než měl. Potlouk ho konečně zasáhl, prudce ho udeřil do lokte a Harry cítil, že má zlomenou ruku. Z řezavé bolesti v paži na něj šly mrákoty; málem bez ducha sklouzl na promoklém koštěti stranou - jedním kolenem se na něm ještě pořád držel, pravá ruka mu však bezvládně visela. To už se Potlouk přihnal zpátky, aby na něj zaútočil podruhé; tentokrát mu mířil do obličeje. Harry před ním prudce uhnul, v zatemněném mozku s jedinou utkvělou myšlenkou: dostat se k Malfoyovi.
Pro déšť a bolest málem neviděl, přesto vyrazil dolů, přímo k tomu jízlivému úšklebku. Uviděl, jak se Malfoyovi rozšířily oči strachy: myslel, že na něj chce Harry zaútočit.
"Co tohle - " vyjekl a spěšně mu uhnul z cesty.
Harry zdravou rukou pustil koště a prudce chňapl do vzduchu; pevně stiskl prsty studenou Zlatonku a koště svíral jen nohama. Z davu na tribunách se ozval zděšený křik, když zamířil přímo k zemi; přemáhal se přitom, aby neomdlel.
S hlasitým žuchnutím dopadl do bahna, které se rozstříklo kolem, a sklouzl z koštěte. Paže mu visela v nepřirozeném úhlu. Bolest ho zmáhala víc a víc, ještě však slyšel jakoby z dálky, jak spousta lidí hvízdá a křičí. Upřel oči na Zlatonku, kterou svíral ve zdravé ruce.
"Áá!" vydechl bolestí i úlevou. "Takže jsme vyhráli..." Pak ztratil vědomí.
Když přišel k sobě, pršelo mu do obličeje, ještě pořád ležel na hřišti a někdo se nad ním skláněl. Harry uviděl zářivé zuby.
"Ne, vy ne!" zasténal.
"Neví, co mluví," poznamenal Lockhart hlasitě k zástupu vyděšených nebelvírských fanoušků, kteří se tlačili kolem. "Jen klid, Harry, hned ti tu ruku dám do pořádku."
"Ne!" protestoval Harry. "Radši ji nechám tak, jak je - děkuji vám..."
Zkusil se posadit, bolest však byla hrozná. Někde blízko zaslechl důvěrně známý zvuk: cvak - cvak - cvak... "Teď mě nefoť, Coline," ohradil se nahlas.
"Jen zůstaň ležet, Harry," uklidňoval ho Lockhart. "Je to jednoduché kouzlo, které jsem použil už snad stokrát." "Proč nemůžu prostě jít na ošetřovnu?" cedil Harry skrze zaťaté zuby.
"To by opravdu měl, pane profesore," mínil zablácený Wood, který se šťastně zubil, přestože měl zraněného chytače. "Chytil jsi ji fantasticky, Harry - fakt, senzace! Myslím, že tak dobře se ti to ještě nikdy nepovedlo." Skrze změť nohou Harry zahlédl, jak Fred a George Weasleyovi s námahou cpou zákeřný Potlouk do krabice. Stále se jim úporně bránil.
"Ustupte prosím," vyzval všechny Lockharta vyhrnoval si nefritově zelené rukávy.
"Ne, já nechci -" bránil se Harry ochable, ale Lockhart už kroužil hůlkou a vzápětí ji namířil přímo na jeho paži. V tu ránu začal Harrymu pronikat z ramene podivný, nepříjemný pocit až ke konečkům prstů a celá paže jako by mu najednou splaskla. Neměl odvahu podívat se, co se s ní stalo; zavřel oči a otočil se obličejem na druhou stranu. Jeho nejhorší obavy se však naplnily, když lidé kolem vyjekli a Colin Creevey začal ztřeštěně cvakat fotoaparátem. Ruka už Harryho nebolela - necítil však ani, že nějakou má.
"Ach," podivil se Lockhart. "To se ovšem občas stane. Hlavní je, že kosti už nejsou zlomené, to je nejdůležitější. 'Takže teď si v klidu dojdi na ošetřovnu, Harry... Pane Weasleyi a slečno Grangerová, mohli byste ho doprovodit? - Madame Pomfreyová tě už jistě dá úplně do pořádku, Harry."
Když nebelvírský chytač vstal, připadal si podivně nevyvážený. Zhluboka se nadechl, aby se podíval na pravou půlku těla - a při tom pohledu málem znovu omdlel.
Z rukávu mu čouhala jakási tlustá gumová rukavice barvy lidského těla. Zkusil pohnout prsty - nic. Vůbec nic. Lockhart mu kosti nespravil. Prostě mu je odstranil. Madame Pomfreyová z Harryho neměla radost.
"Měl jsi přijít rovnou za mnou!" rozčilovala se a držela před sebou ubohý, bezvládný zbytek něčeho, co ještě před půlhodinou byla normální lidská ruka. "Kosti dovedu spravit za vteřinu - ale aby znovu narostly -"
"Dokážete to ale, že to dokážete?" zoufal si Harry. "Samozřejmě to dokážu. Bude tě to však bolet," řekla madame Pomfreyová nerudně a hodila mu pyžamové kalhoty a kabátek. "Budeš tu muset zůstat přes noc..."
Zatímco Hermiona čekala za závěsem, zataženým kolem Harryho postele, Ron mu pomáhal do pyžama. Chvíli trvalo, než rozměklou paži bez kostí vůbec dostal do rukávu.
"Tak co, Hermiono, ještě se budeš Lockharta zastávat?" křikl Ron přes závěs, když protahoval Harryho bezvládné prsty manžetou. "Kdyby si Harry opravdu přál vykostit, snad by si o to řekl sám."
"Splést se může každý," mínila Hermiona. "A už to aspoň nebolí - řekni, Harry?"
"Nebolí," řekl Harry, "jenže to je taky všechno."
Jak se vyhoupl na postel, pravá paže mu jen bezvládně plandala.
Hermiona s madame Pomfreyovou už odhrnuly závěs. Madame Pomfreyová držela velikou láhev, na které byl štítek Kostirost.
"Čeká tě ošklivá noc," řekla, nalila do kádinky jakousi tekutinu, z které se kouřilo, a podala mu ji. "Není to nic příjemného, když někomu znovu rostou kosti."
Vypít Kostirost také nic příjemného nebylo. Pálil Harryho v ústech i v krku, když ho polykal, a navíc z toho kuckal a prskal. Madame Pomfreyová na odchodu ještě mumlala něco o nebezpečných sportech a neschopných učitelích, a nechala Rona a Hermionu, aby Harrymu pomohli zapít lék troškou vody.
"Ale stejně jsme vyhráli," řekl Ron a spokojeně se zazubil. "Jak tys Zlatonku chytil, to se hned tak nevidí. A Malfoy - ten se v tu chvíli tvářil, že je schopný někoho zabít!"
"Ráda bych věděla, co udělal s tím Potloukem," poznamenala Hermiona zlověstně.
"Můžeme to připsat na seznam otázek, které mu položíme, až vypijeme ten Mnoholičný lektvar," řekl Harry a uvelebil se na polštáři. "Doufám, že bude mít lepší chuť než tohle..."
"Pokud v něm bude špetka někoho ze Zmijozelu? To si snad děláš legraci!" prohlásil Ron.

Vtom se dveře ošetřovny rozletěly dokořán: za Harrym přišli ostatní hráči z nebelvírského družstva, ještě celí špinaví a zmáčení.
"Takhle létat jsem ještě nikoho neviděl, Harry," řekl George. "A před chvilkou jsem slyšel Marcuse Flinta hulákat na Malfoye, že měl tu Zlatonku nad hlavou a nevšiml si jí. Malfoy nevypadal zrovna nejveseleji."
Přinesli s sebou zákusky, cukroví a lahve s dýňovou šťávou. Rozsadili se kolem Harryho postele a vypadalo to, že rozjedou bezvadný mejdan. Jenže pak do pokoje vtrhla madame Pomfreyová a rozkřičela se na ně: "Ten chlapec potřebuje klid, musí mu znovu narůst třiatřicet kostí! Ven! VEN!"
A tak Harry zůstal sám, jen s bodavou bolestí v bezvládné paži, a nic už ho nerozptylovalo.
O pár hodin později se probudil v úplné tmě a tiše vykřikl bolestí: zdálo se mu, že má pravou ruku plnou obrovských štěpin. V první chvíli si myslel, že právě ta bolest ho probudila; potom si s hrůzou uvědomil, že mu někdo potmě otírá čelo houbou.
"A padej!" přikázal nahlas, a mírněji dodal: "Dobby!" Domácí skřítek ve tmě upíral na Harryho vypoulené oči, veliké jako tenisové míče. Po dlouhém špičatém nosu mu stékala jedna jediná slza.
"To je z toho, že se Harry Potter vrátil do školy," šeptal nešťastně. "Dobby ho přece varoval znovu a znovu. Proč jste neposlechl Dobbyho, pane? Proč se Harry Potter nevrátil domů, když mu ujel vlak?"
Harry se nadzvedl na polštáři a odstrčil Dobbyho houbu.
"Co tady děláš?" zeptal se. "A jak víš, že mi ujel vlak?" Skřítkovi se zachvěly rty a Harry najednou věděl.
"To jsi udělal ty!" řekl pomalu. "Ty jsi zařídil, že nás ta přepážka nepustila!"
"Tak jest, pane," rázně přikývl Dobby a uši mu pleskaly "Dobby se schoval, sledoval Harryho Pottera a zavřel bránu, aby nikdo nemohl projít. A pak si musel dát ruce do želez -" ukázal Harrymu všech deset dlouhých, obvázaných prstů, "ale Dobbymu na tom nesešlo, pane, poněvadž si myslel, že Harry Potter je v bezpečí. Dobbyho ani ve snu nenapadlo, že by se Harry Potter dostal do školy nějak jinak!"
Pohupoval se dozadu a zase dopředu a potřásal přitom svou ošklivou hlavou.
"Když se pak Dobby dozvěděl, že Harry Potter je zpátky v Bradavicích, byla to pro něj taková rána, že svému pánovi připálil večeři! Takový výprask Dobby ještě nikdy nedostal, pane..."
Harry padl zpět na polštář.
"Rona i mě kvůli tobě málem vyloučili," utrhl se na skřítka. "Koukej radši zmizet, Dobby, protože až mi ty kosti narostou, mohl bych tě uškrtit."
Skřítek se nepatrně usmál.
"Dobby je zvyklý, že mu vyhrožují smrtí, pane. Doma se mu to stává pětkrát denně."
Vysmrkal se do cípu špinavého povlaku, který měl na sobě, a vypadal tak žalostně, že Harry cítil, jak ho vztek proti jeho vůli opouští.
"Proč vlastně tohleto nosíš, Dobby?" zeptal se zvědavě. "Tohle, pane?" zatahal skřítek za povlak. "To je znamení, že domácí skřítek je něčím otrokem, pane. Dobby se může dostat na svobodu pouze v případě, když od svých pánů dostane něco na sebe, pane. Celá rodina se má na pozoru, aby nikdo z nich Dobbymu nedal ani ponožku, protože tak by Dobby získal svobodu a mohl by z jejich domu navždy odejít."
Domácí skřítek si otřel vypoulené oči a náhle řekl: "Harry Potter se musí vrátit domů! Dobby si myslel, že jeho Potlouk stačí, aby -"
"Cože, tvůj Potlouk?" řekl Harry a znovu se ho zmocnil vztek. "Jak to myslíš, tvůj Potlouk? To ty můžeš za to, že se mě ten Potlouk pokoušel zabít?"
"Ne vás zabít, pane, rozhodně ne vás zabít!" bránil se Dobby vylekaně. "Dobby chce Harrymu Potterovi zachránit život! Lepší když vás pošlou domů, třeba i zmrzačeného, než když zůstanete tady, pane! Dobby jen chtěl, aby Potlouk Harryho zranil tak, že by ho poslali domů!"
"A nic víc?!" vyhrkl Harry vztekle. "Nejspíš mi ale neřekneš, proč jsi chtěl, aby mě poslali domů třeba i rozbitého na maděru?"
"Ach kdyby Harry Potter věděl!" zasténal Dobby a na potrhaný povlak mu kanuly další slzy. "Kdyby jen věděl, co pro nás znamená, pro nás pokorné a porobené, pro lůzu kouzelnického světa! Dobby pamatuje, jaké to bylo, když Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit byl na vrcholu moci! S námi domácími skřítky zacházeli jako se špinavou chátrou, pane! Pravda, s Dobbym tak zacházejí pořád, pane," připustil a otřel si tvář povlakem, "ale od té doby, kdy jste zvítězil nad Tím-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit, většina takových, jako jsem já, žije mnohem líp! Harry Potter zůstal naživu a zlomil moc Pána zla. To bylo nové svítání, a Harry Potter nám zářil jak maják naděje, nám všem, kdo jsme si mysleli, že Temné časy nikdy neskončí, pane... Jenže teď se v Bradavicích mají stát strašlivé věci, a možná se už dějí. Proto Dobby nemůže dopustit, aby tu Harry Potter zůstal - teď, když se má minulost opakovat, teď, když Tajemná komnata je znovu otevřena -"
Domácí skřítek ztuhl hrůzou; pak popadl džbán s vodou na Harryho nočním stolku, udeřil se jím do hlavy a skácel se na zem. Vteřinu nato se vyškrábal zpět na postel a šilhal a mumlal: "Ten neřád Dobby, to je ten nejhorší neřád ze všech..."
"Takže Tajemná komnata v Bradavicích opravdu existuje?" zašeptal Harry. "A - říkal jsi, že už kdysi byla otevřená? Pověz mi to, Dobby!"
Skřítek se znovu natahoval po džbánu s vodou, Harry ho však chytil za kostnaté zápěstí. "Já přece nejsem z mudlovské rodiny - proč by pro mě Komnata měla být nebezpečná?"
"Ach ne, pane" už se na nic neptejte, už se chudáka Dobbyho na nic nevyptávejte"" zajíkal se skřítek a vypoulil do tmy veliké oči.
"Chystají se tu temné časy, ale Harry Potter při tom nesmí být, až k nim dojde. Vraťte se domů, Harry Pottere. Vraťte se domů. Harry Potter se do toho nesmí zaplést, pane, je to hrozně nebezpečné -"

"Kdo za tím stojí, Dobby?" vyzvídal Harry a pevně mu tiskl zápěstí, aby se znovu netřískal džbánem. "Kdo Komnatu otevřel? A kdo ji otevřel tenkrát?"
"To Dobby nemůže, pane, tohle Dobby nemůže, Dobby to nesmí říct!" vřeštěl skřítek. "Odjeďte domů, Harry Pottere, odjeďte domů!"
"Nikam nepojedu!" odmítl Harry prudce, "Jedna moje kamarádka je z mudlovské rodiny, a jestli je Komnata skutečně otevřená, bude na řadě první -"
"Óóó! Harry Potter riskuje vlastní život kvůli přátelům!" zaúpěl Dobby v zoufalém vytržení. "Jak ušlechtilé! Jak statečné! Ale Harry Potter musí zachránit sebe, to musí! Harry Potter nesmí -"
Vtom Dobby strnul a netopýří uši se mu zachvěly. Harry to zaslechl také. Z chodby mířily něčí kroky ke dveřím ošetřovny.
"Dobby musí pryč!" vydechl vylekaný skřítek; pak cosi luplo a Harry zjistil, že už nic nedrží. Skulil se na postel, oči upřené na tmavé dveře pokoje, a naslouchal blížícím se krokům.
V příštím okamžiku pozpátku vstoupil Brumbál, na sobě dlouhý vlněný župan a na hlavě noční čepičku. V rukou nesl konec něčeho, co mohla být socha. V dalším okamžiku se objevila profesorka McGonagallová a nesla nohy. Společně složili své břemeno na jednu z postelí.
"Zavolejte madame Pomfreyovou," šeptl Brumbála profesorka McGonagallová se prokmitla kolem Harryho postele a zmizela. Harry ležel potichoučku a dělal, že spí. Slyšel naléhavé hlasy a pak se profesorka McGonagallová objevila znovu. Za ní vstoupila madame Pomfreyová a navlékala si přes noční košili vestu. Vtom zalapala po dechu.
"Co se stalo?" zeptala se madame Pomfreyová šeptem Brumbála a sklonila se k soše na posteli.
"Další útok," řekl Brumbál. "Minerva našla toho hocha na schodišti."
"Měl vedle sebe ležet hrozen vína," vysvětlovala profesorka McGonagallová. "Myslíme, že se chtěl potají dostat sem a navštívit Pottera."
Harry měl náhle žaludek až v krku. Pomalu a obezřetně se nadzvedl, aby viděl na sochu ležící na posteli. Na kamennou tvář dopadal paprsek měsíčního světla.
Byl to Colin Creevey. Oči měl vytřeštěné a v napřažených rukou držel fotoaparát.
"Je proměněný v kámen?" zeptala se šeptem madame Pomfreyová.
"Je," přisvědčila profesorka McGonagallová. "A jímá mě hrůza, když si představím... Kdyby si Albus zrovna nešel dolů pro horkou čokoládu, kdo ví, co se mohlo..."
Všichni tři zírali na Colina. Potom se nad ním Brumbál sklonil a vypáčil mu ze ztuhlých prstů fotoaparát. "Myslíte, že se mu podařilo vyfotografovat toho, kdo na něj zaútočil?" zeptala se profesorka McGonagallová dychtivě.
Brumbál neodpověděl. Místo toho otevřel zadní kryt fotoaparátu.
"Dobrý Bože!" vyjekla madame Pomfreyová.
Z fotoaparátu se vyvalila syčící pára. O tři postele dál Harry ucítil štiplavý pach spálené umělé hmoty. "Roztavil se," řekla madame Pomfreyová užasle, "úplně se roztavil..."
"Co to znamená, Albusi?" zeptala se profesorka McGonagallová napjatě.
"Znamená to," řekl Brumbál, "že Tajemná komnata je opravdu znovu otevřená."
Madame Pomfreyová si zakryla rukou ústa. Profesorka McGonagallová vytřeštila na Brumbála oči.
"Ale Albusi... to přece... kdo vlastně?"
"Otázka není kdo," řekl Brumbál a díval se na Colina. "Otázka je jak..."
Podle výrazu profesorky McGonagallové Harry poznal, že to nechápe o nic víc než on.

Kapitola jedenáctá

Soubojnický klub

Když se Harry v neděli ráno probudil, zjistil, že ložnici zaplavuje zimní slunce a v pravé ruce že zase má kosti, ještě ji však měl celou strnulou. Prudce se posadil a zahleděl se na Colinovu postel. Pohled na ni však zakrývaly dlouhé závěsy, za kterými se on sám včera večer převlékal. Když madame Pomfreyová postřehla, že je Harry vzhůru, přihnala se dovnitř se snídaní a pak mu začala ohýbat a natahovat paži i prsty.
"Všecko v pořádku," prohlásila, zatímco si Harry levou rukou nemotorně nabíral ovesnou kaši. "Až se najíš, můžeš jít."
Harry se co nejrychleji oblékl a spěchal do nebelvírské věže. Zoufale potřeboval povědět Ronovi a Hermioně všecko o Colinovi a o Dobbym, ale nebyli tam. Vypravil se je hledat; přemýšlel, kam se mohli podít, a trochu ho mrzelo, že se vůbec nezajímali o to, jestli mu kosti narostly nebo ne.
Když míjel knihovnu, právě z ní vyšel Percy Weasley; vypadal, že je v daleko lepší náladě než posledně. "Nazdar, Harry" pozdravil. "Jak jsi včera létal, to bylo vynikající, opravdu! Nebelvír vede ve školním poháru - získal jsi pro nás padesát bodů!"
"Neviděl jsi náhodou Rona nebo Hermionu?" zeptal se Harry.
"Ne, neviděl," zavrtěl Percy hlavou a jeho úsměv se vytratil. "Doufám, že Ron zas není někde na dívčích toaletách..."
Harry se přinutil k úsměvu, počkal, až Percy zajde za roh, a pak zamířil rovnou na umývárnu Ufňukané Uršuly. Netušil sice, proč by tam Ron a Hermiona měli zase být, ale když se ujistil, že nikde nablízku není Filch ani žádný z prefektů, otevřel dveře a ze zamčené kabinky uslyšel jejich hlasy.
"To jsem já," ohlásil se a zavřel za sebou. Z kabinky se ozvalo žbluňknutí, šplíchavý zvuk a zajíknutí, a pak Harry uviděl, jak se Hermiona dívá klíčovou dírkou. "Harry!" řekla. "Ty jsi nás ale vylekal. Pojil' sem - co tvoje ruka?"
"Dobrá," řekl Harry a vměstnal se k nim. Na záchodové míse stál starý kotlík a podle praskavých zvuků zdola Harry

pochopil, že pod ním zapálili oheň. Vykouzlit přenosné, vodotěsné ohníčky, v tom se Hermiona opravdu vyznala.
"Rozmýšleli jsme se, jestli ti máme jít naproti, ale pak jsme se rozhodli, že se radši pustíme civ toho lektvaru," vysvětloval Ron, zatímco Harry za sebou kabinku s největšími obtížemi zavřel. "Řekli jsme si, že tohle je nejbezpečnější místo, kde ho schovat."
Harry jim začal vykládat o Colinovi, ale Hermiona ho přerušila: "To už víme, slyšeli jsme dnes ráno profesorku McGonagallovou, jak to říká Kratiknotovi. Proto jsme se rozhodli, že se do toho radši pustíme hned -"
"Čím dřív Malfoye vyzpovídáme, tím líp," zabručel Ron. "Víte, co si myslím? Že měl vztek kvůli té porážce ve famfrpálu a prostě si ho vylil na Colinovi."
"A ještě něco se stalo," řekl Harry a díval se, jak Hermiona trhá svazečky truskavce a hází je do kotlíku. "V noci za mnou přišel Dobby."
Ron a Hermiona užasle vzhlédli. Harry jim vylíčil, co všecko mu Dobby řekl - i co mu neřekl. Ron a Hermiona ho poslouchali s otevřenou pusou.
"Takže Tajemná komnata byla už někdy otevřená?" divila se Hermiona.
"A máme to!" zvolal Ron vítězoslavně. "Určitě ji otevřel Lucius Malfoy, když byl tady ve škole, a teď řekl našemu milému Dracovi, jak se to dělá. Je to jasné jak facka. Škoda jen, že ti Dobby neřekl, jaká nestvůra se v té Komnatě skrývá. Vysvětlete mi, jak to, že si jí nikdo nevšiml, jak se plíží po škole?"
"Třeba dokáže být neviditelná," mínila Hermiona a rovnala na dno kotlíku pijavice. "Nebo se dokáže přestrojit - předstírá, že je brnění nebo něco takového. Četla jsem o chameleoních ghúlech..."
"Ty moc čteš" Hermiono," řekl Ron a nasypal na pijavice mrtvé denivky. Zmačkal prázdný sáček, ve kterém byly, a otočil se k Harrymu.
"Takže to byl Dobby" kdo nám zabránil stihnout vlak a má na svědomí tvou ruku..." Potřásl hlavou. "Tak se mi zdá" Harry" že když se bude pokoušet zachránit ti život, jednou tě zabije."
V pondělí ráno se zpráva" že Colina Creeveyho někdo napadl a teď leží na ošetřovně jako mrtvý, rozletěla po celé škole. Ovzduší opět ztěžklo, vyrojily se nejrůznější pověsti a podezření. Žáci prvního ročníku se pohybovali po hradu v sevřených skupinkách, jako by se báli, že je někdo přepadne, když se někam odváží sami.
Ginny Weasleyovou, která při hodinách kouzelných formulí sedávala vedle Colina, to velice rozrušilo, Harrymu se ovšem zdálo, že Fred a George nevolí ten nejlepší způsob" jak ji rozveselit. Střídavě si nechávali narůst srst nebo naskákat nežity a potom na ni vybafli zpoza nějaké sochy. Přestali s tím" až když jim Percy - samým vztekem skoro na mrtvici - pohrozil, že to napíše domů mamince a sdělí jí, že Ginny z toho má noční můry.
Za zády učitelů se mezitím po škole rozbujel obchod s talismany, amulety a jinými prostředky, které měly chránit toho" kdo je nosil. Neville Longbottom si stačil koupit velikou, odporně páchnoucí zelenou cibuli" špičatý nachový krystal a poloshnilý ocas z čolka, než mu ostatní chlapci z Nebelvíru vysvětlili, že jemu žádné nebezpečí nehrozí: byl z čistokrevné kouzelnické rodiny a nebylo tudíž pravděpodobné, že by si tajemný útočník vybral právě jeho.
"Nejdřív ze všeho ale šel po Filchovi," prohlásil Neville a strachu měl plný kulatý obličej, "a všichni vědí, že jsem taky skoro moták."
V druhém prosincovém týdnu jako obvykle přišla profesorka McGonagallová a zapisovala si ty kdo hodlají zůstat přes Vánoce ve škole. Harry, Ron i Hermiona se dali zapsat. Doslechli se, že v Bradavicích zůstane i Malfoy, a to jim připadalo velice podezřelé. Navíc svátky jim dávaly vynikající příležitost k tomu, aby použili Mnoholičný lektvar a pokusili se Malfoye vyzpovídat.
Naneštěstí měli lektvar hotový jen napůl. Potřebovali ještě roh z lidožravého dvojrožce a kůži z hřímala, a ty mohli získat jedině ze Snapeových soukromých zásob. Harry si v duchu říkal, že by se raději postavil bájnému netvorovi Salazara Zmijozela, než aby ho Snape přistihl při krádeži ve svém kabinetu.
"Potřebujeme nějak odvést Snapeovu pozornost," prohlásila Hermiona rázně, když se dvouhodinovka lektvarů ve čtvrtek odpoledne neúprosně přiblížila. "Pak se jeden z nás vplíží k němu do kabinetu a odnese si odtamtud, co potřebujeme."
Harry a Ron se na ni nervózně podívali.
"Myslím" že nejlepší bude, když tu krádež vyřídím já," pokračovala Hermiona věcně. "Vás dva by vyloučili, kdyby vás ještě při něčem přistihli, ale já mám trestní rejstřík čistý. Takže úplně stačí, když uděláte nějaké pozdvižení, aby to Snapea asi na pět minut zaměstnalo."
Harry se chabě usmál. Způsobit pozdvižení na Snapeově hodině lektvarů bylo přibližně stejně bezpečné, jako kdybyste šťouchali do oka spícího draka.
Hodiny lektvarů se konaly v jednom z velkých sklepení. Čtvrteční dvouhodinovka probíhala jako obvykle. Mezi dřevěnými stolky, na kterých stály mosazné váhy a nádoby s přísadami, se kouřilo z dvaceti kotlíků. Snape přecházel po učebně v oblacích dýmu a trousil uštěpačné poznámky o tom, jak jsou nebelvírští studenti v lektvarech nemožní, a všichni studenti ze Zmijozelu se tomu s porozuměním hihňali. Draco Malfoy, Snapeův oblíbenec, házel po Ronovi a Harrym oči z ježíka, oběma však bylo jasné, že kdyby se mu to pokusili oplatit, dostali by školní trest dřív, než by stačili namítnout, že je to nespravedlivé.
Harryho Nadouvací roztok byl opravdu málo hustý, on však myslel na důležitější věci. Čekal, až mu dá Hermiona znamení, a když se u něj Snape zastavil a dělal si posměšky z jeho polotekutého lektvaru, téměř ho neposlouchal. Když se Snape otočil a šel pouštět hrůzu na Nevina, Hermiona na Harryho mrkla a přikývla.
Harry se honem schoval za svým kotlíkem, vytáhl z kapsy jednu z Fredových Raubířských rachejtlí a rychle do ní šťouchl hůlkou. Rachejtle začala syčet a prskat. Harry věděl, že na to má jen pár vteřin" a tak se napřímil" zamířil a hodil vysokým obloukem; svůj cíl zasáhl přesně - rachejtle přistála v Goylově kotlíku.
Goylův lektvar vybuchl a postříkal celou třídu. Studenti ječeli, když je zasáhly stříkance Nadouvacího roztoku. Malfoy

dostal důkladnou dávku do tváře a nos se mu začal vzdouvat jako balon, Goyle se potácel po místnosti a zakrýval si rukama oči" které byly najednou velké jako talíře" a Snape se pokoušel zjednat pořádek a zjistit" co se stalo. V nastalém zmatku Harry viděl" jak Hermiona tiše vyklouzla ze dveří.
"Ticho! TICHO!" křičel Snape. "Všichni" které to postříkalo, si přijďte pro Splaskací lektvar. Až zjistím" kdo to udělal..."
Harry měl co dělat" aby se nerozchechtal" když viděl, jak si to Malfoy hasí dopředu a hlava mu klesá pod tíhou nosu velkého jako menší meloun. Polovina studentů se shlukla u Snapeovy katedry. Někteří měli paže jako kyje, jiní ze sebe nedokázali vypravit jediné slovo, jak jim oduly rty. Uprostřed toho tartasu Harry postřehl jak Hermiona vklouzla zpátky do sklepení a že má hábit vepředu něčím naditý.
Když si všichni postižení pořádně loku protiléku a otoky jim všem splaskly" Snape se vrhl ke Goylově kotlíku a vytáhl z něj pokroucené černé zbytky rachejtle. Nastalo hrobové ticho.
"Jestli zjistím, kdo to hodil," sípal Snape, "zasadím se o to, aby ho vyloučili."
Harry předstíral, jak nejlépe uměl, že je naprosto zmatený. Snape z něho nespouštěl oči, a když za deset minut konečně zazvonilo, Harry to uvítal jako vysvobození.
"Poznal, že jsem to byl já," řekl Ronovi a Hermioně, když spěchali na umývárnu Ufňukané Uršuly "Viděl jsem to na něm."
Hermiona přihodila do kotlíku nové přísady a začala úporně míchat.
"Za čtrnáct dnů to bude hotové," řekla spokojeně. "Snape ti nemůže dokázat, žes to byl ty," uklidňoval Harryho Ron.
"Co nadělá?"
"Jak ho znám, nějakou špinavost," odpověděl Harry, zatímco lektvar bublal a začal pěnit.
O týden později, když všichni tři procházeli vstupní síní, zahlédli hlouček studentů, kteří stáli u vývěsní tabule a četli pergamen, který tam před chvílí někdo připíchl. Seamus Finnigan a Dean Thomas na ně zamávali, ať jdou k nim, a tvářili se vzrušeně.
"Zakládá se Soubojnický klub!" vyhrkl Seamus. "První schůzka je dnes večer! Hodiny soubojů bych jenom uvítal, mohlo by se to hodit..."
"Ty myslíš, že se Zmijozelův netvor vyzná v soubojích?" namítl Ron, ale se zájmem si oznámení přečetl také. "Mohlo by to pro nás být užitečné," řekl Harrymu a Hermioně cestou na večeři. "Nezajdeme tam?"
Harry i Hermiona byli pro, a tak večer v osm hodin spěchali zpět do Velké síně. Dlouhé jídelní stoly zmizely, podél jedné stěny teď bylo zlaté pódium a nad ním se vznášely tisíce svící. Strop byl znovu sametově černý a pod ním se tísnila skoro celá škola; všichni s sebou měli hůlky a tvářili se vzrušeně.
"Jsem zvědavá, kdo nás bude učit," svěřovala se Hermiona, když si razili cestu tlachajícím davem. "Někdo mi říkal, že profesor Kratiknot za mlada býval v soubojích přeborníkem, takže to možná bude on."
"Jen aby to nebyl -" začal Harry, ale nedořekl, a místo toho hlasitě zasténal: Na pódium přicházel Zlatoslav Lockhart, oslňující ve svém švestkově modrém hábitu, a nedoprovázel ho nikdo jiný než Snape, jako obvykle oděný v černém.
Lockhart mávl rukou, aby si zjednal ticho, a vyzval studenty: "Postavte se tady dokola! Vidíte mě všichni? Slyšíte mě všichni? Výtečně! Profesor Brumbál mi poskytl povolení založit tento skromný soubojnický klub, abych vás všecky připravil pro případ, že byste se někdy museli bránit, jako jsem při nesčetných příležitostech musel já - pokud jde o veškeré podrobnosti, odkazuji vás na své spisy, které jsem vydal. Dovolte, abych vám představil svého pomocníka profesora Snapea," a Lockhart všechny obdařil širokým úsměvem. "Jak sám říká, něco málo o soubojích ví také, a laskavě souhlasil s tím, že mi bude nápomocen při krátké ukázce na úvod. Nechtěl bych ovšem, abyste si o něj dělali starosti, milí mladí přátelé - až to s ním skončím, váš učitel lektvarů bude i nadále živ a zdráv, žádné strachy!"
"Bylo by nejlepší, kdyby vyřídili jeden druhého," zamumlal Ron Harrymu do ucha.
Snape zkřivil horní ret. Harry se divil, že se Lockhart ještě usmívá; kdyby se Snape takhle díval na něj, prchal by od něj, co by mu nohy stačily.
Lockhart a Snape se teď postavili proti sobě a uklonili se, tedy alespoň Lockhart se uklonil, kroutil přitom oběma rukama, zatímco Snape podrážděně pohodil hlavou. Pak oba proti sobě napřáhli hůlky, jako kdyby to byly meče.
"Jistě vidíte, že držíme hůlky v uznávané bojové poloze," vysvětloval Lockhart mlčícím posluchačům. "Až napočítám do tří, vyšleme svá první kouzla. Žádný z nás nebude usilovat tomu druhému o život, samozřejmě."
"Tím bych si nebyl tak jistý," zamumlal Harry a díval se, jak Snape cení zuby.
"Raz - dva - tři!"
Rozmáchli se hůlkami a zvedli je nad hlavu. Snape vykřikl: "Expelliarmus!" A oslnivý záblesk červeného světla vyzvedl Lockharta do vzduchu: sletěl pozpátku z pódia, narazil do stěny a rozplácl se na podlaze jako žába.
Malfoy a někteří další zmijozelští studenti spustili nadšený pokřik. Hermiona zkoprněla: "Myslíte, že se mu něco stalo?" zaúpěla skrze prsty na ústech.
"To je přece fuk!" řekli Harry s Ronem unisono. Lockhart se nejistě postavil na nohy. Kouzelnická čapka mu spadla a vlnité vlasy měl zježené.
"Takže jste to viděli!" prohlásila vyvrávoral zpátky na pódium. "To bylo Odzbrojovací kouzlo - vidíte, přišel jsem o svoji hůlku - ano, děkuji vám" slečno Brownová. Jistě to byl skvělý nápad, že jste jej studentům předvedl, pane profesore, ovšem když dovolíte, bylo zcela očividné, co máte v úmyslu. Kdybych vám v tom chtěl zabránit, bývalo by to velice snadné. Říkal jsem si ovšem, že bude poučné, když to studenti uvidí..."
Snape měl ve tváři vražedný výraz, Možná ho Lockhart přece jen prohlédl, protože řekl: "Konec ukázek! Teď půjdu mezi vás a rozdělím vás do dvojic. Pane profesore, kdybyste byl tak laskav a pomohl mi..."
Postupovali mezi studenty a určovali dvojice vhodných soupeřů. Lockhart postavil Nevina proti Justinovi Finch-Fletchleymu, zato k Harrymu a Ronovi stačil dřív dojít Snape.

"Myslím, že je načase tu vaši slavnou dvojku rozdělit," ušklíbl se. "Weasleyi, vy můžete zápasit s Finniganem. A vy, Pottere -"
Harry bezděčně vykročil směrem k Hermioně.
"Tak to sotva," chladně se usmál Snape. "Pane Malfoyi, pojďte sem. Uvidíme, jak si poradíte se slavným Porterem. A vy, slečno Grangerová - budete zápasit se slečnou Bulstrodovou."
Malfoy se nesl jako páv a samolibě se culil. Když Harry uviděl zmijozelskou dívku kráčet za ním, vybavil se mu obrázek ze Čtrnácti dnů s čarodějnicemi. Byla statná a hranatá a mohutnou bradu nesla útočně vysunutou. Hermiona se na ni nepatrně pousmála, sokyně jí to však neoplatila.
"Postavte se pěkně proti sobě," vyzval Lockhart dvojice, "a ukloňte se!"
Harry a Malfoy sotva pohnuli hlavou, ale nespouštěli ze sebe oči.
"Pozvedněte hůlky!" křičel Lockhart z pódia. "Až napočítám do tři" vyšlete svoje kouzla, abyste odzbrojili protivníka - zdůrazňuji jenom odzbrojili - nechceme, aby se někomu něco stalo. Raz... dva... tři!"
Harry se rozmáchl hůlkou, jenže Malfoy začal už na dva: jeho kouzlo zasáhlo Harryho takovou silou, že měl pocit, jako by dostal po hlavě pánví. Zapotácel se, ale údy ho ještě poslouchaly, a tak neztrácel čas, namířil svou hůlkou přímo na Malfoye a křikl: "Rictusempra!"
Z hůlky vyšlehl proud stříbrného světla, zasáhl Malfoye do žaludku a ten se zkroutil a ztěžka sípal.
"Říkal jsem jenom odzbrojit!" vykřikl Lockhart zděšeně přes hlavy zápasících studentů, když Malfoy klesl na kolena.
Harry ho zasáhl Lechtacím kouzlem, a Malfoy se smíchy nemohl málem pohnout. Harry o krok ustoupil. Měl nejasný pocit, že by to bylo nesportovní, vyslat proti Malfoyovi další kouzlo ve chvíli, kdy klečí na podlaze, ale to byla chyba. Malfoy ještě lapal po dechu, a už namířil svou hůlkou na Harryho kolena. "Tarantallegra!" vyrazil ztěžka. V příštím okamžiku přestaly Harryho poslouchat nohy a trhavě se pohybovaly sem tam, jako kdyby tančil quickstep.
"Přestaňte! Přestaňte!" vřeštěl Lockhart, to však už se dirigentské hůlky chopil Snape.
"Finite incantatem!" křikl hlasitě. Harryho nohy sebou přestaly škubat, Malfoy se přestal chechtat a konečně byli s to rozhlédnout se kolem.
Nad hlavami studentů se vznášel řídký zelenavý kouř. Neville s Justinem leželi na podlaze a supěli. Ron zvedal popelavě bledého Seamuse a omlouval se za vše, co mu jeho zlomená hůlka způsobila, ať už to bylo cokoli. Hermiona a Millicent Bulstrodová však zápasily dál: Millicent nasadila Hermioně zámek a ta jen bolestně sténala. Jejich hůlky ležely zapomenuté na podlaze. Harry se k oběma děvčatům vrhl a Millicent odtáhl. Nebylo to nijak snadné, protože byla o hodně větší než on.
"Ach můj bože, můj ty bože," mumlal Lockhart, prodíral se mezi studenty a zjišťoval, co se komu při soubojích stalo.
"Vstávejte, Macmillane... opatrně, slečno Fawcettová... pořádně si to stiskněte a hned to přestane krvácet, Boote..." radil.
"Myslím, že bych vás měl spíš naučit, jak odrážet nepřátelská kouzla," řekl potom. Nejistě postával uprostřed síně, vyhledal očima Snapea, ale když viděl, jak se mu černá očka zaleskla, honem se podíval jinam. "Potřeboval bych dvojici dobrovolníků - Longbottome a Finch-Fletchleyi, co třeba vy dva?"
"To není nejlepší nápad, pane profesore," prohásil Snape, který k němu připlachtil jako veliký, zlovolný netopýr. "Longbottom dokáže všechno zničit i při těch nejjednodušších kouzlech; to, co by z Finch-Fletchleye zbylo, bychom mohli poslat na ošetřovnu v krabičce od sirek." Nevillův kulatý růžový obličej v tu chvíli zrůžověl ještě víc. "Co třeba Malfoy a Potter?" navrhl Snape s křivým úsměvem.
"To je výtečný nápad!" souhlasil nadšeně Lockhart a hned oběma kynul, aby šli doprostřed síně. Ostatní studenti ucouvli a udělali jim místo.
"Takže Harry," řekl Lockhart, "až na tebe Draco namíří hůlkou, uděláš tohle."
Pozvedl vlastní hůlku, zkusil s ní udělat jakýsi složitý klikatý manévr a upustil ji. Snape se jen ušklíbl, když ji Lockhart zas rychle zvedl a prohlásil: "Ouha - moje hůlka se nějak rozčílila."
Snape přistoupil těsněji k Malfoyovi, sklonil se k němu a něco mu pošeptal. Malfoy se zašklebil. Harry nejistě pohlédl na Lockharta a požádal ho: "Pane profesore" mohl byste mi ještě jednou ukázat, jak se takové kouzlo odráží?"
"Bojíš se, co?" zamumlal Malfoy, aby ho Lockhart neslyšel.
"To zrovna," procedil Harry koutkem úst.
Lockhart ho rozverně pleskl přes rameno. "Prostě to udělej jako já, Harry!"
"Cože, to mám upustit hůlku?" Lockhart ho však neposlouchal. "Tři - dva -jedna - teď!" křičel.
Malfoy bleskově pozvedl hůlku a zařval: "Serpensortia!" Konec hůlky vybuchla ohromený Harry uviděl, jak zevnitř vystřelil dlouhý černý had: dopadl ztěžka na podlahu a okamžitě se před ním vztyčil, připraven zaútočit. Harry slyšel hlasitý vřískot, jak ostatní studenti rychle couvali zpátky, takže kolem bylo najednou úplně prázdno. "Nehýbejte se, Pottere," ozval se lenivě Snape. Očividně se bavil, jak tam Harry nehybně stojí tváří v tvář rozzuřenému hadovi. "Já ho pošlu pryč..."
"Dovolte, já si s ním poradím!" křikl Lockhart. Rozehnal se proti hadovi hůlkou a ozvala se hlasitá rána: jenže místo aby had zmizel, vyletěl deset stop vysoko a s dunivým žuchnutím dopadl zpět. Byl teď rozzuřený a vztekle syčel: plazil se přímo k Justinovi Finch-Fletchleyovi a znovu se vztyčil, odhalil jedovaté zuby a chystal se zaútočit.
Harry nevěděl, proč to vlastně udělal; dokonce si ani neuvědomoval, že se rozhodl něco takového udělat. Věděl jen, že ho nohy nesou dopředu, jako by se pohyboval na kolečkách, a že na hada bláhově křikl: "Necháš ho!" A had se jako zázrakem sesul zpátky na podlahu, ze záhadných důvodů náhle poslušný jako černá zahradní hadice, a upíral oči na Harryho. Potter cítil, jak ho náhle opouští strach. Věděl, že had už na nikoho nezaútočí, i když by nedokázal vysvětlit, odkud to ví.
Podíval se na Justina a zazubil se. Čekal, že se Justin zatváří úlevně, rozpačitě či dokonce vděčně, ale rozhodně ne

rozzlobeně a zděšeně.
"Na co si to vlastně hraješ?" utrhl se na něj Justin, než však Harry stačil cokoli říct, otočil se a vyřítil se ze síně. Snape vykročil vpřed, mávl hůlkou a had zmizel; zbyl po něm jen nepatrný obláček černého kouře. Také Snape se teď na Harryho díval tak, jak by to určitě nečekal: jeho pronikavý vypočítavý pohled se Harrymu ani trochu nezamlouval. Navíc si nejasně uvědomoval, že se ze všech koutů se ozývá zlověstné mumlání; potom ho někdo zezadu zatahal za hábit.
"Pojď pryč," šeptal mu Ron do ucha. "Rychle - pojď pryč..."
Strkal ho kvapem ven ze síně a Hermiona chvátala vedle nich. Když procházeli dveřmi, studenti před nimi spěšně couvali, jako by měli strach, že se nakazí. Harry nechápal, co se to děje, a Ron ani Hermiona mu nic nevysvětlili, dokud ho nedovlekli do prázdné společenské místnosti v nebelvírské věži. Teprve tam ho Ron posadil do křesla a řekl mu:
"Tak ty máš hadí jazyk. Proč jsi nám to nikdy neřekl?"
"Cože mám?" zaváhal Harry.
"Hadí jazyk!" řekl Ron. "Umíš mluvit s hady!"
"Já vím," řekl Harry. "Ale je to teprve podruhé, co jsem to udělal. Kdysi jsem v zoologické zahradě na svého bratrance Dudleyho neúmyslně poštval hroznýše královského - to by bylo dlouhé vyprávění - a ten hroznýš mi vysvětloval, že v životě nebyl v Brazílii. Já ho vlastně pustil na svobodu, aniž bych to měl v úmyslu. 'To bylo ještě předtím" než jsem se dozvěděl, že jsem kouzelník..."
"Hroznýš královský ti řekl" že v životě nebyl v Brazílii?" opakoval Ron, jako by byl na pokraji mdlob.
"A co má být?" ohradil se Harry. "Vsadím se, že to tady umí spousta lidí."
"Ne, to neumí," řekl Ron. "To není právě častá schopnost. Harry, tohle je špatné!"
"Co je na tom špatného?" podivil se Harry a začínal mít docela vztek. "Co se to s vámi všemi děje? Podívej, kdybych tomu hadovi neřekl, aby Justina nechal na pokoji..." "To že jsi mu řekl?"
"Jak to myslíš? Přece jsi tam byl... slyšel jsi mě." "Slyšel jsem, jak mluvíš hadí řečí," namítl Ron, "jazykem, kterým mluví hadi. Mohl jsi říkat cokoli. Vůbec se nedivím, že se Justin vyděsil. znělo to, jako když toho hada štveš proti němu, nebo něco takového. Abys věděl, naskočila mi při tom husí kůže."
Harry na něj hleděl s otevřenou pusou.
"Já že jsem mluvil jiným jazykem? Ale - vůbec jsem si to neuvědomil - jak mohu mluvit nějakou jinou řečí, když ani nevím, že ji umím?"
Ron potřásl hlavou. On i Hermiona se tvářili, jako kdyby jim právě někdo umřel. Harry nechápal, co se stalo tak hrozného.
"Mohl bys mi vysvětlit, co na tom bylo špatného, když jsem tomu velikému hnusnému hadovi zabránil, aby Justinovi ukousl hlavu?" zeptal se. "Co záleží na tom, jak jsem to dokázal, jestliže se Justin nemusel přidat k Honu bezhlavých?"
"Záleží na tom," promluvila konečně Hermiona tlumeným hlasem. "Tou schopností mluvit s hady proslul právě Salazar Zmijozel. Proto má zmijozelská kolej ve znaku hada."
Harrymu poklesla brada.
"Přesně tak," přisvědčil Ron. "A teď si celá škola bude myslet, že jsi jeho pra-pra-pra-pravnuk nebo něco na ten způsob -"
"Ale já nejsem," namítl Harry v nenadálém zmatku, který si nedovedl úplně vysvětlit.
"To budeš dost těžko dokazovat," řekla Hermiona. "Zmijozel žil asi tak před tisíci lety Co my víme? Docela dobře můžeš být jeho potomek."
Tu noc Harry proležel kolik hodin s otevřenýma očima. Otvorem v závěsech kolem postele s nebesy viděl, jak za oknem věže začíná poletovat sníh, a přemílal v hlavě pořád to samé.
Může opravdu být potomkem Salazara Zmijozela? Koneckonců, o rodině svého otce neví vůbec nic. Otázky ohledně jeho kouzelnického příbuzenstva mu Dursleyovi vždycky zakazovali.
V klidu se pokoušel pronést něco v hadí řeči, nic mu však nepřicházelo na jazyk. Musel zřejmě stát tváří v tvář nějakému hadovi, aby to dokázal.
Ale já jsem v Nebelvíru, pomyslel si Harry. Moudrý klobouk by mě sem přece neposlal, kdybych v sobě měl zmijozelskou krev...
Ano, ozval se tichý, nepříjemný hlásek v jeho hlavě. Jenže Moudrý klobouk tě chtěl poslat do Zmijozelu, ty už se nepamatuješ?
Harry se převrátil na posteli. Zítra při hodině bylinkářství si s Justinem promluví a vysvětlí mu, že hada proti němu neštval, ale posílal ho pryč, což ostatně (pomyslel si Harry zlostně a bouchl pěstí do polštáře) mohl postřehnout každý hlupák.
Do rána se sněžení, jež v noci začalo, proměnilo v takovou vánici, že závěrečnou hodinu bylinkářství na konci pololetí profesorka Prýtová zrušila. Chtěla totiž natáhnout mandragorám ponožky a šály, a teď, když bylo tolik důležité, aby dospěly co nejrychleji a přivedly zpátky k životu paní Norrisovou a Colina Creeveyho, nehodlala ten choulostivý zákrok svěřit nikomu jinému.
Harry ztrápeně přemítal u krbu v nebelvírské společenské místnosti, zatímco Ron a Hermiona využili volné hodiny k tomu, aby si zahráli partii kouzelnických šachů.
"Pro Kristovy rány, Harry" řekla Hermiona podrážděně, když jeden z Ronových střelců strhl z jejího koně jezdce a odtáhl ho ze šachovnice. "Tak běž a Justina najdi, když ti na tom tak záleží."
Harry tedy vstal a otvorem v podobizně vyšel ven; přemýšlel, kde by Justin mohl být.
Ačkoli byl den, v hradu panovala kvůli hustým šedivým sněhovým vločkám, které vířily za okny, větší tma než obvykle. Harry se roztřásl zimou. Procházel kolem tříd, kde se vyučovalo, a útržkovitě k němu doléhalo, co se děje

uvnitř. Profesorka McGonagallová křičela na někoho, kdo podle všeho právě proměnil svého kamaráda v jezevce. Harry potlačil nutkání nahlédnout dovnitř a šel dál. Napadlo ho, že se Justin možná rozhodl využít volné hodiny k tomu, aby dohonil nějaké úkoly, a proto ze všeho nejdřív zamířil do knihovny.
Vzadu v knihovně opravdu zahlédl hlouček studentů z Mrzimoru, kteří měli být na hodině bylinkářství, nezdálo se však, že by pracovali. Harry viděl, že sedí mezi dlouhými řadami vysokých knižních regálů, hlavy pohromadě, a jsou zcela zabraní do nějakého vážného rozhovoru. Nebyl s to zjistit, zda mezi nimi je i Justin. Mířil už k nim, když k němu dolehla náhodná věta, a tak zůstal stát a naslouchal, ukrytý v oddělení knih o neviditelnosti.
"Buď jak buď," říkal právě jeden obtloustlý chlapec, "poradil jsem Justinovi, ať se schová v naší ložnici. Jestli si ho Potter opravdu vyhlídl za svou příští oběť, myslím, že udělá nejlíp, když na nějakou dobu zmizí. Justin stejně čekal, že k něčemu takovému dojde, protože mu jednou před Potterem uklouzlo, že je z mudlovské rodiny. Justin mu totiž skutečně řekl, že měl chodit do Etonu. Jenomže něčím takovým se přece nikdo chlubit nebude; když nablízku řádí Zmijozelův dědic, nemám pravdu?"
"Takže ty myslíš, že to určitě dělá Potter, Ernie?" zeptala se úzkostně dívka se světlými cůpky.
"Jasně, Hannah," řekl tlouštík důležitě, "má přece hadí jazyk, ne? Každý ví, že podle toho se poznají zlí černokněžníci. Nebo jsi už slyšela o nějakém slušném čaroději, který by dovedl mluvit s hady? Samotnému Zmijozelovi přece přezdívali Hadí jazyk!"
Na ta slova se z hloučku ozvalo hlasité mručení a Ernie pokračoval: "Vzpomínáte si na ten nápis na stěně? Nepřátelé dědice, mějte se na pozoru! Potter se dostal do křížku s Filchem; hned nato někdo zaútočil na Filchovu kočku. Ten prvák, Creevey, Pottera rozčílil při famfrpálovém zápasu, protože ho fotografoval, když ležel v blátě. Hned nato se Creevey stal obětí dalšího útoku."
"Ale když on vypadá vždycky tak slušně," řekla Hannah váhavě, "a byl to přece on, kdo zahnal Ty-víš-koho. Nemůže zase být tak úplně špatný, nemyslíš?"
Ernie tajuplně ztišil hlas, všichni mrzimorští udělali ještě těsnější kroužek a Harry se připlížil blíž, aby slyšel, co Ernie říká.
"Jenomže nikdo neví, jak zůstal naživu, když na něj Vy-víte-kdo zaútočil. Byl přece ještě nemluvně, když se to stalo. Každý by předpokládal, že ho Vy-víte-kdo rozcupuje na kousky. Takový útok mohl přežít jenom opravdu mocný, zlý černokněžník." Ztišil hlas ještě víc, téměř šeptal: "To byl zřejmě ten hlavní důvod, proč ho Vy-víte-kdo chtěl zabít. Nestál o to, aby tu byl další zlý černokněžník, který by s ním soupeřil. Rád bych věděl, jaké jiné schopnosti ještě Potter tají!"
To už Harry nevydržel. Hlasitě si odkašlal a vystoupil zpoza regálů s knihami. Podívaná, která se mu naskytla, by ho jindy nejspíš pobavila, teď však byl rozzlobený: když ho studenti z Mrzimoru uviděli, vypadali, jako by se proměnili v kámen, a Ernie zbledl jako stěna.
"Nazdar," řekl Harry. "Hledám Justina Finche-Fletchleyho."
Mrzimorským se očividně potvrdily ty nejhorší obavy.
Všichni se vystrašeně podívali na Ernieho.
"A co mu chceš?" zeptal se Ernie rozklepaným hlasem. "Chtěl jsem mu říct, jak to doopravdy bylo s tím hadem v Soubojnickém klubu," řekl Harry.
Ernie ještě víc skousl bezbarvé rty, zhluboka se nadechl a řekl: "Tam jsme přece byli všichni a viděli jsme, co se stalo."
"Takže jste si všimli, že se ten had odplazil, jen jsem na něj promluvil?" zeptal se Harry.
"Viděl jsem jen, jak mluvíš hadí řečí a ženeš toho hada proti Justinovi," trval Ernie tvrdohlavě na svém, i když se při těch slovech celý třásl.
"Já jsem ho proti němu přece nehnal!" bránil se Harry a hlas se mu chvěl hněvem. "Vždyť se ho ten had ani nedotkl!"
"Ale bylo to jen o vlásek," odsekl Ernie. "A kdyby něco," dodal spěšně, "mohu tě ujistit, že v mém rodokmenu bys našel devět generací čarodějek a kouzelníků a že mám stejně čistou krev jako kdokoli, takže -"
"Mně je úplně jedno, jakou máš krev!" rozkřikl se Harry. "Proč bych měl napadat studenty z mudlovských rodin?"
"Říká se, že ty mudly, u kterých bydlíš, nenávidíš!" opáčil Ernie okamžitě.
"Není možné bydlet u Dursleyových a necítit k nim nenávist," řekl Harry. "Rád bych tě viděl, kdyby sis to zkusil."
Otočil se na podpatku a vyřítil se z knihovny ven. Madame Pinceová, která právě leštila pozlacené desky velké knihy zaklínadel, ho sjela káravým pohledem.
Harry klopýtal chodbou a ani si nevšímal, kam vlastně jde, tak byl rozzuřený. Vtom narazil do něčeho obrovského a masivního a praštil sebou.
"Ahoj, Hagride," řekl, když zvedl hlavu.
Obr měl na obličeji vlněnou kuklu pokrytou sněhem, nikdo jiný to však být nemohl, vždyť ve spratkovém kožichu zaplnil málem celou chodbu. V mohutné ruce mu na rukavici spočíval mrtvý kohoutek.
"Jseš v pořádku, Harry?" zeptal se a povytáhl si kuklu, aby mohl lépe mluvit. "Proč nejseš na vyučování?"
"Odpadla nám hodina," vysvětlil Harry a vstal. "Co tady děláš?"
Hagrid mu ukázal mrtvého ptáka.
"V tomdle pololetí mně zabili už druhýho," vysvětloval. "Buď to dělaj lišky, anebo Medvědí krvistrašidlo, a já potřebuju, aby mně ředitel dovolil udělat vokolo kurníku kouzelnej plot."
Zpod hustého obočí posypaného sněhovými vločkami si teď Harryho prohlédl důkladněji.
"Vážně jseš v pořádku, Harry? Vypadáš celej rozčílenej, jako kdybys měl starosti."
Harry však v tu chvíli nebyl s to obrovi vyklopit, co o něm Ernie a ostatní mrzimorští vykládali.
"To nic," řekl. "Radši už půjdu, Hagride, příští hodinu máme přeměňování a já si ještě musím dojít pro knihy, A spěchal dál, hlavu pořád plnou toho, co o něm Ernie tvrdil.

"Justin stejně čekal, že k něčemu takovému dojde, protože mu jednou před Potterem uklouzlo, že je z mudlovské rodiny..."
Zlostně vydupal po schodech nahoru a zahnul do další chodby, obzvlášť temné, protože v ní pochodně pozhasínal prudký ledový průvan z uvolněné okenní tabulky Byl asi v polovině, když o něco klopýtl a rozplácl se jak dlouhý tak široký.
Otočil se, aby zjistil, přes co to upadl, a naráz se s ním zatočil celý svět.
Ležel tam Justin Finch-Fletchley, ztuhlý a studený, na tváři přimrzlý vyděšený výraz a oči vytřeštěné do stropu. Tím to ale neskončilo; kromě něj tam byla další postava, to nejpodivnější, co Harry v životě viděl.
Byl to Skoro bezhlavý Nick. Už nebyl perleťově bílý a průhledný, nýbrž kouřově černý a nehybně se vznášel šest palců nad zemí. Hlava mu napůl upadla a v obličeji měl stejně vyděšený výraz jako Justin.
Harry vstal; dýchal zrychleně a zajíkavě a srdce jako by mu bubnovalo do žeber. Celý bez sebe se rozhlédl prázdnou chodbou a uviděl dlouhou řadu pavouků, kteří prchali od nehybných těl, jak nejrychleji mohli. Všude panovalo ticho, jen z tříd po obou stranách chodby byly slyšet tlumené hlasy učitelů.
Mohl samozřejmě utéci a nikdo by se nikdy nedověděl, že tu vůbec byl. Nedokázal však nechat je tady jen tak ležet... Musel přivolat pomoc. Ale uvěří mu někdo, že s tím neměl nic společného?
Stál tam celý zmatený a vystrašený, když vtom hned vedle něj bouchly dveře a vyletěl z nich Protiva, bradavické strašidlo.
"Ale ale, to je přece náš maličký Potter!" zasmál se Protiva kdákavě a srazil mu brýle na stranu, jak proletěl kolem. "Copak má Potter za lubem? Kampak se Potter potmě krade -"
Udělal ve vzduchu kotrmelec, ale v polovině se zarazil. S hlavou dolů zahlédl Justina a Skoro bezhlavého Nicka. Prudce se napřímil, zhluboka se nadechl, a než mu v tom Harry stačil zabránit, rozječel se: "PŘEPADENÍ! DALŠÍ PŘEPADENÍ! VŠICHNI JSOU V NEBEZPEČÍ, SMRTELNÍCI I DUCHOVÉ! UTEČTE A ZACHRAŇTE SE! DALŠÍ PŘEPADENÍ!"
Křach - křach - křach: po celé chodbě se rozlétly dveře a všichni se vyhrnuli ven. Několik nekonečných minut vládl na chodbě takový zmatek, že Justina div nerozmačkali na kaši a do Skoro bezhlavého Nicka si hned několik studentů stouplo. Harryho přimáčkli ke zdi, že se nemohl ani hnout, a učitelé se křikem snažili zjednat klid. To už se přihnala i profesorka McGonagallová a za ní její žáci, z nichž jeden ještě měl černobíle pruhované vlasy. Rozmáchla se hůlkou, ozvala se hlasitá rána a rázem nastalo ticho; profesorka McGonagallová všem nařídila, aby se vrátili do tříd. Sotva se však chodba trochu vyprázdnila, dorazil tam s hlasitým supěním Ernie z Mrzimoru.
"Přistižen při činu!" zavřískl s tváří bílou jako stěna a dramaticky na Harryho ukázal prstem.
"To stačí, Macmillane!" řekla profesorka McGonagallová ostře.
Protiva teď poletoval u stropu, zlomyslně se šklebil a sledoval, co se děje: zmatky odjakživa miloval. Když se učitelé pustili do ohledávání Justina a Skoro bezhlavého Nicka, začal Protiva zpívat:
"Hej Pottře, ty lotře, už jsi to proved zas, zabíjet studentíky je podle tebe špás -" "Okamžitě toho nech, Protivo!" vyštěkla profesorka McGonagallová a Protiva pozpátku odletěl, ale ještě na Harryho vyplázl jazyk.
Profesor Kratiknot a profesorka Sinistra z astronomického oddělení odnesli Justina na ošetřovnu, nikdo však zřejmě nevěděl, co si počít se Skoro bezhlavým Nickem. Nakonec profesorka McGonagallová vykouzlila ze vzduchu veliký vějíř a podala ho Erniemu, aby Skoro bezhlavého Nicka ovíváním dopravil po schodech nahoru. A tak se Ernie začal rozhánět vějířem a Nick plul vzhůru jako nehlučné černé vznášedlo. Harry a profesorka McGonagallová osaměli.
"Tudy, Pottere," pokynula mu.
"Paní profesorko," vyhrkl Harry okamžitě, "přísahám, že jsem -"
"Do toho já už nemám co mluvit, Pottere," řekla profesorka McGonagallová stroze.
Mlčky zahnuli za roh a profesorka zůstala stát před velikým, mimořádně ošklivým kamenným chrličem. "Citrónová zmrzlina!" řekla nahlas. Očividně to bylo heslo, protože chrlič nenadále ožil a uskočil stranou; zároveň se rozestoupila i stěna za ním. Harryho naplňovala hrůza z toho, co ho čeká, přesto však užasl. Za stěnou bylo točité schodiště, které se tiše pohybovalo vzhůru. Jakmile na něj s profesorkou McGonagallovou vstoupili, uslyšel Harry, jak se stěna za nimi opět zavřela. Stoupali ve spirále vzhůru, pořád výš a výš, až před sebou Harry, kterému se už málem točila hlava, uviděl lesklé dubové dveře s mosazným klepadlem v podobě okřídleného lva.
Věděl už, kam ho profesorka McGonagallová vede. Tady určitě bydlí Brumbál.

Kapitola dvanáctá

Mnoholičný lektvar

Nahoře z kamenného schodiště sestoupili a profesorka McGonagallová zaklepala. Dveře se nehlučně otevřely a oba vešli dovnitř. Profesorka řekla Harrymu, ať chvíli počká, a nechala ho tam o samotě.
Harry se rozhlédl kolem. Jedno bylo jisté: ze všech kabinetů bradavických učitelů, kam letos zatím vkročil, byla Brumbálova pracovna nejzajímavější. Kdyby nebyl na smrt vylekaný, že třeba v příštím okamžiku dostane vyhazov ze školy, býval by věru rád, že má možnost se tu rozhlédnout.
Byla to veliká, krásná kruhová místnost plná podivných tichých zvuků. Na stolcích s vysokými štíhlými nožkami stály spousty zvláštních stříbrných přístrojů, které bzučely a z nichž vycházely malé obláčky kouře. Stěny pokrývaly podobizny bývalých ředitelů a ředitelek, a všichni ve svých rámech blaze podřimovali. Byl tu i obrovský psací sbil s nohama jako paňáty a na poličce za ním ležela ošuntělá, potrhaná kouzelnická čapka - Moudrý klobouk.
Harry zaváhal. Obezřetně se rozhlédl po spících čarodějkách a kouzelnících na stěnách. Určitě nikomu nebude vadit, když pro ten klobouk sáhne a znovu si ho vyzkouší. Jen aby zjistil... aby si ověřil, že ho poslal do té správné koleje.

Potichu obešel psací stůl, sundal klobouk z poličky a pomalu si jej nasadil. Byl mu příliš velký a sklouzl mu přes oči, stejně jako tenkrát. Upřel oči na černý vnitřek klobouku a čekal. Potom se mu v uchu ozval tichý hlásek: "Copak, Harry Pottere, snad nemáš nějaké brouky v hlavě?"
"Ehm, ano," zamumlal Harry. "totiž - nezlob se, že tě obtěžuji - chtěl jsem se jenom zeptat -"
"Přemýšlel jsi, jestli jsem tě poslal do správné koleje," domyslel si klobouk ihned. "Ano... tebe bylo obzvlášť těžké zařadit. Ale stojím za tím, co jsem řekl tenkrát -" a Harrymu poskočilo srdce - "ve Zmijozelu bys opravdu uspěl."
Harrymu ztěžkl žaludek, jako by v něm měl balvan. Chytil klobouk za špičku a strhl si ho z hlavy. Visel mu v ruce jako kus hadru, vybledlý a špinavý. Harry ho hodil zpátky na poličku; cítil, že mu začíná být špatně.
"Nemáš pravdu," řekl nahlas. Klobouk však ležel klidně a mlčky a nepohnul se z místa. Harry couval zpátky a nespouštěl z něj oči. Pak ho však podivný, chrčivý zvuk za jeho zády přiměl, aby se prudce otočil.
Přece jen tu nebyl sám. Na zlatém bidélku za dveřmi seděl sešle vyhlížející pták, který připomínal napůl oškubaného krocana. Harry na něj upřel oči a pták mu to oplatil uhrančivým pohledem, při kterém znovu vydal onen chrčivý zvuk.
Harry si říkal, že vypadá velice nemocně. Oči měl kalné a teď, jak ho Harry pozoroval, mu dokonce z ocasu vypadlo několik dalších per.
Harry si právě říkal, že to je poslední, co mu ještě chybělo - aby Brumbálův oblíbený domácí pták umřel ve chvíli, kdy je s ním v pracovně sám, a v tu chvíli z ptáka vyšlehly plameny.
Harry vyděšeně vykřikl a uskočil k psacímu stolu. Horečně se rozhlížel, jestli někde není sklenice vody, ale žádnou nenašel. Pták se mezitím proměnil v ohnivou kouli, poté vyrazil hlasitý skřek a v příštím okamžiku po něm zbyla jen doutnající hromádka popela na podlaze.
Dveře pracovny se otevřely a dovnitř vešel Brumbál; tvářil se ustaraně.
"Pane profesore," vyjekl Harry, "ten pták - nemohl jsem dělat vůbec nic - prostě začal hořet -"
Brumbál se k Harryho překvapení usmál.
"Však měl načase," řekl. "Vypadal příšerně už pěkných pár dnů. Říkal jsem mu, ať to déle neodkládá."
Když viděl ohromený výraz v Harryho tváři, pousmál se. "Fawkes je fénix, Harry. Fénixové shoří, když přijde jejich chvíle, a z popela se znovu narodí. Podívej se..."
Harry se podíval na zem a uviděl, jak z popela vystrčil hlavu maličký, svraštělý" právě narozený pták. Byl stejně ošklivý jako jeho předchůdce.
"Škoda že ho vidíš právě v Ohňový den," řekl Brumbál a usedl za psací stůl. "Většinu vyměřeného času je opravdu překrásný: má nádherné rudé a zlaté peří. Fénixové jsou úchvatní ptáci: Unesou neuvěřitelně těžká břemena, jejich slzy mají léčivou moc a jsou to velice věrní domácí přátelé."
Harry úplně zapomněl, proč tu vlastně je, jak ho vylekal hořící Fawkes, ale když se Brumbál usadil na židli s vysokým opěradlem u psacího stolu a upřel na něj své pronikavé světlemodré oči, znovu si to všecko uvědomil.
Dříve než Brumbál stačil říci jediné slovo, rozletěly se hlučně dveře pracovny a dovnitř vtrhl Hagrid. V očích měl rozběsněný pohled, kuklu vyhrnutou na temeni ježaté černé hlavy a v ruce se mu pořád ještě pohupoval mrtvý kohoutek.
"Harry to neudělal, pane profesore!" vyhrkl. "Mluvil jsem s ním malou chvilku předtím, než toho kluka našli, něco takovýho by Harry prostě nestihnul, pane..."
Brumbál se pokusil něco říci, Hagrid však hulákal dál a v rozrušení mával kohoutkem, až všude kolem létalo peří.
"Von to udělat nemoh, pane, vodpřisáhnu to i před samotným ministerstvem kouzel, esli to bude potřeba..." "Hagride, já -"
"Nemáte toho pravýho, pane, já vím, že Harry by nikdy..."
"Hagride!" překřikl ho konečně Brumbál "Já se nedomnívám, že Harry ty dva napadl."
"Jo takhle," zakoktal Hagrid a kohoutek mu ochable sklouzl po boku. "Tak to jo. Já teda počkám venku, pane řediteli."
A těžkým krokem vyšel rozpačitě ze dveří.
"Takže vy si nemyslíte, že jsem to udělal já, pane profesore?" opakoval Harry s nadějí v hlase, zatímco Brumbál smetal z psacího stolu kohoutí peří.
"Ne, Harry, nemyslím," řekl Brumbál, i když se už zase tvářil zachmuřeně. "Ale stejně s tebou potřebuji mluvit." Harry neklidně čekal, zatímco si ho Brumbál prohlížel, konečky dlouhých prstů složené k sobě.
"Musím se tě zeptat, Harry, jestli máš něco, co bys mi chtěl říci," vyzval ho vlídně. "Opravdu cokoli."
Harry nevěděl, co mu má odpovědět. Vzpomněl si na Malfoye, jak křičel "Příště je řada na vás, vy mudlovští šmejdi!" a na Mnoholičný lektvar, jenž bublal v umývárně Ufňukané Uršuly. Potom se rozpomněl na hlas bez těla, který už dvakrát slyšel, a vzpomněl si, co mu řekl Ron: Slyšet hlasy, které nikdo jiný neslyší, není dobré znamení, dokonce ani v kouzelnickém světě ne. Připomněl si, co o něm všichni říkají, i svůj rostoucí strach, že existuje nějaký vztah mezi ním a Salazarem Zmijozelem...
"Ne," odpověděl. "Nemám vůbec nic, pane profesore." Až do té doby panovala ve škole nejistota, po dvojnásobném útoku na Justina a Skoro bezhlavého Nicka se však změnila v opravdové zděšení. Víc než co jiného kupodivu všechny vyváděl z míry osud Skoro bezhlavého Nicka. Kdo mohl něco takového udělat duchovi? ptali se studenti jeden druhého. Jaká strašlivá síla dokázala ublížit dokonce i někomu, kdo už byl mrtvý? Hromadně si zamlouvali místa ve spěšném vlaku z Bradavic, aby na Vánoce mohli odjet domů.
"Když to takhle půjde dál, budeme jediní, kdo tu zůstane," řekl Ron Harrymu a Hermioně. "My tři, Malfoy, Crabbe a Goyle. To tedy budou svátky, to vám povím."
Crabbe a Goyle, kteří vždycky udělali totéž co Malfoy, se také zapsali, že zůstanou přes prázdniny ve škole. Harry však byl rád, že většina studentů odjíždí. Už ho omrzelo, jak se mu všichni na chodbách vyhýbají, jako by mu v příští chvíli měly narůst tesáky nebo by měl plivat jed; omrzelo ho všecko to mumlání, ukazování prstem a sykání, když se s nimi

míjel.
Fredovi a Georgeovi to naopak připadalo jako úžasná legrace. Vyšetřili si čas, aby po chodbách chodili před Harrym a vykřikovali: "Uvolněte cestu Zmijozelovu dědici, opravdu zlému černokněžníkovi, ať může projít..."
Percy jejich počínání rozhodně odsuzoval. "Na tom není nic k smíchu," namítl ledově.
"No tak, Percy, uhni přece,` vyzval ho Fred. "Harry má naspěch."
"Ano, spěchá do Tajemné komnaty, aby si dal šálek čaje se svým zubatým služebníkem," řehtal se George. Ani Ginny to nepřipadalo zábavné.
"No tak, nechte toho," pofňukávala pokaždé, když se Fred Harryho hlasitě zeptal, koho hodlá napadnout příště, nebo když George předstíral, že ho odhání velikým stroužkem česneku, kdykoli se s ním setkal.
Harrymu to nevadilo; těšilo ho naopak, že představa, jako by právě on byl Zmijozelovým dědicem, připadá aspoň Fredovi a Georgeovi směšná. Jejich šaškování však očividně rozčilovalo Draca Malfoye, který se tvářil čím dál víc dopáleně, když je při tom přistihl.
"To proto, že úplně hoří, aby mohl říct, že to všecko je jeho dílo," soudil Ron znalecky. "Víš přece, jak nesnáší, aby byl někdo lepší než on, a teď si každý mysli, že jsi všechny ty lumpárny udělal ty."
"Ale brzy bude mít utrum," mínila Hermiona spokojeně. "Mnoholičný lektvar je skoro hotový, takže se co nevidět dozvíme pravdu."
Konečně se první pololetí překulilo a v hradu zavládlo ticho, hluboké jako sníh na školních pozemcích. Harrymu vůbec nepřipadalo tísnivé, cítil je naopak jako plné pohody a těšilo ho, že on, Hermiona a Weasleyovi mají nebelvírskou věž sami pro sebe, takže mohli hrát Řachavého Petra a dělat přitom kravál, aniž to někomu vadilo, a potajmu se cvičit v soubojích. Fred, George i Ginny se rozhodli zůstat raději ve škole, než aby jeli s rodiči na návštěvu k Billovi do Egypta. Percy, který jim ostře vytýkal jejich "dětinské chování", se v nebelvírské společenské místnosti příliš nezdržoval; už před časem jim nabubřele sdělil, že zůstává ve škole přes Vánoce jen proto, že v těchto těžkých chvílích je jako prefekt povinen být učitelům nápomocen.
Božíhodové ráno bylo studené a bílé. Harryho a Rona, kteří zůstali v ložnici sami, velice časně probudila Hermiona - vtrhla dovnitř už oblečená a nesla jim dárky. "Vstáváme!" halasila a roztáhla záclony na okně.
"Ale Hermiono - ty tu přece nemáš co pohledávat," bránil se Ron a zakrýval si oči před světlem.
"Přeju ti veselé Vánoce," řekla Hermiona a hodila mu dárek. "Já jsem skoro hodinu vzhůru, a ještě jsem přidávala do lektvaru denivky. Už je hotový."
Harry se posadil. Tohle ho naráz probudilo. "Víš to jistě?"
"Docela určitě," řekla Hermiona a odstrčila krysu Prašivku, aby se mohla usadit v nohách postele. "Jestli to chceme udělat, myslím, že by to mělo být dnes večer."
V tu chvíli vletěla dovnitř Hedvika a přinášela v zobáku maličký balíček.
"Nazdárek!" uvítal ji Harry šťastně, když přistála na jeho posteli. "Ty se mnou už zase mluvíš?"
Hedvika ho vlídně žďibla do ucha, což pro něj byl mnohem větší dárek než ten, který mu přinesla. Ukázalo se, že je od Dursleyových. Poslali mu zubní kartáček a lístek, v němž ho žádali, aby zjistil, zda by v Bradavicích nemohl zůstat i přes letní prázdniny.
Z ostatních vánočních dárků měl Harry mnohem větší radost. Hagrid mu poslal obrovskou plechovku sirupového cukroví, o kterém si hned řekl, že si ho ohřeje, aby změklo" než se do něj pustí. Od Rona dostal knihu, která se jmenovala Létání s Kanonýry a byla plná zajímavých údajů o jeho oblíbeném famfrpálovém mužstvu, a Hermiona mu koupila nádherný brk z orlího pera. V posledním balíčku našel Harry nový, ručně pletený svetr od paní Weasleyové a velkou hrozinkovou veku. Lístek od ní si vystavil, nenadále ho však znovu přepadl provinilý pocit, když si vzpomněl na auto pana Weasleyho, které neviděl od chvíle, kdy s ním nabourali do Vrby mlátičky, a na všechny články školního řádu, jež se chystali s Ronem v nejbližších hodinách porušit.
Vánoční oběd v Bradavicích byl zážitkem pro každého - dokonce i pro ně tři, ačkoli v nich byla malá dušička, neboť ještě toho dne měli vypít Mnoholičný lektvar. Velká síň vypadala fantasticky. Nejenže tu stál tucet vánočních stromků pokrytých jívím a na stropě se navzájem proplétaly široké pásy jmelí a cesmíny, ale od stropu padal i kouzelný sníh, teplý a suchý. Brumbál všechny dirigoval při zpěvu oblíbených koled, a Hagrid po každém dalším poháru vaječného koňaku hřímal víc a víc. Percymu ušlo, že Fred začaroval jeho prefektský odznak, na kterém teď stálo Trouba, a všech se vyptával" čemu se hihňají. Harrymu dokonce nevadily uštěpačné poznámky Draca Malfoye o jeho novém svetru, které k němu doléhaly od zmijozelského stolu. Jestli budou mít trochu štěstí, Malfoyovi se už za pár hodin dostane toho, co si zaslouží.
Harry a Ron ani nestačili dojíst třetí porci vánočního nákypu, a už je Hermiona odváděla ze síně, aby doladili plán dnešního večera.
"Ještě potřebujeme špetku něčeho z těch, v které se proměníme," prohlásila věcně, jako by je posílala do samoobsluhy pro prací prášek. "Samozřejmě bude nejlepší, když si obstaráte něco z Crabbeho a z Goyla. Jsou to Malfoyovi nejlepší kamarádi, a těm on poví všecko. A také se musíme pojistit, aby nás opravdoví Crabbe a Goyle nepřistihli, až se ho budeme vyptávat.
"Mám to všecko promyšlené," pokračovala a nevšímala si užaslého výrazu na Harryho i Ronově tváři. Ukázala jim dvě silné čokoládové tyčinky. "Naplnila jsem je docela obyčejným Uspávacím lektvarem. Vy se jen musíte postarat, aby je Crabbe a Goyle našli. Víte, jak jsou oba nenasytní, takže je určitě zbaští. Hned jak usnou, vytrhnete každému pár vlasů a pak ty dva schováte do přístěnku na smetáky."
Harry a Ron se na sebe nevěřícně podívali. "Hermiono, já nemyslím -"
"To přece nemusí vyjít -"
Hermiona však měla v očích ocelový lesk, ne nepodobný tomu, jaký občas vídali u profesorky McGonagallové.

"Bez Crabbeových a Goylových vlasů nám ten lektvar bude k ničemu," řekla přísně. "Chcete Malfoye vyzpovídat nebo ne?"
"Ano, to víš, že ano," přisvědčil Harry. "Ale co ty? Komu vyškubneš vlasy ty?"
"Já už pro sebe mám!" usmála se Hermiona a vytáhla z kapsy malou lahvičku, v níž měla jediný vlas. "Vzpomínáte si, jak se mnou Millicent Bulstrodeová zápasila v Soubojnickém klubu? Tohle mi od ní zůstalo na hábitu, když se mě pokoušela uškrtit! A kromě toho odjela na Vánoce domů, takže ve Zmijozelu prostě řeknu, že jsem se rozhodla vrátit."
Když potom Hermiona odkvapila podívat se ještě na Mnoholičný lektvar, Ron na Harryho pohlédl s výrazem odsouzence na smrt.
"Už ses někdy řídil plánem, ve kterém může selhat tolik věcí?"
K Harryho i Ronově velikému překvapení však první část plánu proběhla tak hladce, jak Hermiona předpokládala. Po vánoční svačině zůstali na číhané v opuštěné vstupní síni a čekali na Crabbeho a Goyla, kteří se u opuštěného zmijozelského stolu cpali čtvrtou porcí piškotu s ovocem a se šlehačkou. Harry nastrčil čokoládové tyčinky u zábradlí schodiště. Když zjistil, že Crabbe a Goyle konečně odcházejí z Velké síně, bleskurychle se s Ronem schovali za brněním vedle hlavních dveří.
"Jak moc někdo může ztloustnout?" zašeptal Ron jako u vytržení, když Crabbe Goyla na tyčinky rozjařeně upozornil a hned se jich chopil. S blaženým úsměvem si je nacpali do obrovských úst, dychtivě žvýkali a tvářili se vítězoslavně. Vzápětí se s nezměněným výrazem sesuli po zádech na podlahu.
Nejtěžší bylo odtáhnout ty dva do přístěnku na protější straně vstupní síně. Jakmile je uložili mezi kbelíky a smetáky, Harry vyškubl Goylovi hrst chlupů, které mu rostly na čele, a Ron Crabbemu vytrhl pár vlasů. Sebrali jim i boty, protože neměli takové hnáty jako Crabbe a Goyle. Pak - ještě celí tumpachoví z toho, co právě provedli - zamířili na umývárnu Ufňukané Uršuly.
Pro hustý černý kouř, vycházející z kabinky, kde Hermiona míchala v kotlíku lektvar, téměř nic neviděli. Přetáhli si hábity přes obličej a lehce zaklepali.
"Hermiono?"
Slyšeli, jak v zámku zaskřípalo, a Hermiona jim se zářivým, nedočkavým výrazem v obličeji otevřela. Za ní glo glo glo bublal lektvar" hustý jako sirup. Na záchodovém prkénku už byly připravené tři skleněné odlivky.
"Tak co - povedlo se?" vyhrkla Hermiona bez dechu. Harry jí ukázal Goylovy vlasy.
"Výborně! A já pro vás v prádelně štípla tyhle hábity," řekla Hermiona a ukázala menší pytel. "Až se z vás stanou Crabbe a Goyle, budete potřebovat větší."
Všichni tři se teď upřeně zahleděli do kotlíku. Zblízka lektvar vypadal jako husté, tmavé bahno, v kterém to lenivě bublá.
"Jsem si jistá, že jsem všecko udělala správně," řekla Hermiona a úzkostně si znovu přečetla pocákanou stránku z Lektvárů nejmocnějších. "Vypadá přesně, jak by podle té knihy vypadat měl... Až ho vypijeme, máme celou hodinu na to, než se zas vrátíme do vlastní podoby"
"A co teď?" zeptal se šeptem Ron.
"Teď ho rozdělíme do tří sklenic a přidáme ty vlasy." Hermiona do každé sklenice nalila sběračkou pořádnou dávku lektvaru. Pak roztřesenou rukou do první z nich vytřepala z lahvičky vlas Millicent Bulstrodeové. Roztok hlasitě zasyčel, jako když se vaří voda v konvici, a začal zuřivě pěnit. Vteřinu nato dostal odporně žlutou barvu.
"Tak takhle vypadá trest Millicent Bulstrodeové," řekl Ron a znechuceně si ho prohlížel. "Vsadím se, že bude odporný."
"A teď si udělejte ty svoje," vybídla je Hermiona. Harry hodil Goylovy chlupy do prostřední odlivky a Ron přidal Crabbeovy vlasy do té poslední. Lektvar v obou sklenicích zasyčela zpěnil se: po přísadě z Goyla špinavě zezelenal a vypadal jako uschlé holuby z nosu, zatímco ten s Crabbem byl temně, kalně hnědý. "Počkejte," zarazil Harry své kamarády, když Ron a Hermiona už už sahali po sklenicích. "Radši bychom to neměli vypít tady: jakmile se proměníme v Crabbeho a v Goyla, už se sem nevejdeme. A Millicent taky není žádný kulihrášek."
"To máš pravdu," souhlasil Ron a odemkl. "Vlezeme si každý do jedné kabinky."
Harry vklouzl do té prostřední a dával pozor, aby ze svého Mnoholičného lektvaru nevylil ani kapku.
"Jste připraveni?" zeptal se. "Ano," slyšel hlasy obou přátel. "Raz... dva... tři!"
Harry si stiskl nos a dvěma důkladnými doušky lektvar vypil. Chutnal jako rozvařené zelí.
V tu ránu se v něm všecko začalo kroutit, jako by právě spolykal živé hady - chytil se za břicho a přemítal, jestli nebude zvracet - ten palčivý pocit se mu rychle šířil z žaludku až do konečků prstů na rukou i na nohou. Vzápětí padl na všechny čtyři, lapal po dechu a měl děsivý pocit, že se snad rozpouští. Kůže po celém těle mu bublala jako horký vosk a ruce mu před očima začaly růst, prsty ztloustly, nehty se rozšířily a kotníky měl jako špalíky. Ramena se mu bolestně roztáhla a štípání na čele mu prozradilo, že se mu vlasy rozrůstají až k obočí; hábit na něm praskl, jak se mu hrudník roztáhl jako sud, který potrhal obruče, a boty, naráz o čtyři čísla menší než jeho nohy" mu způsobovaly hotová muka.
Všecko ustalo stejně náhle, jako to předtím začalo. Harry ležel na studené kamenné podlaze na břiše a poslouchal, jak na posledním záchodku úplně vzadu Uršula nevrle bublá. S námahou odkopl boty a vstal. Tak takové to je být Goylem. Ruce jako lopaty se mu třásly, dokázal si však svléknout svůj starý hábit, který mu visel dobrou stopu nad kotníky, obléknout si náhradní a zavázat si Goylovy boty, veliké jako lodi. Chtěl si urovnat vlasy, aby mu nepadaly do očí, ale místo nich nahmatal jen nízký porost tuhých chlupů sahajících až do čela. Potom si uvědomil, že s brýlemi vidí hůř, protože Goyle zřejmě žádné nepotřeboval. Sundal si je a zavolal: "Jste oba v pořádku?" Z úst mu vyšel Goylův nízký, skřípavý hlas.
"Jo," ozvalo se zprava Crabbeovo hluboké zamračení. Harry odemkl a postavil se před puklé zrcadlo. Přihlouplýma, zapadlýma očima teď na něho zíral Goyle. Harry se poškrabal na uchu, a Goyle v zrcadle taky.

Dveře Ronovy kabinky se otevřely hned nato a chlapci se na sebe podívali. Ron byl sice bledý a vyděšený, vypadal ale od Crabbeho k nerozeznání se sestřihem podle kastrolu a s dlouhými gorilími pažemi.
"To je neuvěřitelné," Ron přistoupil k zrcadlu a šťoural se v Crabbeově plochém nose. "Neuvěřitelné!"
"Radši abychom šli," mínil Harry a povolil si řemínek od hodinek, který se zařezával do Goylova tlustého zápěstí. "Musíme ještě zjistit, kde má Zmijozel společenskou místnost. Doufám jen, že najdeme někoho, za kým bychom mohli jít..."
Ron, který Harryho už chvíli soustředěně pozoroval, řekl: "Ani nevíš, jak je zvláštní vidět, jak Goyle myslí." Zabouchal na dveře Hermioniny kabinky. "Tak pojď, už musíme jít..."
Zevnitř mu odpověděl ostrý vysoký hlas: "Já - já myslím, že nakonec nepůjdu. Jděte beze mě."
"Hermiono, my přece víme, že Millicent Bulstrodeová je ošklivá. Nikdo se nedozví, že jsi to ty."
"Ne - vážně - já myslím" že nikam nepůjdu. Ale vy dva si pospěšte, neztrácejte čas."
Harry se na Rona zaraženě podíval.
"Takhle fakt vypadáš jako Goyle," mínil Ron. "Tak se tváří vždycky, když se ho některý učitel na něco zeptá."
"Hermiono, jsi v pořádku?" zeptal se Harry přes dveře. "Ale jo - cítím se dobře... Jděte už -"
Harry pohlédl na hodinky. Pět z drahocenných šedesáti minut už uplynulo.
"Pak se sejdeme tady ano?" řekl.
Harry a Ron opatrně otevřeli dveře umývárny, ověřili si, že na chodbě nikdo není, a vyrazili.
"Nemávej tolik těma rukama," vybídl Harry Rona šeptem.
"Cože?"
"Crabbe je má vždycky jako strnulé..."
"Je to takhle lepší?" "Jo, to už jde."
Dali se po mramorovém schodišti dolů. Teď potřebovali někoho ze Zmijozelu, kdo by je dovedl do jejich společenské místnosti, nikde však nezahlédli ani živáčka. "Napadá tě něco?" zamumlal Harry.
"Zmijozelští vždycky chodí na snídani tamhle odtud," řekl Ron a ukázal na vchod do sklepení. Sotva to vyslovil, vynořila se z něj jakási dívka s dlouhými vlnitými vlasy.
"Promiň," pospíšil si k ní Ron, "my nějak zapomněli cestu do naší společenské místnosti."
"Jak to myslíš?" řekla dívka upjatě. "Naší společenské místnosti? Já jsem z Havraspáru."
A na odchodu se po nich podezíravě ohlédla.
Harry a Ron urychleně vyrazili do tmy a jejich kroky hlasitě duněly, jak na Crabbeových a Goylových mohutných chodidlech dusali po kamenných schodech. Stále víc měli pocit, že to nebude tak snadné, jak doufali.
Bludiště chodeb zelo prázdnotou. S každým krokem se ocitali hlouběji pod školní budovou a neustále koukali na hodinky, aby věděli, kolik jim ještě zbývá času. Po čtvrt hodině, když si už začínali zoufat, konečně před sebou někoho zahlédli.
"Podívej!" vyhrkl Ron vzrušeně. "Tamhle jednoho máme!"
Postava právě vycházela z postranní místnosti. Když ale přispěchali blíž, srdce jim pokleslo. Nebyl to nikdo ze Zmijozelu, nýbrž Percy.
"Co děláš tady dole?" zeptal se Ron překvapeně. Percy se zatvářil dotčeně.
"Do toho ti nic není," pronesl odměřeně. "Ty jsi Crabbe, že?"
"Cože...? Jo" jasně," vzpamatoval se Ron.
"Tak už ať jste ve své ložnici!" řekl Percy přísně. "Potulovat se po temných chodbách není v téhle době bezpečné."
"Ty tu přece chodíš taky" poukázal Ron.
"Já jsem prefekt," a Percy se hrdě napřímil. "Mne nikdo přepadnout nemůže."
Vtom se za Harrym a Ronem ozval něčí hlas. Pomalu se k nim blížil Draco Malfoy - a Harry měl poprvé v životě radost, že ho vidí.
"Tak tady jste," protáhl a změřil si oba přítelíčky. "To jste se celou dobu cpali ve Velké síni? Hledal jsem vás, musím vám ukázat něco srandovního."
Malfoy se opovržlivě podíval na Percyho.
"A co ty děláš tady dole, Weasleyi?" ušklíbl se. Percy vypadal pobouřeně.
"Vyprošuji si větší úctu ke školnímu prefektovi!" řekl. "To, jak se chováš, se mi vůbec nelíbí!"
Malfoy se znovu zašklebil a kývl na ty dva, aby šli za ním. Harry se Percymu div nezačal omlouvat, jen taktak se zarazil. Spolu s Ronem spěchali za Malfoyem, a když zahnuli do další chodby, Draco řekl: "Tenhle Peter Weasley -"
"Percy," opravil ho Ron automaticky.
"To máš fuk," řekl Malfoy. "Všiml jsem si jen, že v poslední době věčně čmuchá po celé škole. A vsadím se, že vím, oč mu jde: myslí si, že chytí Zmijozelova dědice na vlastní pěst."
Krátce, posměšně se zachechtal a Harry s Ronem si vyměnili vzrušené pohledy.
Potom se Malfoy zastavil před holou, vlhkou kamennou zdí.
"Jak že je to nové heslo?" obrátil se na Harryho. "Ehm -" zakoktal Harry.
"No jasně - Čistá krev!" řekl Malfoy, který stejně neposlouchal, a kamenné dveře ukryté ve zdi se otevřely Malfoy jimi prošel a Harry s Ronem taky.
Zmijozelská společenská místnost byla dlouhá, nízká podzemní prostora s hrubými kamennými stěnami a stropem, z kterého na řetězech visely kulaté, zelenavé lampy. V důkladném krbu před nimi praskal oheň a ve vyřezávaných křeslech kolem viděli nejasné postavy několika zmijozelských studentů.
"Počkejte tady," řekl Malfoy svým průvodcům a ukázal jim na dvě volná křesla opodál. "Dojdu pro to - otec mi to zrovna poslal -"

Harry i Ron přemýšleli, co jim Malfoy hodlá ukázat; posadili se však a dělali, že sem doopravdy patří.
Za minutku byl Malfoy zpátky. V ruce držel cosi jako výstřižek z novin a strčil to Ronovi pod nos.
"Teď se nachechtáš," řekl.
Harry viděl, jak Ron zděšeně vytřeštil oči. Přeletěl výstřižek očima, nuceně se zasmál a podal ho Harrymu. Byl to výstřižek z Denního věštce a stálo v něm:

"Tak co?" zeptal se Malfoy nedočkavě, když mu Harry výstřižek vrátil. "Tobě to nepřipadá srandovní?"
"Ha ha," dostal ze sebe Harry.
"Artur Weasley mudly tak miluje, že by měl zlámat svou hůlku a připojit se k nim," řekl Malfoy opovržlivě. "Podle toho, jak se chovají, by jeden nevěřil, že jsou z čistokrevného kouzelnického rodu."
Ronova (nebo spíš Crabbeova) tvář byla zkřivená hněvem.
"Hele, co je s tebou, Crabbe?" osopil se na něj Malfoy. "Bolí mě břicho," zamručel Ron.
"Tak si dojdi na ošetřovnu a všechny ty mudlovské šmejdy za mě nakopni!" zachechtal se Malfoy. "Abych pravdu řekl, překvapuje mě, že se v Denním věštci o všech těch útocích ještě nepíše," pokračoval zamyšleně. "Myslím, že Brumbál se to prostě snaží ututlat. Jestli to co nejdřív nepřestane, přijde o místo. Otec vždycky říkal, že Brumbál je to nejhorší, co tuhle školu mohlo potkat. Má slabost pro žáky z mudlovských rodin, takový póvl, jako je ten Creevey, by sem žádný slušný ředitel nepustil."
Malfoy začal pomyslným fotoaparátem dělat snímky a krutě, ale přesně jim předvedl Colina: "Pottere, můžu si tě vyfotografovat, Pottere? Můžeš mi dát svůj autogram? Můžu ti olízat boty, Pottere - prosím, prosím?" Spustil ruce a podíval se na Harryho a na Rona. "Co je to s váma dvěma?"
Harry s Ronem se až příliš pozdě přinutili zasmát, Malfoye to však zřejmě uspokojilo; vždyť Crabbemu a Goylovi to vždycky myslelo pomalu.
"A náš svatý Potter, přítel mudlovských šmejdů," pronesl Malfoy pomalu, "je další, kdo nemyslí jako opravdový kouzelník" jinak by se přece nepřátelil s tou nafoukanou šmejdkou Grangerovou. Ostatně lidi si myslí, že on je Zmijozelův dědic!"
Harry a Ron čekali se zatajeným dechem. Malfoy byl nepochybně na nejlepší cestě jim říct, že ve skutečnosti je jím on sám. Ale potom -
"Rád bych věděl, kdo to je doopravdy," řekl Malfoy nedůtklivě. "Třeba bych jim mohl pomoct."
Ronovi při těch slovech poklesla brada. Crabbeův obličej teď vypadal ještě tupohlavěji než jindy. Malfoy to naštěstí nepostřehl a Harry honem řekl: "Přece musíš mít aspoň tušení, kdo za tím vším stojí..."
"Víš dobře, že nemám, Goyle, kolikrát ti to mám říkat?" osopil se na něj Malfoy. "A otec mi taky neřekne ani slovo o tom, co se tu dělo, když byla Komnata naposled otevřená. Samozřejmě to bylo před padesáti lety, dřív, než byl v Bradavicích on sám, ale ví o tom ledacos a říká, že to všecko zůstalo tabu a že by bylo podezřelé, kdybych o tom věděl příliš mnoho. Jednu věc ale vím: když byla Tajemná komnata otevřená naposled, jedna mudlovská šmejdka přišla o život. Takže se vsadím, že je to jen otázka času, než i tentokrát některou zabijou... Doufám, že to bude ta Grangerová," dodal s nadějí.
Ron jen zatínal Crabbeovy obrovské pěsti. Harry vytušil, že by se nejspíš prozradili, kdyby teď Ron Malfoye uhodil, vyslal k němu varovný pohled a zeptal se: "A ty víš, jestli toho, kdo Komnatu otevřel naposled, chytili, nebo ne?"
"Hmm... ať už to udělal kdo chtěl, vyloučili ho," řekl Malfoy. "Nejspíš jsou ještě v Azkabanu."
"V Azkabanu?" zeptal se Harry zmateně.
"Jo, v Azkabanu - v kouzelnickém vězení, Goyle," vysvětlil Malfoy a nevěřícně se na něj podíval. "Namouduši, tobě kdyby to myslelo ještě pomaleji, chodil bys pozpátku."
Neklidně poposedl v křesle a řekl: "Otec mi píše, ať se držím stranou a nechám Zmijozelova dědice, aby to vyřídil. Říká, že se škola musí konečně zbavit všech těch mudlovských šmejdů, ale já že se do toho nemám plést. Samozřejmě teď má dost starostí - říkal jsem vám, že ministerstvo kouzel u nás minulý týden udělalo domovní prohlídku?"
Harry se pokusil vykouzlit v Goylově tupém obličeji ustaraný výraz.
"Fakt..." řekl Malfoy. "Naštěstí toho moc nenašli. Otec má přitom některé velice cenné předměty, co souvisejí s černou magií. My totiž máme pod podlahou přijímacího pokoje svou vlastní tajnou komnatu -"
"Aha!" rozzářil se Ron.
Malfoy na něj zatíral, a Harry také. Ron zčervenal. Dokonce i vlasy mu teď začínaly rudnout, a nos se mu prodlužoval - hodina, kterou měli k dispozici, vypršela. Ronovi se vracela jeho vlastní podoba a Harrymu, na kterého se Ron podíval, se očividně vracela také.
Oba byli skokem na nohou.
"Musím si sehnat něco na ten žaludek," zamručel Ron a oba mžikem přeběhli přes celou zmijozelskou společenskou místnost, vrhli se ke kamenným dveřím ve zdi a hnali se chodbou vzhůru. Věděli, že je zle, ale utěšovali se" že snad Malfoy nic nepostřehl. Harry cítil, jak mu nohy v Goylových velikých botách kvedlají, a musel si podkasat hábit, jak se zmenšoval. Vyřítili se po schodech do ztemnělé vstupní síně, kde se teď rozléhaly tlumené údery z přístěnku, do něhož zamkli Crabbeho a Goyla. Nechali boty před přístěnkem a jen tak v ponožkách se hnali po mramorovém schodišti k umývárně Ufňukané Uršuly.
"Úplná ztráta času to zase nebyla," zasupěl Ron a zavřel za sebou dveře umývárny, "Zatím jsme sice nevypátrali, kdo má ta přepadení na triku, ale zítra napíšu taťkovi, aby si pořádně posvítil pod podlahu přijímacího pokoje u Malfoyových."
Harry si v puklém zrcadle prohlédl svůj obličej. Vypadal už zas normálně. Nasadil si brýle a Ron zatím zabušil na dveře Hermioniny kabinky.

"Hermiono, pojď ven, máme ti toho spoustu co povídat -"
"Jděte pryč!" zakvílela Hermiona. Harry a Ron se po sobě podívali.
"Co je s tebou?" zeptal se Ron. "Přece už zas musíš vypadat normálně jako my..."
Vtom dveřmi kabinky proplula Ufňukaná Uršula. Harry ji ještě nikdy neviděl tvářit se blaženěji.
"Óóóóóó, jen počkejte, sami uvidíte," řekla, "Je to příšerné!"
Slyšeli cvaknout západku a pak se objevila vzlykající Hermiona s hábitem přetaženým přes hlavu.
"Co je?" zeptal se Ron nejistě, "To ještě pořád máš Millicentin nos či co?"
Hermiona si spustila hábit a Ron uskočil, až vrazil do umyvadla.
Hermiona měla obličej porostlý černou srsti, oči jí zežloutly a z vlasů jí trčely dlouhé špičaté uši.
"Byl to ko-kočičí chlup!" zakvílela, "M-Millicent Bulstrodeová má asi kočku! Jenže na přeměnu ve zvíře se ten lektvar nemá používat!"
"Pane jo," vydechl Ron,
"Jen počkej, ty teď zkusíš," rozplývala se štěstím Uršula. "To se dá do pořádku, Hermiono," vyhrkl Harry. "Zavedeme tě na ošetřovnu. Madame Pomfreyová se nikdy zbytečně nevyptává..."
Trvalo dlouho, než Hermionu přesvědčili, aby z umývárny vůbec vyšla ven. Ufňukaná Uršula je ještě vyprovodila srdečným chichotem:
"Jen počkej, až se všichni dozvědí, že máš ocásek!"

Kapitola třináctá

Přísně tajný deník

Hermiona zůstala na ošetřovně několik týdnů. Když se ostatní studenti po vánočních prázdninách vrátili do školy, určitou dobu si o jejím zmizení vzrušeně šuškali, protože se pochopitelně všichni domnívali, že se stala obětí dalšího přepadení. Kolem ošetřovny se motala spousta studentů, kteří se ji snažili zahlédnout, a tak madame Pomfreyová znovu vytáhla závěsy a pověsila je kolem Hermioniny postele, aby ji ušetřila ostudy, kdyby ji spatřili s obličejem porostlým srstí.
Harry a Ron za ní chodili každý večer, a když začalo nové pololetí, nosili jí dennodenně domácí úkoly.
"Mně kdyby narostly vousy, dal bych si načas pohov," mínil Ron, když jednoho večera složil na Hermionin noční stolek celý stoh knih.
"Nemluv hlouposti, Rone, přece nemohu zůstat pozadu," ohradila se Hermiona rázně. Velice ji povzbudilo, že už jí z obličeje zmizela všechna srst, a dokonce i její oči zase začínaly mít hnědou barvu. "Asi jste mezitím neobjevili žádné další řešení?" dodala šeptem, aby to madame Pomfreyová neslyšela.
"Nepřišli jsme vůbec na nic," přisvědčil Harry ponuře. "Byl jsem si tak jistý, že je to Malfoy" prohlásil Ron snad posté.
"Co to máš?" zeptal se Harry a ukázal na něco zlatého, co čouhalo Hermioně zpod polštáře.
"To je jen přání brzkého uzdravení," řekla Hermiona a rychle se to pokoušela schovat, Ron však byl rychlejší než ona. Vytáhl lístek, rozložil jej a předčítal nahlas: "Slečně Grangerové s přáním brzkého uzdravení od jejího učitele, kterému na tom velice záleží! Profesor Zlatoslav Lockhart, nositel Merlinova řádu třetí třídy, čestný člen Ligy na obranu proti mocnostem zla a pětinásobný vítěz Ceny za nejkouzelnější úsměv Týdeníku čarodějek."
Ron se na Hermionu znechuceně podíval, "To spíš s tímhletím pod polštářem?"
Hermionu ušetřila odpovědi madame Pomfreyová, která zrovna dorazila s její večerní dávkou léků.
"Ten Lockhart je vážně nejúlisnější chlápek, jakého jsme kdy viděli, nezdá se ti?" zeptal se Ron Harryho, když vyšli z ošetřovny a vydali se po schodišti do nebelvírské věže. Snape jim uložil tolik domácích úkolů, až měl Harry dojem, že se s nimi určitě bude mořit ještě někdy v šestém ročníku. Ron právě říkal, že se Hermiony zapomněl zeptat, kolik se přidává myších ocásků do lektvaru pro růst vlasů, když k nim z hořejšího poschodí dolehl hněvivý křik.
"To je Filch," zamumlal Harry, Vyběhli trapem po schodech, zůstali stát tak, aby je neviděl, a natahovali uši. "Myslíš, že zas někoho přepadli?" šeptal Ron a bylo cítit, že má nervy jako špagáty.
Stáli bez hnutí, hlavy natočené směrem, odkud se ozýval až nepříčetný Filchův řev.
"...a zas to musím udělat já! Celý večer abych to stíral, jako kdybych i tak neměl dost na práci! A to teda ne, to už je ta poslední kapka, a teď půjdu rovnou za Brumbálem..."
Jeho kroky se vzdalovaly a potom zaslechli, jak někde v dálce bouchly dveře.
Oba natáhli krk a nakukovali za roh. Filch zřejmě hlídkoval na svém obvyklém stanovišti: znovu se ocitli na místě, kde před časem kdosi přepadl paní Norrisovou, Od prvního pohledu jim bylo jasné, proč Filch předtím tak křičel. V půli chodby stála kalužvody velká jako rybník a vypadalo to, že zpode dveří umývárny Ufňukané Uršuly vytéká pořád další. Teď, když přestal Filch řvát, zaslechli Uršulino kvílení, které se odráželo od stěn umývárny. "Prosím tě, co se jí stalo?" řekl Ron.
"Pojďme se tam podívat," navrhl Harry. Přidrželi si hábity nad kotníky a prošli rybníkem uprostřed chodby až ke dveřím s nápisem Mimo provoz. Jako obvykle mu nevěnovali pozornost a vešli.
Ufňukaná Uršula plakala ještě usedavěji než kdy jindy, pokud to vůbec bylo možné. Zřejmě se schovávala jako obvykle v nádrži. V umývárně byla tma, poněvadž všechny svíce pozhášel příval, po kterém byly stěny úplně promáčené a na podlaze stála voda"
"Co se stalo, Uršulo?" zeptal se Harry.
"Kdo jste?" zakloktala Uršula zoufale. "Přišli jste po mně ještě něčím hodit?"
Harry se přebrodil k její kabince a zeptal se: "Ale proč bych po tobě měl něčím házet?"

"Nato se mě neptej," vyjekla Uršula a vynořila se s další záplavou vody, která se rozstříkla po podlaze, už tak úplně zmáčené. "Já jsem pořád tady a starám se o svoje věci, jenže někdo si myslí, kdovíjaká to není legrace, když po mně hodí knížkou..."
"Ale když po tobě někdo něčím hodí, nemůže tě to přece bolet," namítl Harry věcně. "Vždyť by to tebou proletělo, nebo snad ne?"
Tím to zkazil úplně. Uršula se nafoukla a zakvílela: "No ano, všichni sem! Honem házejte po Uršule knížky, ona to přece necítí! Deset bodů, jestli jí proletí žaludkem! Padesát bodů, jestli jí proletí hlavou! Ha ha ha! To je přece bezva hra, nemyslíte?"
"A kdo ji po tobě vůbec hodil?" zeptal se Harry.
"To nevím... Prostě jsem seděla v potrubí a přemýšlela jsem o smrti, když mi zničehonic proletěla hlavou," řekla Uršula a zlobně se na ně podívala. "Ostatně tamhle leží" voda ji zase vynesla ven."
Harry i Ron se podívali pod umyvadlo, kam Uršula ukazovala. Ležela tam malá, tenká knížečka. Měla odřené černé desky a byla stejně mokrá jako všechno ostatní v umývárně. Harry vykročil, aby ji zdvihl, Ron však náhle natáhl ruku a zadržel ho.
"Co je?" ohradil se Harry.
"Ty ses snad zbláznil?" vytkl mu Ron. "Vždyť může být nebezpečná."
"Nebezpečná?" rozesmál se Harry. "Prosím tě, co to povídáš, jak by kniha mohla být nebezpečná?"
"To by ses teda divil," řekl Ron, který knížečku úzkostně obhlížel. "Některé knihy, které ministerstvo zabavilo - tak mi to aspoň taťka říkal - byla mezi nimi jedna, která ti mohla vypálit oči! Každý, kdo si přečetl Čarodějovy znělky, mluvil až do smrti ve verších. A jedna stará čarodějka v Bathu měla knihu, kterou nikdo nedokázal přestat číst! Prostě musel chodit s nosem zabořeným do ní a všecko ostatní zvládat jednou rukou. A ještě -" "Dobrá, dobrá, už jsem to pochopil," kývl Harry. Knížečka ležela na podlaze, ubohá a promáčená. "Jenže dokud se do ní nepodíváme, nic se nedozvíme," dodal, natáhl se přes Rona a zvedl ji.
Okamžitě poznal, že to je deník, a podle vybledlého roku na deskách zjistil, že je starý padesát let, Dychtivě jej otevřel. Na první stránce se dalo rozeznat jedině jméno T. R. Raddle, napsané rozmazaným inkoustem.
"Počkej," ozval se Ron, který se opatrně přiblížil a díval se Harrymu přes rameno, "To jméno já znám... T. R. Raddle dostal před padesáti lety vyznamenání za mimořádné služby škole."
"Odkud to proboha víš?" žasl Harry.
"Poněvadž kvůli Filchovi jsem tu plaketu leštil snad padesátkrát, když jsem si odpykával školní trest," vysvětlil mu Ron nasupeně. "To byla ta, kterou jsem odshora dolů ohodil slimáky. Kdybys ty z něčího jména hodinu utíral sliz, zapamatuješ si ho taky".
Harry zkusil zalistovat vlhkými stránkami, byly úplně prázdné. Ani na jedné nebyla sebemenší stopa po písmu, žádné narozeniny tetky Bětky nebo o půl čtvrté k zubaři, "Nikdo do něj nic nepsal," řekl Harry zklamaně.
"To bych rád věděl, proč ho tedy chtěl někdo spláchnout?" uvažoval Ron nahlas.
Harry se podíval na zadní desku deníku, na které bylo vytištěné jméno krámku s novinami ve Vauxhallské ulici v Londýně.
"Musel být z mudlovské rodiny," řekl Harry zamyšleně. "Pokud si koupil deník ve Vauxhallské ulici..."
"To ti nijak nepomůže." mínil Ron a pak ztlumil hlas. "Padesát bodů, jestli ho Uršule prohodíš nosem!" Harry však deník zastrčil do kapsy.
Začátkem února se Hermiona vrátila z ošetřovny, bez vousků, bez ocásku a bez kožíšku. Hned první večer, který opět strávila v nebelvírské věži, jí Harry ukázal deník T. R. Raddlea a vypravoval jí, jak ho našli.
"To by v něm mohly být skryté síly!" nadchla se Hermiona, vzala deník do ruky a bedlivě si ho prohlížela. "Jestli tam nějaké jsou, skrývá je opravdu dobře," mínil Ron. "Třeba je stydlivý. Nechápu, proč to nevyhodíš, Harry"
"Já bych raději věděl, proč ho někdo chtěl vyhodit," opáčil. "A docela rád bych se také dozvěděl, jak vlastně Raddle přišel k vyznamenání za mimořádné služby Bradavicím."
"To mohlo být cokoli," řekl Ron. "Možná dostal při zkouškách třicet NKÚ, nebo zachránil nějakého učitele před obří sépií. Nebo zavraždil Uršulu; to by všem ve škole prokázal dobrý skutek..."
Podle zaujatého výrazu v Hermionině obličeji však Harry poznal, že si myslí totéž co on.
"Co je?" zeptal se Ron a díval se z jednoho na druhého. "Právě před padesáti lety byla přece otevřena Tajemná komnata," vysvětlil Harry. "Tak to aspoň říkal Malfoy" "Hm..." docházelo Ronovi pomalu.
"A tenhle deník je starý padesát let," dodala Hermiona a vzrušeně na něj poklepala.
"A co má být?"
"Prosím tě, Rone, prober se," vybafla na něj. "Víme, že toho, kdo Komnatu naposled otevřel, vyloučili před padesáti lety. Víme, že Raddle byl vyznamenán za mimořádné služby škole před padesáti lety. A co když to vyznamenání dostal za to, že chytil Zmijozelova dědice? Z jeho deníku bychom se nejspíš dozvěděli všechno: kde Komnata je, jak ji otevřít a jaký netvor v ní žije. Ten, kdo za těmi útoky stojí dnes, by si rozhodně nepřál, aby se tu deník jen tak válel, nemyslíš?"
"To je skvělá teorie, Hermiono," řekl Ron. "má jenom jetím chybičku: že v tom deníku není nic napsáno." Hermiona však už vytahovala z brašny hůlku: "Mohlo by to být napsané neviditelným inkoustem!" šeptla.
Třikrát na deník poklepala hůlkou a pak pronesla "Aparecium!"
Nestalo se vůbec nic, ale nedala se tím odradit. Sáhla znovu do brašny a vytáhla cosi jako jasně červenou gumu. "To je Odpalovač, koupila jsem ho na Příčné ulici." Důkladně třela slova Prvního ledna, ale nic se nedělo" "Říkám ti, že tam nic nenajdeš," prohlásil Ron. "Raddle ten deník prostě dostal k Vánocům a neobtěžoval se do něj psát."
Harry by nedokázal vysvětlit ani sám sobě, proč vlastně Raddleův deník nezahodil. I když věděl, že je prázdný, každou

chvíli ho bral do ruky a roztržitě v něm listoval, jako by to byl nějaký příběh, který si přál dokončit. A i když věděl s určitostí, že jméno T. R. Raddle nikdy dřív neslyšel, měl přesto pocit, že je mu nějak povědomé. Skoro jako kdyby se s Raddlem kamarádili, když byl ještě opravdu malý, a pak na něj napůl zapomněl. To ovšem byl úplný nesmysl: než se dostal do Bradavic, nikdy žádné kamarády neměl, o to se Dudley postaral.
Harry si přesto umínil, že se o Raddleovi musí dozvědět víc, takže se příštího dne o přestávce vydal do Pamětní síně, aby si Raddleovu plaketu za mimořádné služby prohlédl. Šel tam s Hermionou, kterou to zajímalo také, i s pochybovačným Ronem, který je ujistil, že má Pamětní síně dost na celý život.
Raddleova plaketa z nablýskaného zlata byla zastrčená v jedné rohové vitríně. Nebyly na ní žádné podrobnosti o tom, zač ji dostal ("Díky Bohu, jinak by byla ještě větší a já bych ji leštil doteď," řekl Ron). Zato našli Raddleovo jméno na staré medaili za kouzelnické zásluhy a na seznamu primusů, někdejších předních žáků.
"Připomíná mi Percyho," nakrčil Ron znechuceně nos. "Prefekt, primus - nejspíš vždycky nejlepší ve třídě."
"Říkáš to, jako by na tom bylo něco špatného," namítla Hermiona poněkud dotčeně.
Konečně na Bradavice začalo aspoň chabě svítit slunce. Všichni v hradu hleděli do budoucna s větší nadějí: od útoku na Justina a Skoro bezhlavého Nicka se nic dalšího nestalo a madame Pomfreyová oznámila, že mandragory v poslední době začaly být náladové a tajnůstkářské, takže dětství budou mít zanedlouho za sebou.
"Jakmile přestanou trpět trudovitostí, budeme je moci znovu přesadit," zaslechl ji Harry jednou odpoledne, když to vlídně vysvětlovala Filchovi. "A pak už nepotrvá dlouho, než je rozkrájíme a udusíme; už brzo budete mít paní Norrisovou zpátky"
Možná že Zmijozelův dědic ztratil odvahu, říkal si Harry. Muselo být den ze dne nebezpečnější otevřít Tajemnou komnatu, když celá škola byla ve střehu a plná podezření. Možná že netvor, ať už to bylo cokoli, se právě teď na dalších padesát let ukládal ke spánku...
Ernie Macmillan z Mrzimoru tento optimistický názor nesdílel. I nadále byl přesvědčen, že původcem všech těch útoků je Harry a tenkrát v Soubojnickém klubu že se prozradil. Zrovna tak se nedalo nic dobrého čekat ani od Protivy: jako vždy se nečekaně objevoval na chodbách, když tam bylo nejvíc studentů, a vyzpěvoval "Hej Pottře, ty lotře..." teď to však ještě doprovázel tanečními figurami.
Zlatoslav Lockhart byl nepochybně přesvědčen, že dalším útokům zabránil on sám. Harry nechtěně vyslechl, jak to sděloval profesorce McGonagallové, když se studenti z Nebelvíru řadili na hodinu přeměňování.
"Myslím, že teď už žádné potíže nebudou, Minervo," významně si poklepal na nos a zamrkal na ni. "Myslím, že tentokrát Komnatu zavřeli navždy. Pachatelé si zřejmě uvědomili, že je to jen otázka času, než je chytím. Byli dost chytří, aby s tím přestali dřív, než proti nim neúprosně zasáhnu.
Chcete vědět, co teď škola potřebuje nejvíc? Pozvednout na duchu. Nato, co se stalo v minulém pololetí, musí všichni zapomenout! Víc už vám v tuto chvíli neřeknu, ale myslím, že vím, co by to mělo být..." znovu si poklepal na nos a rázně odkráčel.
Jak Lockhart hodlal pozvednout školu na duchu, vyšlo najevo při snídani čtrnáctého února. Harry toho příliš nenaspal, poněvadž předchozího večera se jim protáhl famfrpálový trénink, a tak přispěchal do Velké síně s mírným zpožděním. Na okamžik měl pocit, že snad vešel do nesprávných dveří.
Stěny pokrývaly obrovské, křiklavě růžové květy; a co hůř, z bleděmodrého stropu se snášely konfety ve tvaru srdíček. Harry zamířil k nebelvírskému stolu, kde už seděl Ron a tvářil se, jako když je mu špatně od žaludku, a Hermiona, která se v jednom kuse hihňala.
"Co se to tu děje?" zeptal se Harry, posadil se a odhrnul ze své slaniny několik konfet.
Ron jenom ukázal k učitelskému stolu; byl natolik znechucený, že ze sebe nevypravil ani slovo. Lockhart v nápadném růžovém hábitu sladěném s výzdobou síně mával rukou, aby si zjednal ticho. Učitelé nalevo i napravo od něj měli obličeje jako z kamene. Z místa, kde seděl, Harry viděl, jak to profesorce McGonagallové ve tváři cuká. Snape vypadal, jako kdyby ho právě přiměli vypít velkou sklenici Kostirostu.
"Přeji vám šťastného svatého Valentýna!" zvolal Lockhart. "A zároveň bych rád poděkoval těm šestačtyřiceti z vás, kteří mi poslali sváteční blahopřání! Ano, dovolil jsem si připravit vám všem malé překvapení - tím to ale nekončí!"
Zatleskal a dveřmi ze vstupní síně vpochodoval dovnitř tucet trpaslíků, kteří se tvářili velice mrzutě. Nebyli to však obyčejní trpaslíci: Lockhart se postaral, aby měli všichni zlatá křídla a v rukou nesli harfy.
"Moji milí přátelé, tito amorkové vám přinášejí přáníčka k svátku!" Lockhart jen zářil úsměvem. "Budou dnes obcházet po škole a doručovat vám valentýnky! Tím ovšem ta legrace nekončí! Jsem přesvědčený, že moji kolegové se rádi připojí k svátečnímu duchu dnešního dne! Proč byste nepožádali profesora Snapea, aby vám předvedl, jak ušlehat Nápoj lásky! A když už jsme u toho, profesor Kratiknot, ten starý filuta, ví o Omamujících kouzlech víc než kterýkoli jiný kouzelník, s kterým jsem se kdy setkal!"
Profesor Kratiknot zabořil obličej do dlaní. Výraz ve Snapeově obličeji napovídal, že prvnímu, kdo by ho požádal o Nápoj lásky, nalije násilím do úst nějaký jed.
"Prosím tě, Hermiono, řekni mi, že jsi nebyla jedna z těch šestačtyřiceti," žadonil Ron, když vyšli z Velké síně a mířili na první hodinu. Hermiona však náhle začala usilovně hledat ve své brašně rozvrh a neodpověděla mu.
Po celý den jim pak - učitelům k zlosti - co chvíli vpadl do třídy některý trpaslík, aby doručil další valentýnku. A pozdě odpoledne, když studenti z Nebelvíru šli po schodišti nahoru na hodinu kouzelných formulí, se jeden z nich vrhl i na Harryho.
"Ano, ty, ty! Jsi přece Arry Potter?" vykřikl trpaslík, který vypadal obzvlášť nerudně, a lokty si k němu razil cestu.
Když si Harry představil, že by dostal valentýnku před dlouhou řadou prváků, mezi nimiž byla i Ginny Weasleyová, polil ho ledový pot a chtěl zmizet. Trpaslík si však proklestil cestu davem - kopal všechny do holení, a tak Harryho dostihl, dřív než stačil udělat dva kroky.

"Mám tu hudební vzkaz, který musím doručit Arrymu Potterovi osobně," prohlásil a výhrůžně uhodil do strun své harfy.
"Tady ne," odpálkoval ho Harry a pokusil se utéct. "Ani hnout, slyšíš?" zavrčel trpaslík, chytil ho za brašnu a tahal nazpátek.
"Pusť mě!" utrhl se na něj Harry a ucukl.
Rrrup! slyšel, jak se mu brašna trhá vejpůl. Knihy, hůlka, pergamen i brk se z ní vysypaly na podlahu, a ještě se mu rozbila lahvička s inkoustem.
Harry lezl po zemi po čtyřech a snažil se všecko posbírat dřív, než trpaslík začne zpívat, a způsobil tak na chodbě menší zácpu.
"Co tady vyvádíš?" ozval se chladný, strojený hlas Draca Malfoye. Harry začal všecko horečně cpát do roztržené brašny, jen aby už byl pryč a aby Malfoy neslyšel jeho hudební valentýnku.
"Co to tu děláte za kravál?" zaslechl další známý hlas - to dorazil Percy Weasley.
Harry úplně ztratil hlavu a znovu se pokusil utéct, trpaslík ho však popadl za kolena a silou ho srazil k zemi. "A máš to," řekl a sedl si Harrymu na kotníky. "Teď ti zazpívám tu tvoji valentýnku:
Oči má zelené jak čerstvá žába v láku
a černý vlas mu padá do čela.
Jen o něm sním, je úžasný,
ten hrdina, co zmohl Pána zla.
Harry by obětoval všecko zlato u Gringottových, jen kdyby se mohl na místě vypařit. Srdnatě se ale snažil smát spolu s ostatními a vstal - ještě pořád necítil nohy, jak byl ten trpaslík těžký, zatímco Percy Weasley dělal, co mohl, aby se všichni zvědavci rozešli; někteří z nich však málem plakali smíchy.
"Už ať vás tu nevidím, je pět minut po zvonění, tak honem všichni do třídy, řekl a vyháněl hlavně mladší žáky. "Pro tebe to platí taky, Malfoyi."
Harry se ohlédl přes rameno a viděl, jak se Malfoy schnul a něco zvedl. S potměšilým úšklebkem to ukazoval Crabbemu a Goylovi, a Harry si uvědomil, že Draco drží v ruce Raddleův deník.
"Vrať mi ho," požádal ho klidným hlasem.
"Copak si tam asi Potter píše?" řekl Malfoy, který si zřejmě nevšiml roku na deskách a domníval se, že má v rukou Harryho deník. Všichni kolem najednou zmlkli. Ginny hleděla střídavě na deník a na Harryho a tvářila se vyděšeně.
"Dej mu ho, Malfoyi," řekl Percy stroze.
"Jen co si ho prohlédnu"" řekl Malfoy a posměšně deníkem na Harryho zamával.
"Jako školní prefekt -" začal Percy, to však už se Harry neovládl. Vytáhl hůlku, křikl Expelliarmus! - a podobně jako když Snape v Soubojnickém klubu odzbrojil Lockharta, vyletěl i Malfoyovi po té formuli deník z ruky. Ron, který se šklebil od ucha k uchu, ho zachytil.
"Harry!" zahřímal Percy. "Dělat kouzla na chodbách je zakázáno. Budu to muset ohlásit, je to jasné?" Harrymu to však bylo jedno; teď měl nad Malfoyem vrch a to přece stálo za to, i když Nebelvír přijde o pět bodů. Malfoy sršel vzteky, a když kolem něj procházela cestou do své třídy Ginny, jízlivě za ní křikl: "Myslím, že Potterovi se ta tvoje valentýnka zrovna moc nelíbila!"
Ginny si zakryla obličej rukama a zmizela v učebně. Rozhořčený Ron také vytáhl svoji hůlku, Harry ho však zarazil. Nemělo smysl, aby Ron celou hodinu formulí zase říhal a zvracel slimáky.
Teprve když dorazili do učebny profesora Kratiknota, všiml si Harry na Raddleově deníku něčeho zvláštního. Zatímco všechny ostatní knihy v brašně měl zmáčené jasně červeným inkoustem, deník zůstal stejně čistý jako předtím, než se mu rozbila lahvička a všecko umazala. Chtěl to ukázat Ronovi, ten však už zase měl starosti s hůlkou: z její špičky vykvétaly veliké rudofialové bubliny a tak ho v tu chvíli nic jiného příliš nezajímalo"
Toho večera si Harry šel lehnout dřív než ostatní z jejich ložnice: dílem proto, že by sotva přestál, kdyby mu Fred a George zpívali Oči má zelené, jak čerstvá žába v láku, dílem proto, že si chtěl znovu prohlédnout Raddleův deník. Věděl, že by Ron říkat, že jenom maří čas.
Harry seděl na posteli s nebesy a listoval prázdnými stránkami. Na žádné nebyla sebemenší stopa po jasně červeném inkoustu. Potom z nočního stolku vyndal novou lahvičku, namočil v ní brk a udělal na první stránku deníku kaňku. Na vteřinu inkoust na stránce jasně zazářil, potom však zmizel, jako by se vsákl do papíru. Harry si vzrušeně namočil brk znovu a napsal: "Jmenuji se Harry Potter."
Slova na chviličku zářila na prázdné stránce, potom však také zmizela beze stopy. A pak se konečně něco stalo. Na stránce vystoupila jeho vlastním inkoustem napsaná slova, která tam ovšem nepřičinil on.
"Nazdar, Harry Pottere, jmenuji se Tom Raddle. Jak jsi přišel k mému deníku?"
Vzápětí ta slova opět zmizela, ale Harry už v rychlosti naškrábal:
"Někdo ho chtěl spláchnout do záchodu." Dychtivě čekal na Raddleovu odpověď.
"Naštěstí jsem své vzpomínky zaznamenal trvaleji, nespoléhal jsem na obyčejný inkoust. Vždycky jsem věděl, že si jistí lidé nebudou přát; aby tenhleten deník někdo četl. "
"Co tím chceš říct?" načmáral Harry a samým vzrušením udělal na stránku další kaňku.
"Chci říct, že tento deník obsahuje vzpomínky na příšerné věci. Na věci, které se ututlaly. Věci, které se staly v bradavické Škole čar a kouzel."
"V té já teď právě jsem," psal Harry rychle. "Jsem v Bradavicích a dějí se tu strašlivé věci. Víš něco o Tajemné komnatě?"
Srdce mu divoce bušilo. Raddle mu odpověděl obratem - a jeho písmo bylo teď méně úhledné, jako by chtěl Harrymu co nejrychleji sdělit všecko, co ví.

"O Tajemné komnatě samozřejmě vím. Za mých časů nám tvrdili, že je to pouhá smyšlenka a žádná Komnata že není. To ovšem byla lež. Když jsem byl v pátém ročníku, někdo ji otevřel a netvor zaútočil na několik studentů; nakonec jednu studentku zabil. To já jsem chytil viníka, který Komnatu otevřel - a vyloučili ho ze školy; ovšem ředitel, profesor Dippel, mi zakázal říct pravdu, protože se styděl, že se něco takového v Bradavicích událo. Pro veřejnost pak rozhlásili, že se ta dívka stala obětí nepředvídaného neštěstí. Mě za to všechno vyznamenali úhledně rytou a nablýskanou plaketou a nařídili mi, abych držel jazyk za zuby. Věděl jsem ale, že se to může stát znovu: netvor zůstal naživu a toho, kdo měl moc ho vypustit do vězení nezavřeli."
Harry málem převrhl lahvičku s inkoustem, jak spěchal s odpovědí.
"Teď se to všecko děje zas. Už došlo ke třem útokům a nikdo netuší, kdo za nimi stojí. Kdo to byl tenkrát?" "Jestli chceš, mohu ti to ukázat," odpověděl mu Raddle. "Nemusíš mi slepě věřit. Mohu tě zavést do svých vzpomínek na večer, kdy jsem ho přistihl."
Harry zaváhal a držel brk nad deníkem. Jak to Raddle myslel? Jak by ho mohl zavést do vlastních vzpomínek? Nejistě se zadíval na dveře ložnice, za kterými houstla tma čím dál víc; a když znovu pohlédl na deník, uviděl, jak se v něm vynořují další slova:
"Jestli chceš, ukážu ti to."
Harry se na zlomek vteřiny zarazil a pak napsal: "Ukaž."
Stránky deníku se začaly obracet, jako by se do nich opřel prudký vítr, až se zastavily někde v polovině června. Harry s pusou otevřenou uviděl, jak se čtvereček označující třináctý červen proměnil v maličkou televizní obrazovku. I když se mu trochu třásly ruce, zvedl knihu a přitiskl k tomu malému okénku oko, a než si uvědomil, co se děje, už se nakláněl dopředu. Okénko se rozšiřovalo a Harry cítil, jak se jeho tělo zvedá z postele, a pak už po hlavě proletěl otvorem ve stránce do závratného víru barev a stínů.
Hned nato ucítil pod nohama opět pevnou zem. Ještě se celý chvěl, ale rozmazané stíny kolem něj se najednou zaostřily.
Okamžitě poznal, kde je. Ta kruhová místnost se spícími podobiznami byla přece Brumbálova pracovna - nebyl to však Brumbál, kdo seděl za psacím stolem. Jakýsi seschlý kouzelník křehkého vzhledu, až na několik chomáčků bílých vlasů úplně lysý, četl ve světle svící nějaký dopis. Harry toho člověka nikdy v životě neviděl.
"Omlouvám se," řekl roztřeseným hlasem, "nechtěl jsem k vám takhle vpadnout..."
Kouzelník se však na něj ani nepodíval. Četl dál a vraštil čelo. Harry přistoupil blíž a vykoktal: "Ehm - tak já zas půjdu, co myslíte?"
Kouzelník si ho stále nevšímal. Zdálo se dokonce, že ho ani neslyšel. Harry si pomyslel, že je možná hluchý, a zvýšil hlas.
"Omlouvám se, že jsem vás vyrušil. Už jdu pryč," málem křičel.
Kouzelník s hlasitým vzdechem dopis složil, vstal, prošel kolem Harryho, aniž na něj pohlédl, a šel zatáhnout záclony na okně.
Obloha za oknem byla zářivě rudá; zřejmě právě zapadalo slunce. Kouzelník se vrátil k psacímu stolu, posadil se a začal jen tak točit palci, s pohledem upřeným na dveře"
Harry se rozhlédl po pracovně. Nebyl tu ani fénix Fawkes, ani bzučící stříbrné přístroje. Byly to Bradavice, jak je znal Raddle, a to znamenalo, že ředitelem nebyl Brumbál, nýbrž onen neznámý kouzelník, a on sám, Harry, byl vlastně pouhý přízrak, tenkrát před padesáti lety ho nikdo nemohl vidět.
Vtom na dveře pracovny někdo zaklepal.
"Dále," pronesl starý kouzelník vyšeptalým hlasem. Vstoupil asi šestnáctiletý chlapec a smekl špičatou čapku. Na prsou se mu leskl stříbrný prefektský odznak. Byl o hodně vyšší než Harry, vlasy však měl také černé jako uhel.
"Vítejte, Raddle," řekl ředitel.
"Chtěl jste se mnou mluvit, pane profesore Dippete?" zeptal se Raddle. Vypadal nervózně.
"Posaďte se," vybídl ho Dippel. "Právě jsem si přečetl dopis, který jste mi poslal."
"Ach tak," řekl Raddle. Posadil se a pevně sepjal ruce. "Milý hochu," řekl Dippet laskavě. "Opravdu vám nemohu dát povolení, abyste přes léto zůstal ve škole. Copak vy nechcete jet na prázdniny domů?"
"Ne," odpověděl Raddle okamžitě, "Mnohem raději bych zůstal v Bradavicích, než abych se vrátil do toho - do toho -"
"Vy o prázdninách bydlíte v mudlovském sirotčinci, že?" zeptal se Dippet zvědavě.
"Ano, pane," přisvědčil Raddle a lehce zrudl. "Vy jste z mudlovské rodiny?"
"Napůl, pane"" odpověděl Raddle" "Otec byl mudla, matka čarodějka."
"A oba vaši rodiče -"
"Matka zemřela, hned když jsem se narodil, pane. V sirotčinci mi řekli, že mi jen stačila dát jméno: Tom po mém otci a Rojvol po dědečkovi."
Dippet soucitně zamlaskal"
"Jedná se o tohle, Tome, vzdychl. "Za jiných okolností bychom pro vás snad mohli zařídit nějakou výjimku, ale teď -"
"Myslíte všechny ty útoky, pane?" zeptal se Raddle. Harrymu poskočilo srdce a přistoupil blíž v obavách, aby mu snad něco neušlo.
"Samozřejmě," potvrdil ředitel. "Můj milý hochu, musíte přece pochopit, jak by ode mne bylo pošetilé, kdybych vám dovolil zůstat na hradě, až druhé pololetí skončí. Obzvlášť s ohledem na tu tragédii, při které přišlo o život to ubohé děvče..." V tom vašem sirotčinci budete mnohem bezpečnější. Abych pravdu řekl, na ministerstvu kouzel ještě pořád uvažují o tom, jestli by naši školu neměli zavřít. Nejsme ani o krok blíž tomu, abychom vypátrali... ehm... původce všech těch potíží..."
Raddle na něj vytřeštil oči.

"Pane... a kdyby toho člověka chytili... kdyby to všecko přestalo..."
"Jak to myslíte?" zeptal se Dippet, hlas mu přeskočil a posadil se zpříma. "Raddle, má to snad znamenat, že o těch přepadeních něco víte?"
"Ne, to ne, pane," pospíšil si s odpovědí Raddle. Harry však věděl najisto, že to bylo právě takové Ne, jaké on sám řekl Brumbálovi.
Dippet se vchoulil do křesla; tvářil se trochu zklamaně. "Můžete jít, Tome..."
Raddle sklouzl ze židle a doslova se vypařil. Harry za ním.
Sjeli po pohyblivých točitých schodech dolů a u chrliče vyšli do temnějící chodby. Raddle zůstal stát a Harry se zastavil také. Viděl, že Raddle o něčem vážně přemýšlí. Kousal se do rtu a čelo měl svraštělé.
Potom - jako by se najednou rozhodl - zamířil kvapně pryč. Harry se bezhlučně vydal za ním. Nepotkali živou duši, dokud nedorazili do vstupní síně, kde na Raddlea zavolal z mramorového schodiště nějaký kouzelník vysoké postavy s dlouhými, splývavými kaštanovými vlasy a plnovousem.
"Co tady pohledáváte tak pozdě, Tome?"
Harry na kouzelníka vytřeštil oči. Nebyl to nikdo jiný než Brumbál" o padesát let mladší.
"Zavolal si mě pan ředitel, pane," vysvětlil mu Raddle. "Tak teď ale honem na kutě," řekl Brumbál a podíval se na Raddlea oním pronikavým pohledem," který Harry tak dobře znal. "Touhle dobou není dobré toulat se po chodbách. Co se tu přihodilo..."
Zhluboka vzdychl, popřál Raddleovi dobrou noc a dlouhými kroky zamířil pryč. Raddle počkal, až profesor zmizí z dohledu, a pak rychle vykročil přímo po kamenných schodech rovnou do sklepení; Harry mu byl v patách.
Zklamalo ho ale, že ho Raddle nezavedl do žádné skryté chodby ani do tajného tunelu, nýbrž právě do toho sklepení, kde měli se Snapem hodiny lektvarů. Pochodně nebyly zapáleně, a když za sebou Raddle přivřel dveře, mohl Harry jen vidět, jak stojí nehybně u dveří a vyhlíží do chodbu.
Harry měl dojem, že už tam jsou přinejmenším hodinu. Jediné, co viděl, byl Tom Raddle, který stál jako socha a upřeně vyhlížel štěrbinou ve dveřích ven. A právě ve chvíli, kdy už Harry nic nečekal, přestal pociťovat napětí a začal si přát, aby se raději zas vrátil do přítomnosti, zaslechl za dveřmi nějaký pohyb.
Někdo se plížil chodbou. Ať už to byl kdokoli, Harry slyšel, jak minul sklepení, kde byli s Raddlem schovaní. Raddle se tiše jako stín protáhl dveřmi a vydal se za neznámým; Harry se po špičkách kradl za ním - a vůbec ho nenapadlo, že ho nikdo nemůže slyšet.
Možná pět minut šli za zvuky kroků, až náhle Raddle zůstal stát, hlavu otočenou směrem, odkud se ozvaly nové zvuky, Harry slyšel, jak zaskřípaly dveře, a pak někdo začal chraplavě šeptat:
"No tak... musím tě vodsuď dostat... dělej, zalez sem do tý bedny..."
Hlas připadal Harrymu povědomý.
Vtom Raddle vykročil zpoza rohu a Harry za ním. Zahlédl temnou siluetu statného chlapce, který klečel u obrovské bedny před otevřenými dveřmi.
"Dobrý večer, Rubeusi," řekl Raddle ostře. Hromotluk přibouchl dveře a vstal.
"Co ty tady dole, Tome?" Raddle přistoupil blíž.
"Máš utrum, Rubeusi," řekl. "Nezbývá mi než tě udat." Mluví se o tom, že když ty útoky nepřestanou, Bradavice zavřou."
"Co to prosím tě -"
"Nemyslím, že jsi chtěl opravdu někoho zabít. Jenže z žádného netvora domácího mazlíčka neuděláš. Řekl bych, že jsi ho jenom pustil, aby se proběhl, a on -"
"Ale von přeci nikoho nezabil!" řekl hoch jako hora a opřel se o zavřené dveře. Za jeho zády se ozvalo podivné chřestění a cvakání.
"No tak, Rubeusi," řekl Raddle a přistoupil blíž. "Zítra přijedou rodiče té mrtvé dívky. A škola nemůže udělat nic víc, než že se postará o to, aby stvůra, co zabila jejich dceru, nezůstala naživu..."
"To nebyl von!" vykřikl hřmotný hoch a jeho hlas se ozvěnou nesl temnou chodbou. "Von by nic takovýho neudělal!"
"Uhni," vyzval ho Raddle a vytáhl svou hůlku. Vykouzlil s ní nečekaně zářivé světlo, které zalilo celou chodbu. Dveře za hromotlukovými zády se v tu chvíli rozlétly s takovou silou, až to hocha odhodilo na protější stěnu, a z nich se vyřítilo něco tak podivného, že Harry dlouze, pronikavě vykřikl. To ale patrně nikdo jiný neslyšel.
To NĚCO mělo obrovské, chlupaté, zavalité tělo a změť černých nohou, spoustu lesklých očí a dvě klepeta ostrá jako břitvy. Raddle zvedl svoji hůlku - ale příliš pozdě. Netvor ho porazil, jak se řítil ven, rozběhl se chodbou a už mizel z dohledu. Raddle se s námahou postavil na nohy, zadíval se za ním a znovu zvedl hůlku. V tu chvíli se však na něj vrhl ten hřmotný hoch, hůlku mu vytrhl, srazil ho zpátky na zem a zařval: "NÉÉÉÉÉ!"
Potom se všechno začalo točit a nastala úplná tma. Harry cítil, že padá, až se jak dlouhý tak široký rozplácl na svoji postel s nebesy v nebelvírské ložnici, jen to zadunělo; Raddleův deník mu otevřený ležel na břiše.
Než stačil znovu nabrat dech, dveře ložnice se otevřely a vešel Ron.
"Tak tady jsi," řekl.
Harry se posadil. Byl zalitý potem a třásl se po celém těle.
"Co je s tebou?" zeptal se Ron a znepokojeně si ho prohlížel.
"Byl to Hagrid, Rone. Před padesáti lety otevřel Tajemnou komnatu Hagrid!"

Kapitola čtrnáctá

Kornelius Popletal

Harry, Ron i Hermiona dávno věděli, že Hagrid má neblahou zálibu ve velikých a zrůdných stvořeních. Už když chodili do prvního ročníku v Bradavicích, pokoušel se Hagrid ve svém malém dřevěném srubu chovat draka; a stejně tak nemohli zapomenout na obrovského tříhlavého psa, kterého pokřtil Chloupek a kterého poznali ještě předtím. Takže pokud se Hagrid jako kluk doslechl, že je na hradě ukrytý nějaký netvor, byl si Harry jistý, že se nezastavil před ničím, jen aby ho spatřil. Nejspíš si přitom říkal, jaká to je hanba, když toho chudáka drží kdovíjak dlouho zavřeného, a že by si zasloužil konečně si protáhnout všechny svoje nohy. Harry si dokázal živě představit třináctiletého Hagrida, jak se pokouší nasadit tomu netvorovi obojek a vodítko. Právě tak si ovšem byl jistý, že Hagrid by nikdy nemínil někoho zabít.
Harry si napůl přál, aby nebýval zjistil, jak Raddleův deník rozluštit. Ron a Hermiona ho znovu a znovu nutili, aby jim vypravoval, co přitom viděl, až už ho opravdu nebavilo pořád jim to líčit, měl po krk těch dlouhých debat, které vždycky následovaly a nikdy nikam nevedly.
"Co když Raddle obvinil nesprávnou osobu?" řekla Hermiona. "Možná ty lidi napadal nějaký jiný netvor..." "Kolik netvorů se podle tebe tady do hradu vejde?" zeptal se Ron nechápavě.
"Od začátku víme, že Hagrida vyloučili ze školy," řekl Harry sklíčeně. "A pak když ho vyrazili, zřejmě ty útoky přestaly, jinak by Raddle vyznamenání za mimořádné služby nedostal."
Ron to zkusil jinak.
"Raddle mi opravdu připomíná Percyho - kdo se ho vůbec prosil, aby to na Hagrida píchnul?"
"Jenže ten netvor někoho zabil, Rone," namítla Hermiona důrazně.
"A kdyby Bradavice zavřeli, Raddle by se vrátil do nějakého mudlovského sirotčince," připomněl Harry. "Vůbec mu nemám za zlé, že chtěl zůstat tady..."
Ron se kousl do rtu a potom nadhodil:
"Ty jsi Hagrida přece potkal na Obrtlé ulici, že, Harry?" "Kupoval tam nějaký přípravek proti žravým slimákům," řekl Harry spěšně.
Nato všichni tři zmlkli. Po dlouhém mlčení Hermiona vyslovila tu nejchoulostivější otázku:
"Myslíte, že bychom měli za Hagridem zajít a na to všecko se ho zeptat?"
"Tak to by byla návštěva za všechny prachy," řekl Ron. "Ahoj, Hagride, hele, nepouštěl jsi v poslední době po hradě něco běsnícího a chlupatého?"
Nakonec se dohodli, že pokud nedojde k žádnému dalšímu útoku, nic Hagridovi neřeknou, a jak míjel den po dni, během nichž Harry neslyšel onen šepotavý hlas nepatřící žádnému tělu, začali doufat, že s ním nikdy nebudou muset mluvit o tom, proč ho kdysi vyloučili. Ode dne, kdy Justina a Skoro bezhlavého Nicka našli zkamenělé, uplynuly bezmála čtyři měsíce, a téměř všichni si mysleli, že útočník, ať už to byl kdokoli, s tím přestal nadobro. Protivu konečně přestalo bavit vyzpěvovat Hej Pottře, ty lotře, Ernie Macmillan jednoho dne při hodině bylinkářství Harryho docela zdvořile požádal, aby mu podal kbelík poskakujících pýchavek, a v březnu ve skleníku číslo tři uspořádalo několik mandragor hlučný, nevázaný večírek. Profesorku Prýtovou to velice potěšilo.
"Ve chvíli, kdy si začnou navzájem přelézat do květináčů, budeme vědět, že jsou úplně dospělé," vysvětlila Harrymu. "Pak už budeme schopni ty chudáky na ošetřovně oživit."
Studenti druhého ročníku stáli před novým rozhodováním: během velikonočních prázdnin si měli rozmyslet, jaké předměty si zvolí ke studiu ve třetím ročníku. Hermiona to jako obvykle brala velice vážně.
"Může to mít vliv na celou naši budoucnost," říkala Harrymu a Ronovi, když hloubali nad seznamy nových předmětů a zaškrtávali si je.
"Hlavně bych rád přestal chodit na lektvary," mínil Harry.
"To nemůžeme," řekl Ron zasmušile. "Všechny dosavadní předměty nám zůstávají, jinak bych vypustil obranu proti černé magii."
"Ale ta je přece strašně důležitá!" vyhrkla Hermiona. "Tak jak ji přednáší Lockhart, není," řekl Ron. "Od něj jsem se nenaučil vůbec nic, leda jak pouštět z klece rarachy"
Neville Longbottom dostal dopisy od všech čarodějek a kouzelníků v rodině a každý mu radil něco jiného, co si má zvolit. Seděl nad tím vším se špičkou jazyka povystrčenou, zmateně a rozpačitě pročítal seznamy předmětů a vyptával se ostatních, jestli jim věštění z čísel připadá obtížnější než studium starodávných run. Dean Thomas, který podobně jako Harry vyrůstal u mudlů, nakonec zavřel oči, píchal do seznamu hůlkou a vybral si předměty, kterých se přitom dotkl. Hermiona se s nikým neradila, ale přihlásila se na všechny.
Harry se ponuře usmál při pomyšlení, co by mu řekli strýc Vernon a teta Petunie, kdyby se pokusil promluvit si s nimi o své budoucí kouzelnické dráze. Ne že by mu nikdo neporadil: naopak, Percy Weasley přímo dychtil podělit se s ním o své zkušenosti.
"Záleží na tom, co chceš dělat dál, Harry," řekl. "Nikdy není moc brzy uvažovat o budoucnosti, takže já bych ti doporučoval věštění. Někteří říkají, že studium mudlů nemá valný smysl, ovšem já osobně si myslím, že kouzelníci by měli rozumět společenství obyčejných lidí co nejvíc, obzvlášť chtějí-li pracovat v úzkém styku s nimi - vezmi si mého otce, ten se mudlovskými záležitostmi zabývá pořád. Můj bratr Charlie byl vždycky rád pod širým nebem, tak si zvolil péči o kouzelné tvory. Musíš stavět na tom, k čemu máš nadání,"
Jenže to jediné, v čem si Harry připadal opravdu dobrý, byl famfrpál. Nakonec si zapsal tytéž nové předměty jako Ron s tím, že pokud by se mu v nich nevedlo, bude tam aspoň mít kamaráda, který mu pomůže.
Příští famfrpálové utkání měl Nebelvír hrát s Mrzimorem. Wood trval na tom, že družstvo musí každý den po večeři trénovat, takže Harry už nestihl skoro nic jiného, jen famfrpál a domácí úkoly. Tréninky ale byly den ze dne příjemnější, hrálo se víc za sucha, a večer před sobotním zápasem, když si Harry šel uložit koště do ložnice, měl pocit, že Nebelvír

ještě nikdy neměl lepší vyhlídky na získání famfrpálového poháru.
Dobrá nálada mu však dlouho nevydržela. Nahoře nad schody do ložnice uviděl Nevilla Longbottoma, který se tvářil vyděšeně.
"Harry - já nevím, kdo to udělal. Právě jsem na to přišel -
Díval se bázlivě na Harryho a otevřel mu dveře. Obsah Harryho kufru byl rozházený po celé místnosti. Jeho plášť ležel roztržený na podlaze. I postele s nebesy mu někdo strhl přikrývku i prostěradlo, z nočního stolku vytáhl zásuvku a celou ji vysypal na matraci. Harry s pusou otevřenou dokráčel k posteli a šlápl přitom na několik vypadlých stránek z Toulek s trolly. Právě když s Nevillem natáhli prostěradlo znovu na postel; vešli Ron, Dean a Seamus. Dean hlasitě zaklel.
"Co se to tu dělo, Harry?"
"Nemám nejmenší tušení," odpověděl. Ron však už prohlížel jeho hábity. Všechny kapsy byly obrácené naruby.
"Někdo tu něco hledal," usoudil Ron. "Neztratilo se ti nic?"
Harry začal sbírat všechny svoje věci a házel je zpátky do kufru. Teprve když tam hodil poslední z Lockhartových knih, uvědomil si, co mu chybí.
"Raddleův deník je pryč," zašeptal Ronovi. "Cože?"
Harry pohodil hlavou ke dveřím ložnice a Ron vyšel ven za ním. Seběhli dolů do nebelvírské společenské místnosti, kde bylo poloprázdno, a připojili se k Hermioně, která tu seděla o samotě a četla si Starodávné runy snadno a rychle. Hermionu ta zpráva vyděsila.
"Ale - to mohl ukrást jedině někdo z Nebelvíru! Nikdo jiný nezná naše heslo..."
"O to právě jde," řekl Harry.
Když se příštího dne probudili, uvítal je zářivý sluneční svit a lehký, osvěžující vánek.
"Máme ty nejlepší podmínky pro famfrpál!" prohlásil Wood nadšeně u nebelvírského stolu a nakládal hráčům na talíře míchaná vejce. "Pusť se do toho, Harry, potřebuješ vydatnou snídani."
Harry bedlivě přejížděl očima stolovníky u přeplněné nebelvírské tabule a přemýšlel, zda nový majitel Raddleova deníku v tu chvíli nesedí přímo před ním. Hermiona na něj naléhala, aby krádež ohlásil, ale jemu se to nezamlouvalo. Musel by někomu z učitelů říct o deníku úplně všecko, a kolik lidí ještě vědělo, proč Hagrida před padesáti lety vyloučili? Nechtěl být právě tím, kdo by to všecko znovu rozvířil.
Když pak s Ronem a s Hermionou odešel z Velké síně a šel si pro věci na famfrpál, přibyla do jeho dlouhého seznamu starostí ještě jedna, opravdu velice vážná. Ve chvíli, kdy vkročil na mramorové schodiště, to uslyšel znovu: "Tentokrát tě konečně zabiju... roztrhám tě... rozsápu..."
Pronikavě vykřikl a Ron i Hermiona od něj zděšeně odskočili.
"Ten hlas!" řekl Harry a ohlédl se přes rameno. "Právě jsem ho znovu zaslechl - vy ne?"
Ron jen zavrtěl hlavou a třeštil oči, div mu nevylezly z důlků. Zato Hermiona se pleskla do čela.
"Harry - konečně jsem myslím něco pochopila! Musím do knihovny!"
A tryskem vyrazila po schodech vzhůru.
"Co že pochopila?" zeptal se Harry a soustředěně se rozhlížel, odkud ten hlas může přicházet.
"Nevím co," přiznal Ron, "ale rozhodně víc než já." "A proč musela do knihovny?"
"To přece Hermiona dělá vždycky," pokrčil rameny Ron. "Když si něčím není jistá, běží do knihovny." Harry stál nerozhodně na místě a snažil se znovu zachytit ten hlas, z Velké síně za jeho zády však už teď vycházeli studenti, hlasitě se mezi sebou bavili a všichni mířili ven, na famfrpálové hřiště.
"Měl bys sebou hodit," připomněl mu Ron. "Je skoro jedenáct - a máš ten zápas."
Harry kvapně vyběhl do nebelvírské věže, vzal si svůj Nimbus Dva tisíce a připojil se k početnému davu, jenž proudil přes školní pozemky. V duchu však ještě pořád dlel v hradu s tím hlasem bez těla, a když si v šatně oblékal svůj zářivě červený hábit, utěšoval se, že jsou teď přece všichni venku, aby sledovali zápas.
Potom už obě mužstva za hlasitého potlesku nastoupila na hřiště. Oliver Wood odstartoval zahřívací let kolem branek a madame Hoochová vytáhla z krabic míče. Družstvo Mrzimoru, které hrálo v kanárkově žlutých hábitech, se ještě shluklo k poslední taktické poradě.
Harry právě usedal na koště, když do hřiště napůl vešla, napůl vběhla profesorka McGonagallová s obrovskou rudou hlásnou troubou v ruce.
Harrymu ztěžklo srdce, jako by je měl z kamene. "Utkání se ruší," oznámila profesorka McGonagallová hlásnou troubou, aby ji slyšel celý přeplněný stadion. Odpověděl jí pískot a pokřik. Oliver Wood se zdrceným výrazem přistál a rozběhl se k profesorce McGonagallové, aniž by slezl z koštěte.
"Ale paní profesorko!" vykřikl. "Musíme přece hrát... jde o pohár... Nebelvír..."
Profesorka McGonagallová si ho nevšímala a dál křičela do hlásné trouby: "Všichni studenti se vrátí do svých společenských místností, kde jim ředitelé kolejí podají další informace. Co možná nejrychleji, prosím!"
Pak už hlásnou troubu sklonila a kývnutím k sobě přivolala Harryho.
"Pottere, bude asi líp, když půjdete se mnou..."
Harry se podivil, z čeho by ho tentokrát mohla podezřívat, když vtom zahlédl Rona, jak se odtrhl od nespokojeného davu, a ve chvíli, kdy se vydali k hradu, stačil už doběhnout k nim. K Harryho překvapení profesorka McGonagallová nic nenamítala.
"Ano, možná bude nejlepší, když s námi půjdete také, Weasleyi."
Někteří studenti hemžící se kolem ještě reptali, že bylo utkání zrušeno, jiní se však tvářili znepokojeně. Harry a Ron se s profesorkou McGonagallovou vrátili do školní budovy a po mramorovém schodišti vystoupali nahoru. Tentokrát je však nevedla do žádné pracovny.

"Obávám se, že to pro vás bude šok," řekla profesorka McGonagallová kupodivu vlídným hlasem, když se ocitli před ošetřovnou. "Došlo k dalšímu útoku... k dalšímu dvojnásobnému útoku."
Harrymu jako by se v žaludku všecko převrátilo. Profesorka McGonagallová otevřela dveře a oba chlapci vstoupili. Madame Pomfreyová se skláněla nad dívkou z pátého ročníku s dlouhými kadeřavými vlasy. Harry ji poznal: byla to ona studentka z Havraspáru, které se náhodně ptali, jak se dostanou do zmijozelské společenské místnosti. A na sousední posteli ležela...
"Vždyť to je Hermiona!" zasténal Ron.
Ležela tam nehybná, s otevřenýma skelnýma očima. "Našli je u knihovny," pravila profesorka McGonagallová. "Tohle mi asi jeden ani druhý nebudete moci vysvětlit, že? Vedle nich na podlaze jsme našli..."
Držela v ruce malé kulaté zrcátko.
Harry i Ron zavrtěli hlavou. Pořád ještě upřeně zírali na Hermionu.
"Odvedu vás zpátky do nebelvírské věže," řekla jim profesorka McGonagallová ztěžka. "Stejně ještě musím promluvit ke studentům."
"Všichni studenti se o šesté hodině večer vrátí do společenské místnosti své koleje. Po šesté hodině nikdo neopustí ložnici. Na každou vyučovací hodinu vás doprovodí některý z učitelů. Žádný student nepůjde na toaletu bez doprovodu některého učitele. Veškeré další tréninky a utkání ve famfrpálu se odkládají. Ve večerních hodinách se napříště nebudou konat žádné společenské akce." Studenti z Nebelvíru, natlačení ve společenské místnosti, ji mlčky vyslechli. Profesorka McGonagallová svinula pergamen, z kterého jim vše přečetla, a řekla přidušeným hlasem:
"Nemusím zajisté dodávat, že jen málokdy v životě se mne něco tolik dotklo. Naši školu pravděpodobně zavřou, pokud se nepodaří odhalit pachatele, který za těmi útoky stojí. Žádám proto každého, kdo se domnívá, že by o nich mohl cokoli vědět, aby se přihlásil."
Jakmile prolezla neohrabaně otvorem v podobizně ven, všem z Nebelvíru se rázem rozvázal jazyk.
"To už jsou dva z Nebelvíru, a to ještě nepočítám nebelvírského ducha, potom jedna z Havraspáru a jeden z Mrzimoru," vypočítával na prstech kamarád dvojčat Weasleyových Lee Jordan. "Copak si opravdu žádný učitel nevšiml, že se nic nestalo nikomu ze Zmijozelu? Není snad úplně jasné, že to všechno vychází ze Zmijozelu? Může za to Zmijozelův dědic, netvor ze Zmijozelu - proč jednoduše nevyhodí celou zmijozelskou kolej?" zahřímal za souhlasného přikyvování a ojedinělého potlesku.
Percy Weasley seděl v křesle hned za Leem, protentokrát však očividně neusiloval o to, aby se všichni dozvěděli, co si myslí on. Byl bledý a vypadal ohromeně.
"Percym to pořádně otřáslo," vysvětlil George Harrymu klidně. "Ta dívka z Havraspáru - Penelopa Clearwaterová - byla totiž prefektka. Zřejmě si nepřipouštěl, že by ten netvor našel odvahu napadnout nějakého prefekta."
Harry ho však poslouchal jen napůl. Nedokázal vypudit z hlavy Hermionu, která ležela na posteli na ošetřovně jako vytesaná z kamene. A pokud nebude viník brzy lapen, věděl, že celý zbytek života stráví u Dursleyových. Tom Raddle Hagrida udal, protože mu hrozil mudlovský sirotčinec, kdyby školu zavřeli; Harry teď přesně věděl, jak mu přitom bylo.
"Co budeme dělat?" zašeptal mu Ron do ucha. "Myslíš, že mají podezření na Hagrida?"
"Musíme si s ním promluvit," řekl Harry, který se právě rozhodl. "Nevěřím, že by za tím tentokrát stál on, ale jestli toho netvora před padesáti lety vypustil, bude znát cestu do Tajemné komnaty, a to pro začátek stačí."
"Jenže McGonagallová říkala, že když nebudeme mít vyučování, musíme zůstat ve věži -"
"Myslím," řekl Harry ještě tišeji, "že je načase, abychom zase vytáhli ten starý plášť po mém tatíkovi."
Harry po svém otci zdědil jednu jedinou věc: dlouhý, stříbrný neviditelný plášť. Pouze ten jim dával šanci, jak se vyplížit ze školy a navštívit Hagrida, aniž se o tom někdo dozví. Šli si lehnout jako obvykle a počkali, až se Neville, Dean a Seamus přestali dohadovat o Tajemné komnatě a konečně usnuli; potom vstali, znovu se oblékli a přehodili plášť přes sebe.
Cesta temnými a opuštěnými hradními chodbami nebyla nijak příjemná. Harry se po hradě toulal v noci už několikrát, ale ještě nikdy tam za tmy neviděl tolik lidí. Učitelé, prefekti a duchové obcházeli po chodbách ve dvojicích a soustředěně pátrali po čemkoli neobvyklém. Neviditelný plášť chlapce nechránil proti tomu, aby nedělali hluk, a v jednom zvlášť napjatém okamžiku se Ron kopl do palce u nohy jen kousek od místa, kde stál na stráži Snape. Naštěstí Snape kýchl téměř přesně v okamžiku, kdy Ron zaklel. Oběma chlapcům se ulevilo, když konečně dorazili k dubové bráně a opatrně ji otevřeli.
Byla jasná, hvězdná noc, a tak bez otálení vykročili k zářícím oknům Hagridova srubu. Plášť odložili teprve před jeho dveřmi.
Chviličku nato Hagrid prudce otevřel. Stáli mu tváří v tvář, on však na ně mířil samostřílem a za ním hlasitě štěkal Tesák"
"Jo to jste vy" řekl, sklonil zbraň a upřeně se na ně zadíval. "Co vy tady pohledáváte?"
"K čemu to máš?" ukázal Harry na samostříl, když vcházeli dovnitř.
"Ale jen tak... to nic..." zabručel Hagrid. "Čekal jsem totiž... a vždyť to je jedno... Posaďte se... Udělám vám čaj..."
Zřejmě ani nevěděl, co dělá. Málem uhasil oheň, když na něj vylil vodu z konvice, a pak nervózním pohybem shodil mohutnou rukou čajník, až se rozbil.
"Jsi v pořádku, Hagride?" zeptal se Harry. "O Hermioně už to víš?"
"Jo, vím," odpověděl a trochu se mu třásl hlas. Neustále pokukoval nejistě na okna. Nalil oběma vařící vodu do velkých šálků (sáčky s čajem do nich dát zapomněl), a právě když pokládal na talíř pořádný kus biskupského chlebíčku, někdo zabušil na dveře.
Hagrid chlebíček upustil. Harry s Ronem si vyměnili zděšené pohledy, potom ale přes sebe přehodili neviditelný plášť a schovali se do kouta. Hagrid se ještě ujistil, že je není vidět, vzal samostříl a znovu prudce otevřel dveře.

"Dobrý večer, Hagride."
Byl to Brumbál. Tvářil se smrtelně vážně, když překročil práh, a za ním vstoupil další muž, který vypadal velice podivně. Neznámý muž byl malý a tělnatý, měl rozcuchané šedé vlasy a tvářil se nejistě. Oblečen byl dost svérázně: měl na sobě proužkovaný oblek, zářivě červenou kravatu, dlouhý černý plášť a rudofialové, špičaté vysoké boty. Pod paží držel světlezelenou buřinku.
"To je přece taťkův šéf!" vydechl Ron. "Kornelius Popletal, ministr kouzel!"
Harry ho důkladně žďuchl loktem, aby byl potichu. Hagrid zbledl jako stěna a na čele mu vyrazily obrovské krůpěje potu. Ztěžka dosedl na židli a těkal pohledem z Brumbála na Kornelia Popletala a naopak. "Vypadá to s vámi zle, Hagride," řekl Popletal dost příkře. "Velice zle. Jednou to ale přijít muselo. Čtyři útoky proti žákům z mudlovských rodin! Takhle už to dál nejde, ministerstvo musí zasáhnout."
"Vždyť já přece nikdy," řekl Hagrid a prosebně pohlédl na Brumbála, "a vy to víte, že já nikdy, pane profesore..." "Chci, aby bylo jasné, Kornelie, že Hagridovi plně důvěřuji," řekl Brumbál a zamračeně se na Popletala podíval. "Poslyš, Albusi," řekl Popletal rozpačitě, "Proti Hagridovi mluví záznam v rejstříku. Ministerstvo musí jednat - už se na nás obrátili členové správní rady." "Přesto ti říkám, Kornelie, že když teď Hagrida odtud odvedeš, nepomůže to ani v nejmenším," řekl Brumbál. V modrých očích mu vzplál oheň, jaký v nich Harry dosud neviděl.
"Podívej se na to z mého hlediska," řekl Popletal a nervózně si pohrával se svou buřinkou. "Jsem pod velikým tlakem; musí být vidět, že něco dělám. Jestliže se ukáže, že to Hagrid neudělal, vrátí se zpátky a nikdo už neřekne ani slovo. Ale teď ho odvést musím. Prostě musím. Nekonal bych svoji povinnost -"
"Odvést - mne odvést?" zeptal se Hagrid a chvěl se po celém těle. "A kam?"
"Jenom nakrátko," řekl Popletal a vyhýbal se obrovu pohledu, "To není za trest, Hagride, vážně ne, spíš tak pro jistotu. Jestli ještě někoho chytí, propustíme vás se vší omluvou..."
"Vy mě chcete dát do Azkabanu?" zaskřehotal Hagrid. Než mu však Popletal stačil odpovědět, znovu kdosi rázně zabušil na dveře.
Brumbál šel otevřít, a tentokrát to byl Harry, kdo by potřeboval žďuchnout do žeber, protože úplně zasípal. Do Hagridovy boudy vstoupil pan Lucius Malfoy, zahalený v dlouhém černém cestovním plášti, s chladným, spokojeným úsměvem ve tváři. Tesák začal vrčet. "Takže vy už jste tady, Popletale," pronesl uznale. "Dobrá, dobrá..."
"Co vy tady pohledáváte?" ozval se Hagrid rozezleně. "Koukejte vypadnout z mýho domu!"
"Milý pane, můžete mi věřit, že mě nijak netěší být ve vašem - ehm - vy tomu říkáte dům?" Lucius Malfoy se pohrdavě rozhlédl po malém srubu. "Prostě jsem se zastavil ve škole a tam mi řekli, že ředitel je u vás."
"A co jste mi vlastně chtěl, Luciusi?" zeptal se Brumbál. Mluvil zdvořile, v modrých očích mu však stále plál oheň.
"Přináším hroznou věc, Brumbále," pronesl pan Malfoy lenivě a vytáhl dlouhý svitek pergamenu. "Členové správní rady se totiž domnívají, že je načase, abyste odstoupil. Tady je rozhodnutí, kterým jste dočasně odvolán z funkce - najdete na něm všech dvanáct podpisů. Bohužel se obáváme, že se vám to vymyká z rukou. Ke kolika útokům už tady došlo? Dnes odpoledne ke dvěma dalším, nebo se snad mýlím? Pokud by to mělo takto pokračovat, nezůstali by v Bradavicích žádní studenti z mudlovských rodin, a všichni přece víme, jak hrozná by to byla pro školu ztráta."
"Ale, poslechněte, Luciusi," spustil Popletal znepokojeně, "že byste Brumbála zprostili funkce ... to snad ne... to je to poslední, co bychom mohli teď potřebovat..."
"Jmenování ředitele - nebo jeho odvolání z funkce - přísluší správní radě, Popletale," řekl Malfoy klidně. "A jelikož se Brumbálovi nepodařilo dalším útokům zabránit..."
"Počkejte, Luciusi, jestliže jim nedokázal zabránit ani Brumbál -" řekl Popletal a na horním rtu mu teď naskákaly krůpěje potu, "chci říct, kdo jiný to dokáže?"
"To se ještě uvidí, Popletale," řekl Malfoy s rozšklebeným úsměvem. "Jelikož nás to ovšem odhlasovalo všech dvanáct..."
Hagrid prudce vyskočil a ježatou černou hlavou div nevrazil do stropu.
"Jo? A kolika z nich jste musel vyhrožovat nebo je vydírat, než na to kývnuli, Malfoyi, co?" zahřímal.
"No tak, no tak, Hagride, ta vaše výbušná povaha vám jednoho dne ještě pěkně zavaří," řekl pan Malfoy. "Opravdu bych vám radil, abyste na stráže v Azkabanu takhle nekřičel. Těm by se to určitě nelíbilo."
"Přeci nemůžete vodvolat Brumbála!" zahulákal Hagrid, až se jeho lovecký pes Tesák schoulil v košíku a tiše zakňučel. "Vodvolejte ho, a děcka z mudlovských rodin už nebudou mít vůbec žádný zastání! Vod zejtřka je začnou mordovat!"
"Uklidněte se, Hagride," vyzval ho Brumbál stroze a podíval se na Luciuse Malfoye.
"Jestliže si to členové správní rady přejí, pak samozřejmě odstoupím, Luciusi."
"A-ale -" zakoktal Popletal.
"To ne!" zavrčel Hagrid.
"Přesto přese všechno," řekl teď Brumbál tak pomalu a jasně, aby žádnému neušlo ani slovo, "ještě poznáte, že z této školy doopravdy odejdu teprve tehdy, až tu nikdo nebude stát na mé straně. A přesvědčíte se také, že v Bradavicích se vždycky dostane pomoci každému, kdo o ni požádá."
Malou chvíli si byl Harry téměř jistý, že Brumbál zamrkal očima právě do kouta, kde se s Ronem ukrývali. "To zní obdivuhodně," řekl Malfoy a uklonil se. "Všichni budeme postrádat váš - ehm - váš vysoce osobitý přístup k řízení školy, Albusi, a já jenom doufám, že váš nástupce dokáže zabránit dalším - ehm - mordům." Došel ke dveřím srubu, otevřel je a se zdvořilou úklonou Brumbála vyprovodil. Popletal, který si nervózně pohrával s buřinkou, čekal, až vyjde Hagrid, ten však zůstal stát na místě, zhluboka se nadechl a řekl: "Esli chce někdo vopravdu něco zvědět, úplně mu stačí, když se bude držet pavouků. Ty už ho zavedou, kam potřebuje! Jinak už nemám co říct!"
Popletal se na něj užasle podíval.
"No jo, vždyť už jdu," řekl Hagrid a oblékl si svůj spratkový kožich. Ve chvíli, kdy se chystal vyjít za Popletalem, se

ještě jednou zastavil a řekl nahlas: "A někdo taky musí krmit Tesáka, co budu pryč."
Dveře se zabouchly a Ron složil neviditelný plášť. "Tak teď jsme vážně v maléru," řekl chraplavě. "Bez Brumbála můžou školu rovnou zavřít, třeba ještě dnes večer. Když tu nebude, můžeme počítat tak s jedním útokem denně."
Tesák začal výt a škrábal na zavřené dveře.

Kapitola patnáctá

Aragog

Po lukách kolem hradu se téměř nepozorovaně přikradlo léto. Obloha i jezero byly modré jako barvínek a ve sklenících rozkvetly květy, veliké jako zelné hlávky Ovšem teď, když už z hradních oken nevídal Hagrida, jak rázným krokem obchází po školních pozemcích s Tesákem v patách, se Harrymu ta podívaná nijak nezamlouvala. Po pravdě to venku nevypadalo o nic líp než na hradě, kde všecko vzalo úplně špatný směr.
Harry a Ron se pokoušeli navštívit Hermionu, jenže návštěvy na ošetřovně byly teď zakázané.
"Nebudeme už nic riskovat," řekla jim přísně madame Pomfreyová štěrbinou ve dveřích. "Ne, je mi opravdu líto, ale hrozí nebezpečí, že by se útočník mohl vrátit, aby ty nebohé dorazil..."
Po Brumbálově odvolání se tu strach rozmohl jako nikdy předtím a slunce, jež zvenčí zahřívalo hradní zdi, jako by nedokázalo vysokými okny s dělicími sloupky proniknout dovnitř. Sotvakdy bylo možné zahlédnout ve škole tvář, v níž by se nezračila úzkost a napětí, a pokud se vůbec na chodbách ještě ozval smích, zněl ječivě a nepřirozeně a rychle zas utichal.
Harry si ustavičně opakoval Brumbálova poslední slova: "Doopravdy z této školy odejdu teprve tehdy, až tu nikdo nebude stát na mé straně... V Bradavicích se vždycky dostane pomoci každému, kdo o ni požádá." Jenže co mu ta slova byla platná? Koho vlastně měli požádat o pomoc, když všichni byli stejně zmatení a vystrašení jako oni sami?
Hagridova rada o pavoucích byla mnohem srozumitelnější - potíž spočívala v tom, že na hradě snad nezůstal jediný pavouk, kterého by mohli sledovat. Harry se po nich díval všude, kamkoli přišel, a Ron mu v tom pomáhal, i když dost neochotně. Samozřejmě jim vadilo, že nesměli chodit, kam by se jim zlíbilo, a museli se po hradu pohybovat jen spolu s ostatními nebelvírskými studenty Většina spolužáků byla očividně ráda, že je učitelé vodí z jedné hodiny na druhou, Harryho to však nesmírně rozčilovalo.
Panující ovzduší děsu a podezírání vysloveně těšilo jen jediného ze studentů: Draco Malfoy chodil po škole jako páv, jako kdyby ho právě jmenovali primusem. Harry nechápal, z čeho se tolik raduje, dokud při jedné Snapeově hodině lektvarů" když seděl hned za ním - přibližně čtrnáct dnů poté, co Brumbál a Hagrid odešli ze školy - nezaslechl, jak se Malfoy vychloubá před Crabbem a Goylem.
"Vždycky jsem si myslel, že by to mohl být otec, kdo Brumbála ze školy dostane," prohlásil a ani se nenamáhal mluvit potichu. "Říkal jsem vám, že podle něj je Brumbál ten nejhorší ředitel, jakého kdy Bradavice měly. Možná teď dostaneme nějakého slušného ředitele; někoho, kdo nebude chtít, aby Tajemná komnata zůstala zavřená. McGonagallová dlouho nevydrží, ta jenom zastupuje..."
Snape prošel kolem Harryho a nijak se nevyjádřil k tomu, že Hermiona se svým kotlíkem chybí.
"Pane profesore," řekl Malfoy nahlas. "Proč vy se vlastně neucházíte o místo ředitele?"
"Ale no tak, Malfoyi," řekl Snape, i když se neovládl a usmál se tenkými rty. "Správní rada zprostila profesora Brumbála funkce jen dočasně. Doufám, že brzy bude zase s námi."
"Ano, ovšem," ušklíbl se Malfoy samolibě. "Předpokládám, že pokud byste se o to místo chtěl ucházet, bude otec hlasovat pro vás. Já sám mu řeknu, že jste ten nejlepší učitel tady, pane..."
Snape se jen ušklíbl, jak přecházel po sklepení. Naštěstí si přitom nevšiml Seamuse Finnigana, který dělal, jako když do svého kotlíku zvrací.
"Vlastně mě udivuje, že se všichni mudlovští šmejdi ještě nesbalili a nevypadli," pokračoval Malfoy. "Vsadím pět galeonů, že ten další už to nepřežije. Škoda, že to nebyla Grangerová..."
V tu chvíli naštěstí zazvonilo. Ron seskočil při posledních Malfoyových slovech ze stoličky, ale ve všeobecném zmatku, kdy si všichni brali své brašny a knihy, nikdo nepostřehl, že se chtěl na Malfoye vrhnout.
"Pusťte mě na něj," zavrčel, když se mu Harry a Dean pověsili na ruce. "Mně je to fuk a žádnou hůlku nepotřebuju, zaškrtím toho zmetka holýma rukama..."
"Pospěšte si, musím vás teď všechny odvést na hodinu bylinkářství," řekl Snape někam nad jejich hlavy. Vyrazili hned, jakmile se seřadili. Harry, Ron a Dean šli jako poslední a Ron se ještě pořád pokoušel vyprostit z jejich sevření. Pustili ho teprve, když je Snape vyvedl z hradu ven a všichni se vydali přes zelinářskou zahradu ke sklenikům.
Při hodině bylinkářství byli všichni notně zaražení. Teď už jich bylo o dva méně, chyběli Justin a Hermiona. Profesorka Prýtová všem uložila, aby prořezali etiopské scvrklofíky. Harry šel hodit náruč zvadlých stonků na kompost a setkal se tam tváří v tvář s Erniem Macmillanem. Ernie se zhluboka nadechl a pak spustil přesně podle bontonu: "Chtěl jsem ti jen říct, Harry, jak mě mrzí, že jsem tě kdy podezříval. Vím, že bys na Hermionu Grangerovou nikdy nezaútočil, a omlouvám se ti za všecko, co jsem řekl. Jsme teď všichni na jedné lodi a - jak bych to jenom -"
Natáhl buclatou ruku, a Harry mu ji stiskl. Chvíli nato Ernie a jeho kamarádka Hannah přišli prořezávat scvrklofík spolu s Harrym a Ronem.
"Tenhle Draco Malfoy," řekl Ernie a odlamoval uschlé větvičky, "se chová, jako by z toho všeho měl náramnou radost, nezdá se vám? Tak abyste věděli, já si myslím, že Zmijozelův dědic by mohl být on."
"To je od tebe důvtipné," prohlásil Ron, který Erniemu očividně neodpustil tak rychle jako Harry.
"A co ty, Harry - nemyslíš, že za tím stojí Malfoy?" zeptal se Ernie.

"Ne," řekl Harry tak rázně, že Ernie a Hannah vytřeštili oči.
Vteřinu nato Harry postřehl něco tak důležitého, že svými prořezávacími nůžkami uhodil Rona přes ruku. "Aúú! Co to tady."
Harry ukázal na zem jen pár stop od nich, kde spěchalo několik velkých pavouků.
"Ano, ovšem," řekl Ron a snažil se předstírat, jak ho to potěšilo, ale nedokázal to. "Jenomže teď je sledovat nemůžeme..."
Ernie a Hannah je zvědavě poslouchali. Harry se díval, jak pavouci utíkají pryč.
"Vypadá to, jako by měli namířeno do Zapovězeného lesa..."
A Ron se zatvářil ještě nešťastněji než předtím.
Po skončení vyučovací hodiny profesor Snape třídu doprovodil na obranu proti černé magii. Harry a Ron se loudali za ostatními, aby si mohli nerušeně promluvit.
"Musíme znovu použít neviditelný plášť," řekl Ronovi Harry. "A můžeme s sebou vzít Tesáka. Je zvyklý chodit s Hagridem do lesa, mohl by nám být užitečný."
"Dobrá," řekl Ron a nervózně točil v prstech hůlkou. "Totiž - nejsou tam... neříká se, že v Zapovězeném lese jsou vlkodlaci?" dodal, když si sedali na svá místa v zadní části Lockhartovy učebny.
Harry mu raději neodpověděl ani ano, ani ne, jen prostě poznamenal: "Jsou tam i dobří tvorové. Kentaurově, ti jsou bezvadní, a jednorožci také."
Ron v Zapovězeném lese ještě nikdy nebyl. Harry tam byl jen jednou a doufal, že už tam nikdy nebude muset vkročit.
Do třídy téměř utančil Lockhart a celá třída na něj vytřeštila oči. Zatímco ostatní učitelé ve škole se tvářili chmurněji než jindy, Lockhart přímo sršel dobrou náladou.
"No tak," zahlaholil a obdařil všechny oslnivým úsměvem, "cože se tváříte tak nešťastně?"
Studenti si vyměnili užaslé pohledy, nikdo mu však neodpověděl.
"Copak vy nechápete," pronesl Lockhart pomalu, jako by všichni byli poněkud přihlouplí, "že nám už žádné nebezpečí nehrozí? Pachatele přece sebrali."
"To říká kdo?" vypálil Dean Thomas.
"Můj mladý příteli, ministr kouzel by přece Hagrida nenechal odvézt, kdyby si nebyl stoprocentně jist, že to udělal on," řekl Lockhart tónem, jako když někdo vysvětluje, že jedna a jedna jsou dvě.
"Ale nechal, nemyslete si," vypálil Ron ještě ostřeji než Dean.
"Troufám si tvrdit, že o Hagridově zatčení vím o maličko víc než vy pane Weasleyi," prohlásil Lockhart samolibě.
Ron už málem řekl, že si to nemyslí, zmlkl však v půli věty, když ho Harry pod stolem pořádně kopl:
"My tam přece nebyli, copak to nevíš?" zamumlal. Lockhartova nechutná bodrost, jeho narážky, že si vždycky myslel, že Hagridovi se nedá věřit, a jeho přesvědčení, že celou tu záležitost už mají za sebou, však Harryho dráždily natolik, že zatoužil hodit mu jeho Génia a ghúly přímo do tupého obličeje. Spokojil se ale tím, že Ronovi načmáral: "Půjdeme tam dnes večer."
Ron si jeho vzkaz přečetl, hlasitě polkl a ohlédl se na prázdnou lavici, kde obvykle sedávala Hermiona. Tím se jako by utvrdil ve svém rozhodnutí a přikývl.
V nebelvírské společenské místnosti bývalo v těch dnech vždycky rušno, protože od šesti večer studenti neměli kam jít. Navíc pořád bylo o čem mluvit, takže společenská místnost se kolikrát vyprázdnila až po půlnoci.
Harry si hned po večeři došel do kufru pro neviditelný plášť a celý večer na něm seděl a čekal, až všichni odejdou. Fred a George ho s Ronem vyzvali, aby si společně zahráli Řachavého Petra, a Ginny seděla v křesle, kde obvykle sedávala Hermiona, a pozorovala je. Harry a Ron úmyslně prohrávali, jen aby hra co nejdřív skončila, ale i tak bylo už dost po půlnoci, když Fred, George a Ginny konečně odešli na kutě.
Harry a Ron ještě počkali, dokud k nim z dálky nedolehl zvuk zavíraných dveří obou ložnic. Teprve potom vytáhli plášti, přehodili si jej přes sebe a otvorem v podobizně vyšli ven.
Čekala je další obtížná pouť hradem, při které byli nuceni vyhýbat se hlídkujícím učitelům. Konečně dorazili do vstupní síně, odsunuli závoru na dubové bráně, opatrně se protáhli ven, aby nebylo slyšet ani vrznutí, a zamířili na školní pozemky zalité měsíčním světlem.
"Taky se nám může stát," řekl Ron, když rázovali po černé trávě, "že dojdeme do lesa a zjistíme, že nemáme koho sledovat. Možná tam ti pavouci ani nešli. Jenom to prostě vypadalo, že jdou přibližně tím směrem, ale..."
Z jeho hlasu bylo znát, že v to doufá.
Dorazili k Hagridově boudě, která s neosvětlenými okny vypadala uboze a smutně. Když Harry otevřel dveře, Tesák se div nepominul radostí, že je vidí. Báli se, aby svým hlubokým, dunivým štěkáním nevzbudil celý hrad, a tak mu honem dali sirupové cukroví z plechovky na krbu, po kterém se mu slepily zuby.
Neviditelný plášť nechal Harry na Hagridově stole. V lese byla tma jako v ranci, tam ho potřebovat nebudou. "Pojď, Tesáku, půjdeme se vyvenčit," řekl Harry a popleskal ho po noze. Pes šťastně vyrazil ze srubu za nimi, doběhl na kraj lesa a u velké sykomory zvedl nohu. Harry vytáhl hůlku, zamumlal Lumos! a na jejím konci se objevilo nepatrné světélko, právě takové, aby mohli na pěšině hledat stopy po pavoucích.
"To je dobrý nápad," přisvědčil Ron. "Rozsvítil bych i tu svoji, ale znáš to - nejspíš by vybuchla nebo něco takového..."
Harry mu poklepal na rameno a ukazoval do trávy. Do stínu stromů před světlem hůlky spěšně prchali dva osamělí pavouci.
"Tak jo," vzdychl Ron, jako by se už smířil s nejhorším. "Jsem připraven. Jdeme."
Vešli do lesa; Tesák pobíhal kolem nich a očichával kořeny stromů a listí. V záři Harryho hůlky sledovali souvislý proud pavouků, kteří husím pochodem táhli po stezce. Šli snad dvacet minut beze slova, jenom natahovali uši, jestli

nezaslechnou ještě něco jiného než šelestění listí a praskot větviček. Když stromy zhoustly tak, že neviděli oblohu nad hlavou a Harryho hůlka byla jediným světlým bodem v moři tmy, seznali, že jejich pavoučí vůdci stezku opouštějí.
Harry se zastavil a snažil se zjistit, kam teď pavouci míří - ale všude mimo maličký kruh jeho světla byla dokonalá tma. Tak hluboko v lese ještě nikdy nebyl. Živě si vybavil, jak mu tady minule Hagrid radil, aby nesešel z lesní stezky. Ten však byl v tu chvíli na míle daleko, nejspíš ve vězeňské kobce v Azkabanu. Od něho také věděli, že se mají držet pavouků.
Vtom se Harryho ruky dotklo něco vlhkého a on uskočil zpátky a dupl Ronovi na nohu, ale byl to jen Tesákův čenich.
"Jak to odhaduješ?" zeptal se Rona. Do očí mu viděl, jen když se v nich odráželo světlo z hůlky.
"Jsme už dost daleko," mínil Ron, "ale musíme dál." Pustili se za spěchajícími pavoučími stíny mezi stromy. Nemohli se teď pohybovat nijak rychle" V cestě jim překážely kořeny stromů a pařezy, na něž ve tmě sotva viděli. Harry cítil Tesákův horký dech na ruce. Několikrát se museli zastavit, sklonit k zemi a za svitu hůlky pavouky znovu najít.
Zdálo se jim, že jdou už aspoň půl hodiny, a hábity zachytávali o nízké větve a trní. Po chvíli si všimli, že se les mírně svažuje, i když stromy v něm stály stejně hustě jako předtím.
Pak Tesák zničehonic dunivě vyštěkl, až se to rozlehlo do dáli, a Harry s Ronem div nevyletěli z kůže.
"Co to může být?" zeptal se Ron nahlas, zíral do černé tmy a mocně stiskl Harrymu loket.
"Tam před námi se něco hýbe," vydechl Harry. "Poslouchej... Vypadá to na něco velikého."
Nastražili uši. Kus od nich, napravo, si něco velikého razilo cestu mezi stromy a lámalo větve.
"Ne, to ne!" zaúpěl Ron. "To ne, přece ne -"
"Buď zticha!" napomenul ho Harry horečně. "Nebo tě to uslyší."
"Co, mě že uslyší?" namítl Ron nepřirozeně vysokým hlasem. "Už to přece slyšelo Tesáka!"
Tma jako by teď tlačila na oční bulvy: stáli tam celí vyděšení a čekali. Napřed se ozval jakýsi podivný rachot a potom nastalo ticho.
"Co myslíš, že teď dělá?" zeptal se Harry. "Nejspíš se to chystá na nás vrhnout," mínil Ron. Vyčkávali dál, sotva se odvážili pohnout a třásli se po celém těle.
"Myslíš" že je to pryč?" zašeptal Harry. "Já nevím -"
Pak se vpravo od nich náhle rozzářilo světlo: v té tmě je tak oslnilo, že zvedli ruce a zakryli si oči. Tesák se znovu rozštěkal a pokoušel se utéci, zapletl se však do hustého trní a štěkal ještě hlasitěji.
"Harry!" vykřikl Ron a hlas mu přeskočil úlevou, "Harry vždyť to je naše auto!"
"Cože?" "Pojď!"
Harry klopýtal za Ronem ke světlu, škobrtal a několikrát zakopl; a za chvilku už vyběhli na mýtinu.
Auto pana Weasleyho tam s rozsvícenými reflektory stálo prázdné pod klenbou hustých větví, uprostřed kruhu mohutných stromů, a když Ron s otevřenými ústy přišel blíž" pomalu se rozjelo k němu jako nějaký veliký tyrkysový pes, který zdraví svého pána.
"Celou tu dobu bylo pořád tady!" řekl Ron potěšené a obcházel kolem vozu. "Podívej se na něj! V lese zdivočelo..."
Blatníky auta byly poškrábané a zablácené. Zřejmě si zvyklo toulat se po lese na vlastní pěst. Tesákovi se očividně nezamlouvalo: držel se Harryho a ten cítil, jak se pes chvěje. Harry konečně přestal horečně supět a zastrčil hůlku zpátky do hábitu.
"A my jsme si mysleli, že na nás chce zaútočit!" řekl Ron, opřel se o auto a poklepal na ně. "Pořád jsem si říkal, kam se nám podělo!"
Harry přimhouřil oči a rozhlížel se, jestli na osvětlené lesní půdě najde další pavouky" ti však před oslnivou září reflektorů zděšeně prchli.
"Ztratili jsme stopu," řekl. "Pojď, musíme je najít." Ron však neřekl ani slovo a ani se nepohnul. Upíral oči někam tak deset stop nad zemi, přímo za Harryho záda. Tvář měl zsinalou hrůzou.
Harry se chtěl otočit, ale už to nestihl. Zaslechl hlasité cvakání a vzápětí ucítil, jak ho cosi dlouhého a chlupatého uchopilo v pase a zvedlo jej do vzduchu. Zděšeně sebou zmítal a zanedlouho uslyšel dvě další cvaknutí: také Ron vyletěl do vzduchu a v příští chvíli odnášeli do temného lesa i skučícího a vyjícího Tesáka.
Harry visel hlavou dolů a viděl, že stvoření, jež se ho zmocnilo, se pohybuje po šesti nesmírně dlouhých chlupatých nohách, zatímco přední dvě ho pevně svíraly pode dvěma lesklými černými kusadly. Za sebou slyšel další takové stvoření, které bezpochyby neslo Rona. Mířili přímo do středu lesa. Harry slyšel, jak se Tesák pokouší vyprostit ze sevření třetího netvora a hlasitě kňučí. Chtělo se mu vykřiknout, ale nedokázal to. Jako by nechal svůj hlas u auta na mýtině.
Nikdy nezjistil, jak dlouho vězel ve spárech té příšery; věděl jen, že se náhle rozsvítilo, a zahlédl, že půda pokrytá listím se doslova hemží pavouky. Vytáhl krk víc stranou a uviděl, že dorazili na kraj rozlehlé rokle, kde byly všechny stromy vykácené, takže hvězdy teď jasně ozařovaly tu nejhorší podívanou, jakou kdy v životě spatřil.
Pavouci! Ne drobní pavoučci, kteří se hemžili po spadaném listí tam dole. Pavouci velcí jako tažní koně, osmiocí a osminozí, černí, chlupatí a obrovští. Mohutný pavouk, který nesl Harryho, se dal po strmém svahu dolů, ke klenuté pavučině obestřené mlhou uprostřed rokle, zatímco jeho druhové se shlukli ze všech stran a vzrušeně cvakali kusadly dívajíce se na jeho břemeno.
Konečně ho pavouk pustil a Harry dopadl na všechny čtyři; hned vedle něj žuchli na zem i Ron a Tesák. Ten teď už nevyl, jen se tiše krčil strachy. Ron vypadal navlas stejně, jak se cítil Harry: ústa měl otevřená v jakémsi němém výkřiku a oči mu vylézaly z důlků.
Náhle si Harry uvědomil, že pavouk, který jej shodil na zem, něco říká. Nebylo snadné tomu porozumět, protože při každém slově, které vyřkl, zacvakal kusadly. "Aragogu!" volal. "Aragogu!"
Z klenuté pavučiny obestřené mlhou vylezl velice pomalu pavouk veliký jako menší slon. Na černém těle a nohách měl

šedivé skvrny a všechny oči na ošklivé hlavě s kusadly měl mléčně bílé. Byl slepý.
"Co se děje?" zeptal se a rychle zacvakal kusadly. "Lidé," cvakl pavouk, který chytil Harryho.
"Hagrid?" zeptal se Aragog a přistoupil blíž. Jeho osm mléčně bílých očí neurčitě těkalo sem tam.
"Cizí," odpověděl pavouk, který přinesl Rona. "Zabít," cvakl Aragog rozmrzele. "Zrovna jsem spal..." "Jsme Hagridovi přátelé!" vykřikl Harry. Srdce jako by mu vystoupilo z hrudi a bušilo mu až v hrdle.
Cvak, cvak, cvak - bylo slyšet kusadla pavouků po celé rokli.
Aragog zaváhal.
"Hagrid do naší rokle ještě nikdy nikoho neposlal," pronesl zvolna.
"Hagrid je v nesnázích," řekl Harry a prudce oddechoval. "Právě proto jsme přišli."
"V nesnázích?" zeptal se starý pavouk a Harrymu se zdálo, že za cvakáním kusadel postřehl znepokojení. "Ale proč poslal vás?"
Harry uvažoval o tom, že se postaví, ale hned to zavrhl; obával se, že by se neudržel na nohou. Mluvil tedy vleže, tak klidně, jak jenom dokázal.
"Nahoře ve škole si totiž myslí, že Hagrid zosnoval - ehm - něco proti studentům. Odvezli ho do Azkabanu." Aragog zběsile zacvakal kusadly a zástup pavouků po celé rokli ten zvuk opakoval jako ozvěnou. Znělo to jako potlesk, až na to, že při potlesku na Harryho obvykle nešly ze samého strachu mdloby.
"Ale to přece bylo před lety!" namítl Aragog podrážděně. "Před mnoha a mnoha lety. Dobře se na to pamatuji; proto Hagrid tenkrát musel ze školy odejít. Domnívali se, že já jsem ten netvor, který žije na místě, jež nazývají Tajemná komnata. Mysleli, že Hagrid ji otevřel a vypustil mě ven."
"Ale ty - copak ty nejsi z Tajemné komnaty?" zeptal se Harry a cítil přitom na čele studený pot.
"Já?" Aragog zacvakal hněvivě kusadly. "Já jsem se na hradě nenarodil. Pocházím ze vzdálené země a jakýsi cizí obchodník mě Hagridovi daroval, když jsem byl ještě vejce. Tenkrát byl Hagrid malý chlapec, ale staral se o mě, schovával mě v přístěnku na hradě a krmil mě zbytky ze stolu. Hagrid je můj dobrý přítel a je to dobrý člověk. Když mě odhalili a dávali mi vinu za smrt jakéhosi děvčete, Hagrid mě chránil: od té doby žiji pořád tady v lese a on mě dodnes navštěvuje. Dokonce mi našel ženu, Mosag: sám vidíš, jak se naše rodina rozrostla. Za to vše vděčím Hagridově dobrému srdci..."
Harry sebral veškerou odvahu, která mu ještě zbývala. "Tys tedy - ty jsi nikdy nikoho nenapadl?"
"Nikdy" zachrčel starý pavouk. "Mé přirozené pudy by mě k tomu samozřejmě vedly, ale z úcty k Hagridovi jsem nikdy žádnému člověku neublížil. Tělo toho děvčete, které zabili, našli v nějaké umývárně, ale já jsem z hradu neviděl nikdy nic kromě přístěnku, kde jsem vyrostl. Náš rod má rád tmu a ticho..."
"Ale v tom případě... Ty víš kdo to děvče doopravdy zabil?" vyhrkl Harry. "Ať je to kdo chce, objevil se a napadá další a další lidi -"
Jeho slova přehlušilo mnohohlasé cvakání kusadel a chřestivý pohyb spousty dlouhých nohou, které se rozčileně daly do pohybu. Všude kolem něj se pohybovala veliká černá těla.
"To, co žije na hradě," řekl Aragog, "je stvůra z dávných časů, které se my pavouci bojíme víc než kdo jiný. Dodnes se pamatuji, jak úpěnlivě jsem Hagrida prosil, aby mě pustil ven, když jsem cítil, že ten běs obchází po škole."
"Ale co to je?" zeptal se Harry naléhavě.
Další hlasité cvakání kusadel a chřestivé pohyby nohou; měl pocit, že se kruh pavouků svírá stále víc.
"My o té stvůře nikdy nemluvíme!" řekl Aragog rozlíceně. "Ani nevyslovujeme její jméno! Nikdy jsem Hagridovi neřekl, jak se jmenuje, i když se mě na to mnohokrát ptal."
Harry na něj nechtěl naléhat, obzvlášť když se pavouci ze všech stran tlačili blíž a blíž. Aragoga již rozhovor očividně unavil. Pomalu couval zpátky do své klenuté pavučiny, ostatní pavouci se však k oběma chlapcům pomalu, ale jistě přibližovali.
"Takže my zase půjdeme!" křikl Harry zoufale za Aragogem. Slyšel přitom, jak za ním šustí listí.
"Že půjdete?" řekl Aragog pomalu. "To sotva..." "Ale - ale -
"Moji synové a dcery na můj příkaz Hagridovi neubližují. Nemohu jim ovšem odepřít čerstvé maso, když tak ochotně a samo přišlo mezi nás. Sbohem, Hagridův příteli."
Harry se otočil. Jen několik stop od něj se tyčila pevná zeď pavouků vyšší než on, cvakali kusadly a na ošklivých černých hlavách se jim lesklo bezpočtu očí...
Harry již sahal pro svoji hůlku, i když chápal, že to nemá smysl: pavouků bylo přespříliš. Ve chvíli, kdy se rozhodl postavit na nohy a zemřít v boji, se však ozvalo dlouhé, hlasité zahoukání a rokli zaplavilo oslnivé světlo.
Po svahu dolů se řítilo auto pana Weasleyho, s rozzářenými reflektory a s vyjící houkačkou, a odhazovalo pavouky stranou; několik jich dopadlo na záda a komíhali svýma nekonečnýma nohama ve vzduchu. Auto zaskřípělo brzdami a zůstalo stát přímo před Harrym a Ronem a dvířka se rozletěla dokořán.
"Vezmi Tesáka!" křikl Harry a vrhl se na přední sedadlo. Ron oběma rukama uchopil štěkajícího psa a hodil ho dozadu. Dvířka se ihned přibouchla. Ron se ani nedotkl plynového pedálu, ale vůz to nepotřeboval. Motor zaburácel a ujížděli pryč. Cestou ještě sráželi další pavouky Vyřítili se po svahu nahoru" ven z rokle, a zakrátko si už razili cestu lesem. Do oken jim šlehaly větve, auto se však dovedně proplétalo nejširšími mezerami po cestě, kterou očividně už znalo.
Harry se ohlédl na Rona. Ústa měl ještě pořád otevřená v němém výkřiku, ale oči už mu nelezly z důlků. "Jsi v pořádku?"
Ron zíral před sebe a nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo.
Auto se prodíralo podrostem. Tesák na zadním sedadle hlasitě vyl a Harry viděl, jak urazili postranní zrcátko, když projeli těsně kolem rozložitého dubu. Po deseti minutách hlučné, kostrbaté jízdy les konečně prořídl a Harry opět zahlédl útržky oblohy.

Auto zastavilo tak nečekaně, až málem proletěli předním sklem. Byli na kraji lesa. Tesák se vrhl na okénko - chtěl se co nejrychleji dostat ven. Jakmile mu Harry otevřel dveře, bleskurychle vyrazil mezi stromy k Hagridově boudě, ocas stažený mezi nohama. Harry vystoupil také, a když se asi za minutu vrátil cit v údech i Ronovi, následoval jej, byť ještě toporně a s vytřeštěnýma očima. Harry vděčně poklepal na karoserii auta, jež vyrazilo zpět do lesa a v mžiku se jim ztratilo z očí.
Harry si ještě zašel do Hagridova srubu pro neviditelný plášť. Tesák ležel v koši pod přikrývkou a třásl se. Když Harry znovu vyšel ven, zjistil, že Ron úporně zvrací na záhon s dýněmi.
"Držte se pavouků," řekl Ron chabým hlasem a otíral si ústa do rukávu. "Tohle Hagridovi nikdy neodpustím. Máme štěstí, že jsme zůstali naživu."
"Nejspíš si myslel, že Aragog jeho přátelům neublíží," mínil Harry.
"V tom je právě s Hagridem vždycky velká potíž!" prohlásil Ron a bouchl do stěny srubu. "Věčně si myslí, že netvoři nejsou tak strašní, jak se o nich říká, a vidíš sám, kam ho to přivedlo! Do Azkabanu!" Celý se teď třásl a nebyl s to se ovládnout. "Proč nás za těmi pavouky vůbec posílal? Co jsme se vlastně dozvěděli, to mi pověz!"
"Že Hagrid Tajemnou komnatu neotevřel," řekl Harry, přehodil přes Rona plášť a žďuchl ho do ruky, aby ho přiměl k chůzi. "Byl nevinný."
Ron jen hlasitě odfrkl. Pokud někdo v přístěnku vypěstoval Aragoga, nešlo to s jeho představou o nevinnosti zřejmě příliš dohromady.
Když se přiblížili k hradu, Harry stáhl plášť co nejníž, aby měl jistotu, že jim zakrývá i nohy, a pak opatrně pootevřel skřípající bránu. Obezřetně prošli vstupní síní a po mramorovém schodišti nahoru a jen zadržovali dech, když míjeli chodby, po nichž přecházely bdělé hlídky. Pak se konečně ocitli v bezpečí nebelvírské společenské místnosti, kde mezitím dohořel oheň a zůstal po něm jen žíhavý popel. Sundali si plášť a vyšli po točitém schodišti do své ložnice.
Ron padl na postel, aniž by se namáhal svlékat. Harry si však nepřipadal nijak zvlášť ospalý. Posadil se na okraj postele a usilovně přemýšlel o všem, co Aragog řekl.
Běs, který se kdesi na hradě skrýval, mu připadal jako jakýsi nestvůrný Voldemort - dokonce ani jiní netvorově nechtěli vyslovit jeho jméno. O tom, co to je a jak dokáže svoje oběti proměnit v kámen, ovšem nevěděli o nic víc než předtím; dokonce ani Hagrid nikdy nezjistil, co se v Tajemné komnatě skrývá.
Harry se vyhoupl nohama na postel, opřel se o polštář a hleděl na měsíc, který na něj zářil oknem věže. Nenapadalo ho nic, co by ještě mohli podniknout. Ať se pokusili o cokoli, octli se v slepé uličce. Raddle nechytil pravého viníka, Zmijozelovu dědici se podařilo uniknout a nikdo nedokázal říct, zda nyní otevřela Tajemnou komnatu stejná osoba, anebo někdo jiný. Nikoho dalšího se už zeptat nemohli. Harry si lehl a dál přemýšlel o tom, co Aragog řekl.
Začínala ho už zmáhat ospalost, když tu mu vytanulo na mysli něco, co mu připadlo jako jejich poslední naděje, a on se naráz zpříma posadil.
"Rone," šeptl do tmy. "Rone!"
Ron se probudila vyjekl stejně jako Tesák - okamžik se divoce rozhlížel a pak spatřil Harryho.
"Rone - ta dívka, která tehdy umřela... Aragog říkal, že ji našli v nějaké umývárně," řekl Harry a nevšímal si Nevillova nosového chrápání z kouta. "A co jestli v té umývárně zůstala? Co když tam pořád ještě je?"
Ron si protíral oči a mračil se do měsíčního světla. Pak naráz pochopil.
"Snad nemyslíš - ty myslíš Ufňukanou Uršulu?"

Kapitola šestnáctá

Tajemná komnata

"Když si pomyslím, kolikrát jsme tam byli, a ona byla jen o tři záchodky dál," řekl Ron trpce příští den při snídani.
"Mohli jsme se jí zeptat, ale teď..."
Bylo už dost zapeklité, když předtím hledali pavouky, ale zmizet učitelům na tak dlouho, aby se vplížili do dívčí umývárny, ještě ke všemu do dívčí umývárny hned vedle místa, kde došlo k prvnímu útoku, se zdálo téměř nemožné.
Při hodině přeměňování, kterou toho dne měli jako první, se ovšem událo něco, při čem na Tajemnou komnatu poprvé za celé týdny přestali myslet. Od začátku vyučování uplynulo sotva deset minut, když jim profesorka McGonagallová oznámila, že zkoušky začnou prvního června, to znamená už za týden.
"Zkoušky?" zasténal Seamus Finnigan" "Copak my ještě budeme skládat zkoušky?"
Za Harryho zády se ozval lomoz, jak Nevillovi Longbottomovi vyklouzla hůlka a jedna z noh jeho stolku zmizela. Profesorka McGonagallová zamávala vlastní hůlkou, vrátila nohu na místo a pak se svraštěným čelem oslovila Seamuse.
"Jediný důvod, proč školu v současné době dosud nezavřeli, je vaše výuka," řekla přísně. "Takže zkoušky se budou konat jako obvykle a já doufám, že si všichni pilně opakujete."
Pilně opakujete! Harrymu ani ve snu nenapadlo, že za situace, která v hradu panovala, by měli skládat zkoušky. Celou třídou znělo vzpurné reptání a profesorka McGonagallová se zamračila ještě víc.
"Profesor Brumbál nám uložil, aby škola fungovala pokud možno jako za normálních okolností," řekla. "Nemusím snad zdůrazňovat, že to zároveň znamená prověřit, kolik jste se toho letos naučili."
Harry se podíval na dva bílé králíky, které měl proměnit v bačkory. Co se letos zatím naučil? Nenapadalo ho nic, co by mu při zkouškách nějak pomohlo.
Ron vypadal, jako kdyby mu právě oznámili, že se má vypravit do Zapovězeného lesa a zůstat tam navždy. "Dovedeš si představit, že bych šel ke zkouškám s tímhle?" zeptal se Harryho a zvedl svou hůlku, která právě začala hlasitě pištět.

Tři dny před první zkouškou jim profesorka McGonagallová při snídani ohlásila další novinu.
"Mám pro vás dobrou zprávu," řekla - a Velká síň, místo aby zmlkla, se rozburácela.
"Brumbál se vrací!" vykřiklo hned několik studentů radostně.
"Chytili jste Zmijozelova dědice!" vřísklo jakési děvče od havraspárského stolu.
"Začnou famfrpálové přebory!" zaburácel Wood vzrušeně.
Když se vřava utišila, profesorka McGonagallová řekla: "Profesorka Prýtová mi oznámila, že mandragory už konečně bude možné rozkrájet. Dnes večer dokážeme oživit všechny, kdo leží na ošetřovně zkamenělí. Nikomu snad nemusím vysvětlovat, že jeden z nich možná bude s to říci, kdo nebo co ho napadlo. Věřím, že tento strašlivý rok skončí polapením viníka."
Velká síň se hlasitě rozjásala. Harry se podíval ke zmijozelskému stolu: nijak ho nepřekvapilo, že Draco Malfoy se k jásání nepřipojil. Zato Ron vypadal šťastněji než řadu dní předtím.
"Teď už na tom nezáleží, že jsme se Uršuly nemohli zeptat, viď?" řekl Harrymu. "Až Hermionu přivedou k životu, nejspíš nám to všecko poví! Ale něco ti řeknu: ta bude úplně šílet" až se dozví, že za tři dny jsou zkoušky. Vždyť si vůbec neopakovala! Bylo by lepší nechat ji zkamenělou, dokud nebude po zkouškách."
V tu chvíli k nim přišla Ginny Weasleyová a posadila se vedle Rona. Vypadala nervózní a Harry si všiml, jak se jí chvějí ruce v klíně.
"Copak?" zeptal se Ron a přidal si trochu ovesné kaše. Ginny mu neodpověděla, ale obhlédla si celý nebelvírský stůl s vyplašeným výrazem, který Harrymu někoho připomínal, i když si nedokázal vybavit koho.
"Tak to vysyp," pozoroval ji upřeně Ron.
Ginny seděla na židli, mírně se pohupovala dozadu a dopředu a vtom si to Harry uvědomil: zrovna tak se choval Dobby, když se mu už už chystal prozradit to, co nesměl.
"Musím ti něco říct," zamumlala Ginny a dávala si záležet, aby se na bratra nepodívala.
"O co jde?" zeptal se Harry.
Tvářila se, jako kdyby nemohla najít správná slova. "No tak?" povzbudil ji Ron.
Ginny otevřela ústa, ale nevydala ze sebe jediný zvuk. Harry se naklonil dopředu a řekl tiše, aby to slyšela jen ona a Ron:
"Máto co dělat s Tajemnou komnatou? Viděla jsi něco? Někoho, kdo by se choval divně?"
Ginny nabrala dech - jenže v tu chvíli se objevil Percy Weasley; byl celý unavený a pobledlý.
"Jestli už jsi po jídle" sednu si tady, Ginny. Mám hlad jako vlk, právě jsem skončil hlídku."
Ginny sebou trhla, jako by do její židle pustili elektrický proud, vrhla na Percyho letmý, vystrašený pohled a byla tatam.
Prefekt Percy se posadil a podal si šálek čaje zprostřed stolu.
"Ty jsi ale!" vytkl mu Ron rozčileně. "Zrovna nám chtěla povědět něco důležitého!"
Percy právě upíjel čaj a zakuckal se. "A co to bylo?" zeptal se mezi kašlem.
"Ptal jsem se jí, jestli si nevšimla něčeho podivného, a ona se chystala -"
"Ach ano, ovšem - ale to nemá s Tajemnou komnatou co dělat," prohlásil Percy bez váhání.
"Jak to víš?" zeptal se Ron a povytáhl obočí.
"Totiž - ehm, když už to musíte vědět - ehm, Ginny na mě nedávno narazila, když jsem - na tom ale vůbec nezáleží."" Jde o to, že mě při něčem přistihla a já jsem ji požádal, aby o tom s nikým nemluvila. Abych řekl pravdu, domníval jsem se, že dodrží slovo. Opravdu nejde o nic důležitého, a já bych raději -"
Harry ho ještě nikdy neviděl v takových rozpacích. "A při čem že tě to přistihla, Percy?" zeptal se Ron a šklebil se. "No tak, pověz, my se ti nebudeme smát." Percy se neusmál ani náznakem.
"Podej mi ty žemle, Harry, mám hlad jako vlk."
Harry věděl, že se celá záhada objasní možná už zítra i bez jejich pomoci, nemínil si však dát ujít příležitost promluvit si s Uršulou, kdyby to šlo - a k jeho radosti se tak opravdu stalo, když je v polovině ranního vyučování Zlatoslav Lockhart odváděl na hodinu dějin čar a kouzel.
Profesor Lockhart, který je v minulosti tolikrát ujišťoval, že už žádné nebezpečí nehrozí, jen aby se hned nato ukázalo, jak velice se mýlil, byl teď upřímně přesvědčen, že je v podstatě zbytečné, aby je doprovázel po chodbách a dohlížel na jejich bezpečnost. Vlasy neměl tak načesané jako jindy; vypadalo to, že téměř celou noc bděl a hlídkoval ve čtvrtém patře.
"Dejte na mě," prohlásil, když je vedl za roh, "že první, co ti zkamenělí nešťastníci řeknou, bude: Udělal to Hagrid. Upřímně řečeno mě udivuje, že profesorka McGonagallová na všech těch bezpečnostních opatřeních stále ještě trvá."
"V tom s vámi souhlasím, pane profesore." řekl Harry a Ron samým překvapením upustil učebnice.
"Děkuji ti, Harry" řekl Lockhart blahovolně, zatímco čekali, až přejdou studenti z Mrzimoru. "Osobně si myslím, že my učitelé už máme všeho dost, i bez toho, že vás vodíme na hodiny a celé noci držíme hlídky..."
"To je pravda," řekl Ron, kterému se rozsvítilo. "Proč nás nenecháte jít samotné, pane profesore, vždyť už nám zbývá jenom jedna chodba."
"Víte co, Weasleyi, nejspíš to udělám," přisvědčil Lockhart. "Opravdu bych už měl jít a připravit se na další hodinu."
A kvapně zamířil pryč.
"Připravit se na další hodinu!" ušklíbl se Ron jízlivě. "Spíš si šel natočit vlasy"
Počkali, až je ostatní studenti z Nebelvíru předejdou, a pak se vrhli do postranní chodby a pospíchali k umývárně Ufňukané Uršuly. Ovšem ve chvíli, kdy už blahopřáli jeden druhému, jak dokonale to vymysleli...
"Pottere! Weasleyi! Co tady děláte?"
Byla to profesorka McGonagallová a ústa měla stažená do takové čárky, že víc už to opravdu nešlo.
"My jsme - my -" koktal Ron. "My totiž chtěli - chtěli jsme se podívat -"

"Za Hermionou," doplnil ho Harry. Ron i profesorka McGonagallová na něj vyvalili oči.
"Neviděli jsme ji už celé věky, paní profesorko," brebentil Harry a dupl přitom Ronovi na nohu, "a mysleli jsme, že se dostaneme na ošetřovnu potají" rozumíte. Chtěli jsme jí říct, že mandragory jsou skoro připravené a - ehm - aby se ničeho nebála."
Profesorka McGonagallová na něho nepřestala zírat a Harry si chviličku myslel, že vybuchne, ale když nakonec promluvila, měla podivně chraplavý hlas.
"Ovšemže," řekla a Harry užasle viděl, že v očích podobných korálkům se jí třpytí slzy. "Samozřejmě si uvědomuji, že vůbec nejtěžší to je pro přátele těch, kteří... Úplně to chápu. Ano, Pottere, ovšemže můžete navštívit slečnu Grangerovou. Ohlásím profesoru Binnsovi, kam jste šli. A madame Pomfreyové řekněte, že jsem vám to dovolila."
Harry a Ron zamířili pryč; pořád nemohli uvěřit tomu, že unikli školnímu trestu. Když zahnuli za roh, zřetelně slyšeli, jak profesorka McGonagallová hlasitě smrká.
"To bylo úplně nejlepší, co jsi kdy vymyslel!" zářil Ron nadšeně.
Teď nemohli udělat nic jiného než zajít na ošetřovnu a říci madame Pomfreyové, že jim profesorka McGonagallová dovolila Hermionu navštívit.
Madame Pomfreyová je pustila dovnitř se zdráháním. "Mluvit na někoho, kdo je zkamenělý, jednoduše nemá smysl," řekla, a když usedli vedle Hermionina lůžka, museli jí dát za pravdu. Hermiona očividně neměla nejmenší tušení, že ji někdo přišel navštívit, a kdyby vykládali jejímu nočnímu stolku, aby se ničeho nebál, bylo by to asi stejně užitečné"
"Stejně bych rád věděl, jestli toho útočníka viděla," řekl Ron a smutně zíral na Hermionin strnulý obličej. "Protože jestli se k nim ke všem přiblížil potají, nikdo se to nikdy nedozví..."
Harryho však daleko víc než Hermionina tvář zajímala její pravá ruka, spočívající na přikrývce. Měla ji sevřenou v pěst, a když se naklonil blíž, všiml si, že v prstech tiskne papírek.
Ujistil se napřed, že madame Pomfreyová není nablízku, a pak jej ukázal Ronovi.
"Tak se jí ho pokus vzít," zašeptal Ron a přesunul svou židli tak, aby madame Pomfreyová na Harryho neviděla" Nešlo to snadno. Hermiona svírala papír tak pevně, až se Harry bál, že ho roztrhne. Zatímco Ron hlídal, tahal za papír a všelijak jím kroutil, až ho po několika minutách úsilí přece jen dostal.
Byla to stránka z nějaké hodně staré knihy ve školní knihovně. Harry ji dychtivě rozložil a Ron se naklonil blíž, aby mohl číst také.

Pod tím bylo připsané jediné slovo - a Harry poznal Hermionino písmo:

V tu chvíli jako by se mu v hlavě rozsvítilo.
"To je ono, Rone!" vydechl. "Tady máme odpověď. Netvor v komnatě je bazilišek - obrovitý had! Proto jsem po celém hradě slyšel jeho hlas já, nikdo jiný. Rozumím totiž hadí řeči..."
Harry se rozhlédl po postelích kolem.
"Bazilišek zabíjí lidi tím, že na ně pohlédne. Ale nikdo z těch, co tu leží, neumřel - nikdo mu nepohlédl přímo do očí. Colin ho zahlédl přes svůj fotoaparát. Bazilišek spálil film, který ve fotoaparátu byl, ale Colin jen zkameněl. Justin - ten zřejmě baziliška viděl přes Skoro bezhlavého Nicka! Nicka baziliškův pohled zasáhl naplno, nemohl však umřít podruhé... A vedle Hermiony a té prefektky z Havraspáru našli ležet zrcátko. Hermiona zřejmě právě pochopila, že ten netvor je bazilišek. Vsadím se, oč chceš, že varovala prvního, koho potkala, aby se za každý roh napřed podíval zrcátkem! To děvče svoje zrcátko opravdu vytáhlo - a..."
Ronovi poklesla brada.
"A co paní Norrisová?" zašeptal dychtivě.
Harry se usilovně snažil vybavit si, jak to onoho večera před svátkem Všech svatých na chodbě ve druhém poschodí vypadalo.
"Za to mohla voda..." řekl pomalu. "Ta potopa, která se valila z umývárny Ufňukané Uršuly. Vsadím se, že paní Norrisová viděla jenom zrcadlový obraz..."
Dychtivě znovu pročítal stránku, kterou držel v ruce. Čím déle na ni hleděl, tím větší dávala smysl.
"...prchá toliko před kokrháním kohouta: ono jest pro něj smrtící," četl nahlas. "A Hagridovi někdo pozabíjel kohouty! Zmijozelův dědic prostě nestál o to, aby v okolí hradu nějaký byl, až Komnatu otevře! Pavouci před baziliškem prchají - všecko to zapadá dohromady!"
"Ale jak se bazilišek pohyboval po hradě?" namítl Ron.
"Odporný veliký had... Někdo by ho přece musel uvidět..." Harry mu však ukázal na slovo, které Hermiona načmárala dole na stránku.
"Potrubí," řekl. "Potrubí... Rone, on používal vodovodní trubky! Proto jsem ten hlas slyšel ze stěn..."
Vtom uchopil Ron Harryho za ruku.
"A co vchod do Tajemné komnaty?" zachraplal. "Co když je v nějaké umývárně? Co když je..."
"...v umývárně Ufňukané Uršuly," doplnil Harry. Seděli na ošetřovně, vzrušení je opanovávalo stále víc, a přesto se zdráhali tomu všemu uvěřit.
"To znamená," řekl Harry, "že nemohu být jediný Hadí jazyk v téhle škole. Zmijozelův dědic zná hadí řeč také, a proto ho bazilišek poslouchá."
"Co uděláme?" zeptal se Ron, kterému žhnuly oči. "Půjdeme rovnou za McGonagallovou?"
"Pojďme do sborovny," řekl Harry a vyskočil. "Bude tam za deset minut" za chvíli je přestávka."
Seběhli dolů. Nestáli o to, aby je někdo přistihl, jak se potloukají po další chodbě, a proto zamířili rovnou do prázdné sborovny. Byla to veliká místnost obložená dřevem a plná tmavých dřevěných židlí. Harry a Ron přecházeli sem a tam,

příliš rozrušení, aby si sedli.
Zvonění, které mělo ohlásit přestávku, se ale nekonalo. Místo něj uslyšeli hlas profesorky McGonagallové, který se - zesílen jakoby kouzlem - rozléhal po všech chodbách. "Všichni studenti nechť se okamžitě vrátí do ložnic svých kolejí. Všichni učitelé se dostaví do sborovny. Neprodleně, prosím."
Harry se prudce otočil a upřeně pohlédl na Rona. "Snad ne další útok? Zrovna teď?"
"Co budeme dělat?" řekl ohromený Ron. "Vrátíme se do ložnice?"
"Ne," rozhodl Harry a rozhlédl se kolem. Po levici uviděl jakýsi ubohý šatník plný učitelských plášťů. "Schováme se tady a poslechneme si, oč vůbec běží" Potom jim můžeme říct, co jsme sami zjistili."
Schovali se do šatníku a naslouchali dusotu stovek žáků, kteří mířili do ložnic, a bouchání dveří od sborovny.
Mezi zatuchlými záhyby plášťů sledovali, jak učitelé přicházeli do sborovny jeden za druhým; někteří se tvářili zmateně, jiní vypadali celí vystrašení. Nakonec se objevila profesorka McGonagallová.
"Stalo se, čeho jsme se obávali nejvíc," oznámila mlčící sborovně. "Netvor si odnesl jednu studentku, tentokrát přímo do Komnaty."
Profesor Kratiknot zděšeně vyjekl a profesorka Prýtová si rukama zakryla ústa. Snape pevně uchopil opěradlo židle a zeptal se: "Jak to víte s takovou jistotou?"
"Zmijozelův dědic nám nechal další vzkaz," vysvětlila profesorka McGonagallová, bledá jako stěna. "Hned pod tím prvním nápisem: Její kosti zůstanou v Komnatě ležet navždy."
Profesoru Kratiknotovi vyhrkly slzy.
"Kdo to byl?" zeptala se madame Hoochová, která se zhroutila na židli, poněvadž se jí podlamovaly nohy. "Která studentka?"
"Ginny Weasleyová," oznámila profesorka McGonagallová.
Harry cítil, jak se Ron vedle něj sesul na dno šatníku. "Zítra musíme poslat všechny studenty domů," řekla profesorka McGonagallová. "S Bradavicemi je konec. Brumbál vždycky říkal..."
Dveře sborovny se znovu hřmotně otevřely. Na kratičký okamžik byl Harry přesvědčený, že přišel Brumbál; byl to však Lockhart a zářivě se usmíval.
"Velice se omlouvám - na chvilku jsem si zdřímnut - co jsem propásl?"
Vůbec nepostřehl, že všichni učitelé na něj pohlížejí téměř s nenávistí. Snape mu vyšel vstříc.
"Vy jste ten správný člověk, kterého teď potřebujeme," řekl, "Netvor se zmocnil jedné studentky, Lockharte, a odnesl ji přímo do Tajemné komnaty. Konečně nastala vaše chvíle!"
Lockhart zesinal.
"To je pravda, Zlatoslave," přidala se profesorka Prýtová. "Neříkal jste snad právě včera večer, že celou dobu víte, kde je vchod do Tajemné komnaty?"
"Já - totiž, já jsem -" vybreptl Lockhart.
"Ano, copak jste mi neříkal, že víte docela jistě, co se skrývá uvnitř?" ozval se profesor Kratiknot.
"To - to že jsem říkal? Už se nepamatuji..."
"Určitě si ale vzpomenete, že jste říkal, jak vás mrzí, že jste neměl možnost přemoci toho netvora sám, ještě než zatkli Hagrida," prohlásil Snape. "Neříkal jste snad, že škola tu záležitost úplně zpackala a že vám měli dát volnou ruku od samého začátku?"
Lockhart přejížděl pohledem kamenné tváře svých kolegů.
"Já... Já přece nikdy... Možná jste si špatně vyložili..." "Takže to necháme na vás, Zlatoslave," řekla profesorka McGonagallová. "Dnes večer k tomu máte jedinečnou příležitost. Postaráme se, aby vám nikdo nestál v cestě, a můžete se s tím netvorem vypořádat úplně sám. Konečně máte volnou ruku."
Lockhart se zoufale rozhlížel kolem, ale nikdo mu nepřišel na pomoc. Veškerá jeho pohlednost byla tatam, rty se mu třásly, a když je nezdobil obvyklý úsměv běloskvoucích zubů, vypadal slabošsky a uboze.
"D-dobrá tedy," řekl. "Půjdu... půjdu do svého kabinetu a - a - a připravím se."
Poté ze sborovny odešel.
"To bychom tedy měli," řekla profesorka McGonagallová, která tu stála s rozšířeným chřípím, "ten už se nám pod nohy plést nebude" Ředitelé kolejí teď půjdou a oznámí svým žákům, co se stalo. Řekněte jim, že spěšný vlak z Bradavic je odveze domů hned zítra ráno. Vy ostatní se prosím postarejte o to, aby se žádný student nezdržoval mimo svoji ložnici."
Učitelé vstali a jeden po druhém se rozcházeli.
Byl to zřejmě ten nejhorší den v celém Harryho životě. S Ronem, Fredem a Georgem seděli mlčky v koutě nebelvírské společenské místnosti a nedokázali spolu promluvit jediné slovo. Percy s nimi nebyl; napřed šel poslat sovu rodičům a pak se zavřel u sebe v ložnici.
Žádné odpoledne ještě netrvalo tak dlouho jako toto a v nebelvírské věži dosud nikdy nebylo tak plno a tak ticho. Chvíli před západem slunce si Fred a George šli lehnout, už tam nevydrželi dál vysedávat.
"Ginny určitě něco věděla, Harry," řekl Ron. Promluvil poprvé od chvíle, kdy se spolu schovali v šatníku ve sborovně. "Proto ji netvor unesl. Vůbec nešlo o nějakou hloupost, která se týkala Percyho; musela zjistit něco o Tajemné komnatě. A právě proto -" Ron si horečně mnul oči. "Ginny je přece z čistokrevné kouzelnické rodiny! Žádný jiný důvod to mít nemohlo."
Harry viděl, jak krvavě rudé slunce klesá za obzor. Tak hrozně se nikdy v životě necítil. Vědět tak o něčem, co by mohli podniknout - ať už by to bylo cokoli"
"Harry?" ozval se Ron. "Myslíš, že vůbec je nějaká naděje, že není.... víš co myslím..."
Harry nevěděl, co mu má odpovědět. Nedokázal si představit, že by Ginny ještě mohla být naživu.

"Víš co?" navrhl Ron. "Myslím, že bychom měli jít za Lockhartem a říct mu všecko" co víme. Lockhart se dnes pokusí dostat se do Tajemné komnaty. Můžeme mu říct, kde si myslíme, že je, a také že uvnitř je bazilišek."
Harry nakonec souhlasil, protože sám jiný nápad neměl a přitom něco udělat chtěl. Všichni nebelvírští studenti byli tak ztrápení a bylo jim Weasleyových tolik líto, že se Rona a Harryho nikdo nepokusil zastavit, když vstali, prošli společenskou místností a otvorem v podobizně vylezli ven.
Už se stmívalo, když dorazili k Lockhartovu kabinetu. Vypadalo to, že uvnitř je rušno; slyšeli škrábání, bouchání a spěšné kroky.
Harry zaklepal a uvnitř náhle všechno utichlo. Potom se dveře pootevřely a štěrbinou na ně vyhlédlo jedno Lockhartovo oko.
"Ale... pan Potter... pan Weasley..." řekl a pootevřel o maličko víc. "V tuto chvíli jsem dost zaneprázdněn, ovšem pokud mi to řeknete rychle..."
"Pane profesore, máme pro vás jisté informace," začal Harry. "Myslíme, že by vám mohly být k užitku."
"Ehm - dobrá - není to zas až tak strašné -" Podle té části obličeje, kterou mohli vidět, poznali" že Lockhart je velice nesvůj. "Chci říci - tak dobře - pojďte dál." Otevřel jim a Harry s Ronem vstoupili.
Lockhartův kabinet byl téměř celý vyklizený: na podlaze stály otevřené dva veliké kufry. Do jednoho profesor nahonem poskládal své hábity - nefritově zelené, světle fialové a v barvě půlnoční modři. Do druhého naházel bez ladu a skladu svoje knihy. Fotografie, které předtím pokrývaly stěny, byly napěchované v krabicích na psacím stole.
"Vy někam jedete?" zeptal se Harry.
"Ehm... ano, jistě," odpověděl Lockhart strhl ze dveří plakát se svým portrétem v životní velikostí a začal jej stáčet. "Naléhavá výzva... prostě nemohu odmítnout... musím odjet..."
"A co moje sestřička?" zajíkl se Ron.
"Pokud jde o ni - je to velice neblahé," pravil a uhnul jejich pohledům. Kvapně vytáhl zásuvku a začal skládat její obsah do brašny. "Nikoho to nemrzí víc než mě -"
"Ale vy jste učitel obrany proti černé magii!" vzkřikl Harry. "Přece nemůžete odjet, když je teď černé magie plná škola!"
"Tedy, jak bych to řekl... když jsem to místo přijímal..." Lockhart zamumlal a skládal na svoje hábity ještě ponožky, "v popisu práce jsem nic takového... vůbec jsem nepočítal..."
"Chcete říct, že hodláte utéct?" zeptal se Harry nevěřícně. "Po tom všem" co jste dokázal ve svých knihách?" "Knihy mohou někdy zavádět," namítl profesor opatrně, "Ale vy jste je napsal!" vykřikl Harry.
"Můj milý hochu," Lockhart se napřímil a zamračil se na něj. "Uvažuj přece rozumně. Moje knihy by se neprodávaly ani z poloviny tak dobře, kdyby si lidé nemysleli, že to všecko jsem dokázal já. Nikdo nebude číst o nějakém starém a ošklivém arménském čaroději, i když zachránil vesnici před vlkodlaky. Na obálce knihy by vypadal hrozně; vůbec nevěděl, jak se má obléknout. A čarodějka, která z Bandonu vyhnala smrtonošku, měla zaječí pysk. No tak, pochop to."
"Vy jste si prostě přisvojil zásluhy za to, co vykonali jiní?" zeptal se Harry nevěřícně.
"Harry, Harry" řekl Lockhart a netrpělivě zakroutil hlavou, "tak jednoduché to ani zdaleka není. Měl jsem s tím spoustu práce" Všecky ty lidi jsem musel vyhledat a dostat z nich přesně, jak dokázali to, co udělali" A pak jsem proti nim musel použít Paměťové kouzlo, aby na to zapomněli. Jestli je něco, nač jsem opravdu pyšný, jsou to má Paměťová kouzla. Ne, Harry, stálo mě to spoustu práce. Opravdu nejde jen o podpisování knih a reklamní fotografie. Pokud chceš být slavný, musíš počítat s dlouhou a těžkou dřinou."
Přibouchl víka obou kufrů a zamkl je.
"To bychom tedy měli," řekl. "Myslím, že to je všecko. Ano. Zbývá už jen jedno -"
Vytáhl hůlku a otočil se k nim.
"Ani nevíte, jak mě to mrzí, chlapci, ale musím teď proti vám také použít Paměťové kouzlo. Nemohu si dovolit, abyste vyžvanili všechna moje tajemství. To bych už v životě neprodal jedinou knihu..."
Harry vytáhl svou hůlku právě včas. Lockhart ještě nestačil tu svou zvednout" když Harry zařval "Expelliarmus!" Zaklínadlo profesora srazilo a on upadl přes svůj kufr. Jeho hůlka vyletěla vysoko do vzduchu" Ron ji chytil a otevřeným oknem vyhodil ven.
"Neměl jste profesoru Snapeovi dovolit, aby nás tohle naučil!" křičel Harry rozzuřeně a odkopl Lockhartův kufr stranou. Lockhart k němu vzhlížel a zas už vypadal uboze. Harry na něj stále mířil hůlkou.
"Co ode mě chcete?" bránil se chabě. "Nemám tušení kde Tajemná komnata je. Nemohu dělat vůbec nic." "Máte štěstí, pane profesore," řekl Harry a namířenou hůlkou ho donutil, aby vstal. "My totiž myslíme, že víme, kde je. A také, co je uvnitř. Pojďme."
Vyvedli Lockharta z kabinetu a šli po nejbližším schodišti dolů a potom temnou chodbou, kde na stěně svítily nápisy, až ke dveřím umývárny Ufňukané Uršuly.
Donutili Lockharta, aby dovnitř vstoupil jako první. Harryho těšilo" že se Lockhart celý třese.
Ufňukaná Uršula seděla na nádržce posledního záchodku.
"Á, to jsi ty," řekla, když spatřila Harryho" "Co chceš tentokrát?"
"Zeptat se, jak jsi umřela," odpověděl.
Uršula se v tu chvíli úplně změnila: zdálo se, že tak lichotivou otázku jí ještě nikdo nepoložil.
"Ano, bylo to strašné," začala potěšeně. "Stalo se to právě tady. Umřela jsem v téhle kabince. Pamatuji se na to, jako by se to stalo dnes: schovala jsem se, protože Olivie Hornbyová se mi posmívala kvůli mým brýlím. Bylo zamčeno a já jsem plakala. Pak jsem slyšela, jak někdo vstoupil a s někým mluví. Říkali něco podivného - muselo to být v nějaké cizí řeči. Nejvíc mě ale zaujalo, že to mluvil nějaký chlapec. A pak jsem odemkla a chtěla jsem mu říct, aby si šel na chlapecké záchodky, a potom -" Uršula se nadmula důležitostí a tvář se jí leskla, "potom jsem umřela."
"Ale jak?" zeptal se Harry.

"Nemám tušení," řekla Uršula přidušeným hlasem. "Pamatuji se jen, že jsem uviděla obrovské žluté oči, že se někdo zmocnil mého těla a letěla jsem pryč..." Zasněně se na Harryho podívala. "A pak jsem byla zase zpátky. Umínila jsem si, že s Olivií Hornbyovou si to ještě vyřídím, rozumíš? Ta opravdu litovala, že se mi kdy posmívala kvůli mým brýlím."
"Kde přesně jsi ty oči viděla?" zeptal se Harry. "Někde tamhle," řekla Uršula a neurčitě ukázala k umyvadlu naproti kabince.
Harry a Ron k němu honem zamířili. Lockhart se držel pěkně v pozadí, ve tváři výraz naprosté hrůzy. Umyvadlo vypadalo úplně obyčejně. Prohlédli je kousek po kousku zevnitř i zvenčí, včetně trubek pod ním. A pak to Harry objevil: na boku jednoho z měděných kohoutků byl vyryt maličký hádek.
"Ten vůbec nikdy nefungoval," poznamenala Uršula pohotově, když se s ním snažil otočit.
"Harry, řekni něco," vyzval ho Ron. "Něco v hadí řeči." "Ale -" Harry úporně přemýšlel. Zatím dokázal mluvit hadí řečí jen tváří v tvář skutečnému hadovi. Teď se vpil očima do maličké rytiny a vší mocí si představoval, že ten had je opravdový.
"Otevři," vybídl jej.
Pohlédl na Rona, ale ten zavrtěl hlavou. "To bylo po našem," řekl.
Harry se znovu zahleděl na hádka a znovu sám sebe přesvědčoval, že je živý. Když pohnul hlavou, v záři svící se mu zdálo" že se hádek pohybuje.
"Otevři," vybídl jej znovu.
Tentokrát mu z úst nevyšla žádná slova; místo nich uslyšel podivný sykot a kohoutek se rozzářil jasným, bílým světlem a začal se otáčet. Vzápětí se dalo do pohybu i umyvadlo. Najednou žádné neviděli, zato před sebou spatřili obrovskou rouru, dost širokou, aby do ní mohl vejít člověk.
Harry uslyšel Rona vyjeknout a znovu se podíval před sebe. Už věděl, co teď udělá.
"Půjdu se podívat tam dolů," oznámil.
Nemohl tam nejít, teď když našli vchod do Komnaty, i kdyby zbývala třeba jen úplně maličká, téměř mizivá a zcela pošetilá naděje, že Ginny ještě žije.
"Půjdu s tebou," řekl Ron. Na okamžik zavládlo ticho.
"To mě vlastně ani nepotřebujete," zazněla do ticha Lockhartova slova s náznakem někdejšího úsměvu. "Takže já -"
Už sahal po kouli u dveří, ale Harry s Ronem na něj namířili své hůlky.
"Můžete jít první!" osopil se na něj Ron.
Lockhart, bledý jako stěna a bez hůlky, přistoupil k otvoru.
"Chlapci, chlapci," namítl chabým hlasem, "k čemu to bude dobré?"
Harry ho ale žďuchl svou hůlkou do zad a Lockhart strčil nohy do potrubí.
"Opravdu nemyslím -" začal, ale Ron do něj strčila profesor mu zmizel z očí. Harry ho kvapně následoval. Opatrně vlezl dovnitř a pustil se"
Pak už se řítil dolů po nekonečné temné skluzavce pokryté slizem. Viděl, že všemi směry odbočují další roury, žádná však nebyla tak mohutná jako ta jejich, která se točila, klikatila a prudce klesala dolů. Harry věděl, že už jsou jistě hlouběji, než byla sklepení pod školou. Za sebou slyšel Rona, jak občas v zatáčkách naráží do stěn.
A ve chvíli, kdy začal přemítat, co se stane, až dopadne na dno, se trouba narovnala a Harry vyletěl ven. Přistál na vlhké podlaze tmavého kamenného tunelu, dost vysokého, aby se v něm mohl postavit. Nedaleko od něj se zvedal Lockhart, celý od slizu a bílý jako křída. Harry ustoupil stranou a za ním se z potrubí vyřítil Ron.
"Musíme být na míle pod školou," usoudil Harry a jeho hlas se dunivě nesl černým tunelem.
"Nejspíš jsme pod jezerem," přidal se Ron a rozhlížel se po tmavých stěnách pokrytých slizem.
Všichni tři se zahleděli do tmy před sebou.
"Lumos!" pošeptal Harry své hůlce a ta se znovu rozsvítila. "Pojďte," vyzval Rona a Lockharta. Vyrazili a jejich kroky hlasitě čvachtaly v mokru.
V tunelu byla taková tma, že viděli sotva na pár kroků. Ve světle hůlky vypadaly jejich stíny na vlhkých stěnách nestvůrně.
"Buďte opatrní," nabádal je Harry, jak postupovali obezřetně vpřed. "Kdyby se někde něco pohnulo, zavřete okamžitě oči..."
V tunelu však bylo ticho jako v hrobě. První nečekaný zvuk bylo hlasité křupnutí, když Ron na něco šlápl - vyklubala se z toho krysí lebka. Harry sklonil hůlku, aby viděl na podlahu, a zjistil, že je posetá kostmi drobných zvířat. Jen s největším úsilím potlačil představu, jak by mohla vypadat Ginny, kdyby ji našli, a do temné zákruty v tunelu vstoupil jako první.
"Harry, tamhle něco je," upozornil ho Ron chraplavým hlasem a chytil ho za rameno.
Zůstali stát jako přimrazení a zírali před sebe. Harry dokázal rozeznat jen obrysy něčeho obrovského a zkrouceného, co leželo napříč tunelem a nehýbalo se.
"Možná to spí," vydechl a ohlédl se na své společníky. Lockhart si oběma rukama zakrýval oči. Harry se znovu podíval na tu věc před sebou. Srdce mu bušilo tak prudce, až to bolelo.
Potom velice pomalu vykročil, oči přimhouřené natolik, aby vůbec ještě viděl, a v ruce třímal hůlku.
Světlo dopadlo na obrovskou hadí kůži, jež byla zářivě, jedovatě zelená a ležela tu zkroucená a prázdná. Tvor, který ji svlékl, musel být přinejmenším dvacet stop dlouhý. "No nazdar," vydechl Ron.
Znenadání se cosi pohnulo za nimi: to se Zlatoslava Lockhartovi podlomila kolena.
"Vstaňte!" nařídil mu ostře Ron a namířil na něj hůlkou. Lockhart se zvedl - a v příštím okamžiku se vrhl na Rona a srazil ho k zemi.
Harry se k nim vrhl, ale Lockhart se už udýchaně zvedal, Ronova hůlku v ruce a ve tváři opět zářivý úsměv. "A je

konec dobrodružství, chlapci!" jásal. "Kus té kůže teď vezmu s sebou nahoru a vysvětlím všem, že jsem přišel příliš pozdě" abych to děvče ještě mohl zachránit, a vy oba že jste při pohledu na její zmučené tělo tragicky pozbyli rozumu. Rozlučte se se svou pamětí!"
Vyzdvihl Ronova poslepovanou hůlku vysoko nad hlavu a vykřikl: "Zapomeňte!"
Hůlka vybuchla tak mocně, jako by to byla malá bomba, a ze stropu začalo s rachotem padat kamení. Harry zvedl ruce nad hlavu a prchal, i když mu nohy ujížděly po smyčkách hadí kůže. V příští chvíli už stál sám a díval se na pevnou stěnu z rozbitého kamení.
"Rone!" zvolal. "Nestalo se ti nic? Rone!"
"Já jsem tady!" uslyšel přidušený Ronův hlas odněkud za spadanými kameny. "A, jsem v pořádku. Zato tenhle trouba ne, dostal plný zásah hůlkou!"
Vtom se ozvala tupá rána a hlasité Auu! znělo, jako by Ron právě kopl Lockharta do holeně.
"A co teď?" v Ronově hlase bylo slyšet zoufalství. "Dál se nedostaneme, to by trvalo bůhvíjak dlouho..."
Harry se zadíval na strop tunelu, ve kterém zely veliké mohutné praskliny. Ještě nikdy se nepokoušel pomocí kouzel rozbít něco tak obrovského jako ty balvany tady a nezdálo se, že by byla vhodná chvíle to zkoušet. Co kdyby se zbortil celý tunel?
Z opačné strany závalu uslyšel další žuchnutí a další auu! Zbytečně ztráceli čas. Ginny byla v Tajemné komnatě už kolik hodin. Harry pochopil, že už mu zbývá jen jediné.
"Počkej tady!" křikl na Rona. "Počkej tu s Lockhartem. Já půjdu dál. Jestli se do hodiny nevrátím..." Následující odmlka byla více než výmluvná.
"Zkusím mezitím odházet pár kamenů," řekl Ron, očividně usilující o to, aby se mu netřásl hlas. "Abys pak mohl - abys mohl prolézt zpátky. A - Harry..."
"Ahoj za chvíli," řekl Harry a snažil se, aby dodal svému rozechvělému hlasu trochu sebejistoty.
Poté se bez otálení pustil dál kolem obrovské hadí kůže. Vzdalující se lomoz balvanů, které se Ron pokoušel odklízet, zakrátko utichl. Tunel se neustále kroutil a Harrymu se každý nerv v těle zachvíval nepříjemným napětím. Přál si, aby už tunel měl konec, obával se však, co tam najde. A potom, když opatrně prošel další zatáčkou, spatřil před sebou konečně pevnou zeď. Byli na ní vytesáni dva propletení hadi s očima osazenýma velikými, třpytivými smaragdy.
Harry přistoupil blíž; náhle mu úplně vyschlo v krku. Nemusel se nijak přesvědčovat, že ti kamenní hadi jsou skuteční: jejich oči byly podivné živé.
Domyslel si, co teď musí udělat. Odkašlal si a smaragdové oči jako by zamrkaly.
"Otevřete," řekl Harry. Z jeho úst to ovšem zaznělo jako tiché, slabé zasyčení.
Hadi se oddělili jeden od druhého, stěna se rozestoupila a obě části nehlučně zmizely. Harry, který se třásl od hlavy až k patě, vešel dovnitř.

Kapitola sedmnáctá

Zmilozelův dědic

Stál na konci velice dlouhé, chabě osvětlené síně. Před ním se tyčily kamenné sloupy ovinuté dalšími vytesanými hady a podpírající strop, který se ztrácel kdesi ve tmě. V podivném zelenavém šeru místnosti vrhaly sloupy dlouhé černé stíny.
Harry se zaposlouchal do mrazivého ticha a srdce mu prudce bušilo. Může se bazilišek skrývat v nějakém temném koutě nebo za některým sloupem? A kde je Ginny?
Vytáhl hůlku a vykročil mezi hadími sloupy vpřed. Každý opatrný krok se od temných stěn odrážel hlasitou ozvěnou. Harry postupoval s přimhouřenýma očima, připraven pevně je zavřít, jakmile by postřehl sebemenší pohyb. Prázdné oční důlky kamenných hadů jako kdyby ho sledovaly; několikrát se mu zdálo, že se některý z nich pohnul, a žaludek se mu zahoupal.
Potom, když dorazil k posledním dvěma sloupům, vynořila se před ním socha vysoká jako sama Komnata. Za ní byla černá stěna.
Harry musel natáhnout krk, aby dohlédl do obrovité tváře nahoře. Byla stařecká a jakoby opičí a řídký plnovous jí sahal málem až k spodnímu okraji kouzelnického hábitu, dlouhého až na zem; tam na hladké kamenné podlaze stály dvě obrovské šedé nohy. Mezi nimi ležela tváří dolů malá postavička v černém hábitu a s ohnivě rudými vlasy.
"Ginny!" zašeptal Harry, vrhl se k ní a padl na kolena. "Ginny! Nesmíš být mrtvá! Prosím tě, nebuď mrtvá!" Odhodil hůlku stranou, uchopil Ginny za ramena a převrátil ji. Tvář měla bílou jako mramor a stejně studenou, oči však měla zavřené, takže nebyla zkamenělá. To ovšem znamenalo, že musí být...
"Ginny, prosím tě, probuď se," šeptal Harry zoufale a třásl s ní.
Ginnyina hlava se však bezmocně klátila ze strany na stranu.
"Ta se neprobudí," pronesl jakýsi tlumený hlas. Harry sebou trhl a otočil se na kolenou.
O nejbližší sloup se opíral vysoký černovlasý chlapec a pozoroval ho. Po okrajích ho Harry viděl jen rozmazaně, jako by se na něj díval přes zapocené okno. Ani v nejmenším však nepochyboval, kdo to je.
"Ty jsi Tom - Tom Raddle?"
Chlapec přikývl a nespouštěl oči z Harryho tváře. "Jak to myslíš, že se neprobudí?" vyhrkl Harry zoufale. "Není přece - řekni, že není -"
"Ještě je naživu," řekl Raddle. "Ale už jen taktak." Harry na něj vytřeštil oči. Tom Raddle chodil do Bradavic před padesáti lety, teď tu stál, ozářen jakýmsi podivným, mlhavým světlem - ani o den starší než šestnáct let.

"Ty jsi duch?" zeptal se Harry nejistě.
"Vzpomínka," řekl Raddle klidně. "Vzpomínka, která se padesát let uchovala v deníku."
Ukázal na podlahu vedle obrovských prstů sochy. Ležel tam otevřený malý černý deník, jejž Harry svého času našel na umývárně Ufňukané Uršuly. Na okamžik ho zaujalo, jak se sem asi dostal, teď se však musel zabývat naléhavějšími věcmi, než je deník.
"Musíš mi pomoct, Tome," řekl a znovu zvedl Ginnyinu hlavu. "Musíme ji odtud dostat. Někde je tu bazilišek... nevím kde, ale může se tu objevit každou chvíli. Prosím tě, pomoz mi..."
Raddle se však nehnul z místa. Zpocenému Harrymu se konečně podařilo zdvihnout Ginny napůl z podlahy a shýbl se pro hůlku.
Byla pryč. "Neviděl jsi -"
Zvedl hlavu. Raddle ho pořád ještě pozoroval - a v dlouhých prstech točil Harryho hůlkou.
"Díky," řekl Harry a vztáhl po ní ruku.
Koutky Raddleových úst se zkřivily úsměvem. Dál zíral na Harryho a ledabyle točil hůlkou.
"Slyšíš mě?" vyzval ho Harry naléhavě a kolena se mu podlamovala pod tíhou nehybného břemene. "Musíme pryč! Kdyby přišel bazilišek..."
"Nepřijde, dokud nedostane rozkaz." řekl Raddle klidně. Harry složil Ginny zpátky na podlahu, protože už ji neunesl.
"Jak to myslíš?" zeptal se. "Poslyš, vrať mi tu hůlku. Třeba ji budu potřebovat."
Raddle se usmíval ještě víc. "Nebudeš ji potřebovat," Harry na něj vytřeštil oči. "Jak to myslíš, že ji nebudu -"
"Čekal jsem na tuhle chvíli hodně dlouho, Harry Pottere," řekl Raddle. "Na to, abych se s tebou konečně setkal. Abych si s tebou mohl promluvit."
"Poslechni," namítl Harry, který už ztrácel trpělivost. "Ty mi nejspíš nerozumíš. Jsme přece v Tajemné komnatě. Promluvit si můžeme později."
"Promluvíme si teď," řekl Raddle. Stále se široce usmíval a zastrčil si Harryho hůlku do kapsy.
Harry na něj vytřeštil oči. Dělo se tu něco velice podivného.
"Jak se Ginny ocitla v takovémhle stavu?" zeptal se pomalu.
"To je jistě zajímavá otázka," řekl Raddle vlídně. "A bylo by to dost dlouhé vyprávění. Myslím si ale, že se v tomhle stavu ocitla proto, že určitě někomu neznámému a neviditelnému vylila své srdce a vyklopila mu všechna svá tajemství."
"O čem to mluvíš?" zeptal se Harry.
"O tom deníku," vysvětlil Raddle. "O svém deníku. Malá Ginny do něj psala celé měsíce a sdělovala mi všechna svá malicherná trápení a nářky, jak si ji její bratři dobírají, jak musela přijet do školy s hábity i knihami z druhé ruky a jak -" a Raddleovi se zalesklo v očích - "jak nevěří, že by slavný, ušlechtilý a veliký Harry Potter v ní vůbec kdy mohl najít zalíbení..."
Celou dobu, co Raddle mluvil, nespouštěl oči z Harryho tváře. Byl v nich téměř lačný pohled.
"Je to velice nudné, když člověk musí naslouchat pošetilým, dětinským starostem jedenáctileté dívenky," pokračoval. "Já jsem s ní však měl trpělivost; odpovídal jsem jí a měl jsem pro ni pochopení, byl jsem k ní laskavý. Ginny mě doslova milovala. Nikdo mi ještě nerozuměl tak jako ty, Tome... Jsem tak ráda, že mám tenhle deník a mohu se mu svěřovat... Jako bych měla přítele, kterého mohu nosit u sebe v kapse..."
Raddle se chechtal vysokým, chladným smíchem, který se k němu vůbec nehodil. Harrymu se při tom zvuku zježily vlasy v zátylku.
"I když to říkám já sám, Harry, vždycky jsem dokázal okouzlit každého, koho jsem potřeboval. Díky tomu mi Ginny vylila své srdce, a to bylo právě to, co jsem chtěl. Živil jsem se jejími nejhlubšími obavami a jejími nejskrytějšími tajemstvími a byl jsem den ze dne mocnější. Začal jsem v sobě mít sílu, mnohem větší než malá slečna Weasleyová: dost velkou, abych slečně Weasleyové začal naopak podsouvat několik mých tajemství, abych do ní vlil zpátky něco z mé vlastní duše..."
"Co tím chceš říct?" zeptal se Harry, kterému najednou úplně vyprahlo v ústech.
"Copak jsi to ještě neuhádl, Harry Pottere?" zeptal se Raddle vlídně. "Byla to Ginny Weasleyová," kdo otevřel Tajemnou komnatu. To ona uškrtila školní kohouty a psala po stěnách výhrůžné vzkazy. To ona poštvala Zmijozelova hada proti čtyřem mudlovským šmejdům a proti kočce toho motáka."
"Ne," namítl Harry šeptem.
"Ale ano," řekl Raddle klidně. "Zpočátku samozřejmě nevěděla, co dělá. Úžasně jsem se tím bavil. Přál bych ti, aby sis mohl přečíst její nové zápisy do deníku... Začaly být daleko zajímavější... Drahý Tome," odříkával zpaměti a pozoroval přitom Harryho zděšený obličej, "mám strach, že ztrácím paměti Po celém hábitu mám kohoutí peří a nemám tušení, odkud se tam vzalo. Drahý Tome, nedokážu si vybavit, co jsem dělala večer před svátkem Všech svatých, někdo však přepadl školníkovu kočku a já mám celou náprsenku od barvy. Drahý Tome, Percy mi pořád říká, jak jsem bledá a jako bych to už ani nebyla já. Dnes došlo k dalšímu útoku a já nevím, kde jsem byla. Co mám dělat, Tome? Myslím, že začínám bláznit... Myslím, že jsem to já, kdo všecky ty lidi přepadá, Tome!"
Harry svíral pěsti a zarýval nehty hluboko do dlaní. "Trvalo velice dlouho, než hloupoučká malá Ginny svému deníku přestala důvěřovat," řekl Raddle. "Nakonec však přece pojala podezření a rozhodla se ho zbavit. A v tu chvíli ses na scéně objevil ty, Harry. Ty jsi ho našel, a nic mi nemohlo způsobit větší radost. Ze všech, kdo jej mohli objevit, jsi to byl ty, právě ten, s kým jsem se nejvíc toužil setkat..."
"A proč ses se mnou chtěl setkat?" řekl Harry. Zmocňovala se ho větší a větší zlost a musel se přemáhat, aby mluvil klidně.
"Totiž, Ginny mi o tobě řekla úplně všecko," řekl Raddle, "celý tvůj úchvatný příběh." Těkal teď pohledem po jizvě na

jeho čele, připomínající blesk, a jeho výraz byl lačnější než předtím. "Bylo mi jasné, že se o tobě musím dozvědět víc, promluvit si s tebou, a pokud to bude možné, setkat se s tebou tváří v tvář. Proto jsem se rozhodl ti ukázat, jak jsem tenkrát slavně dopadl toho moulu Hagrida; jen proto, abych získal tvou důvěru."
"Hagrid je můj přítel," řekl Harry a hlas se mu třásl. "A tys ho nařkl z něčeho, co neudělal. Myslel jsem, že to z tvé strany byl omyl, ale -"
Raddle se znovu zasmál tím vysokým chichotavým tónem.
"Bylo to tvrzení proti tvrzení, Harry" Dokážeš si představit, co si o tom musel myslet starý Armando Dippet? Na jedné straně Tom Raddle, chudý, ale geniální, osiřelý, ale statečný, školní prefekt a vzorný student; a na druhé obr a nemotora Hagrid, který ob týden něco vyvedl, třeba když se pokoušel chovat pod postelí vlkodlačí štěňata nebo když se vykradl do Zapovězeného lesa, aby zápasil s troly. Připouštím ovšem, že i mě překvapilo, jak mi to všecko vyšlo. Myslel jsem, že aspoň někdo si musí uvědomit, že Hagrid nemůže být Zmijozelův dědic. Dokonce i mně trvalo celých pět let, než jsem o Tajemné komnatě zjistil všecko, co se dalo, a objevil jsem tajný vchod... Jako kdyby na tohle měl Hagrid hlavu nebo sílu!
Jedině učitel přeměňování, Brumbál, si zřejmě myslel, že Hagrid je nevinný. Přesvědčil Dippeta, aby ho nechal ve škole a udělal z něho hajného. Ano, řekl bych, že Brumbál vytušil, jak to bylo doopravdy. Myslím, že mě na rozdíl od ostatních učitelů nikdy neměl v takové oblibě..."
"Vsadím se, že Brumbál tě dokázal prohlédnout," řekl Harry se zaťatými zuby.
"V každém případě mě poté, co Hagrida vyloučili ze školy, tak ostře sledoval, že mi to opravdu vadilo," řekl Raddle lhostejně. "Věděl jsem, že by ode mne bylo neopatrné, kdybych Komnatu znovu otevřel, dokud jsem ještě ve škole. Nehodlal jsem však jen tak odepsat těch pět dlouhých let, kdy jsem ji hledal; rozhodl jsem se proto zanechat po sobě deník, na jehož stránkách by se zachovalo mé já z doby, kdy mi bylo šestnáct, aby tak jednoho dne někdo mohl s trochou štěstí pokračovat v mých šlépějích a dokončit ušlechtilé dílo Salazara Zmijozela."
"Jenže jsi ho nedokončil," prohlásil Harry vítězoslavně. "Tentokrát nikdo nepřišel o život, ani ta kočka ne. Za několik hodin bude už hotový lektvar z mandragor a všichni, kteří jsou zkamenělí, budou zase v pořádku."
"Copak jsem ti neřekl," namítl Raddle klidně, "že na zabíjení mudlovských šmejdů mi víc nezáleží? Už kolik měsíců mám nový cíl - a to jsi ty."
Harry na něj vytřeštil oči.
"Jistě si umíš představit, jak mě rozčílilo, když konečně zas někdo otevřel můj deník a nepsal jsi mi ty, ale Ginny. Zahlédla jej totiž u tebe a to ji vyděsilo. Co kdybys přišel na to, jak s ním zacházet, a já ti zopakoval všechna její tajemství? A ještě horší by bylo, kdybych ti řekl, kdo uškrtil ty kohouty! A tak ta bláznivá mrňavá holka počkala, až ve vaší ložnici nikdo nebyl, a znovu se deníku zmocnila. Já jsem však věděl, co musím udělat: bylo mi jasné, že jsi Zmijozelovu dědici na stopě. Ze všeho, co mi Ginny o tobě pověděla, jsem věděl, že se nezastavíš před ničím, jen abys to tajemství vyluštil - zvlášť proto, že mezi obětmi byla tvoje nejlepší kamarádka. Ginny mi také řekla, že celá škola je vzhůru nohama z toho, že mluvíš hadí řečí...
Proto jsem ji přiměl, aby napsala na zeď své vlastní sbohem a přišla čekat sem. Bránila se a plakala; bylo to velice únavné. Mnoho života v ní ovšem nezbývá: vložila ho příliš do deníku, to znamená do mne. Dost, abych konečně mohl vystoupit z jeho stránek. Od chvíle, kdy jsme sem dorazili, čekám, až se objevíš. Věděl jsem, že určitě přijdeš. Musím se tě zeptat na spoustu věcí, Harry Pottere."
"Na co třeba?" osopil se na něj Harry, pěsti ještě pořád zaťaté.
"Například na to," řekl Raddle s milým úsměvem, "jak je možné, že nemluvně, které nemělo žádné mimořádné kouzelnické nadání, dokázalo přemoci největšího kouzelníka všech dob? Jak to, že ty jsi vyvázl jen s pouhou jizvou, zatímco vznešený lord Voldemort ztratil veškerou svou sílu?"
V Raddleových žádostivých očích teď plály podivné rudé ohníčky.
"Co tobě záleží na tom, jak jsem vyvázl?" řekl Harry pomalu. Voldemort byl přece až dlouho po tobě. "Voldemort," pronesl Raddle potichu, "je moje minulost, přítomnost i budoucnost, Harry Pottere..."
Vytáhl z kapsy Harryho hůlku a začal s ní kroužit ve vzduchu, až napsal tři mihotavá slova:

Pak mávl hůlkou a písmena jeho jména se sama přeskupila:

"Vidíš?" zašeptal. "To jméno jsem používal už v Bradavicích, samozřejmě jen mezi nejdůvěrnějšími přáteli. Myslíš snad, že jsem chtěl navěky používat jméno svého hnusného mudlovského otce? Já, v jehož žilách z matčiny strany koluje krev samotného Salazara Zmijozela? já že bych si ponechal jméno nějakého odporného, tuctového mudly, který opustil moji matku ještě dřív, než jsem se narodil, jen proto, že zjistil, že je čarodějka? Ne, Harry: vytvořil jsem si své vlastní jméno; takové, o kterém jsem věděl, že všichni kouzelníci budou mít jednoho dne strach je vyslovit, až se stanu největším čarodějem na světě!"
Harrymu jako by mozek vypověděl službu. Strnule zíral na Raddlea, na sirotka, který zavraždil vlastní rodiče, když dospěl, a ještě tolik jiných... Nakonec se donutil promluvit.
"Jenže to nejsi," namítl. Z jeho klidného hlasu zněla nenávist.
"Co nejsem?" vyštěkl Raddle.
"Nejsi největší čaroděj na světě," řekl Harry a zrychleně oddechoval. "Je mi líto, že tě musím zklamat, ale největší čaroděj na světě je Albus Brumbál. To ví každý. Vždyť ty i tenkrát, když jsi byl mocný, jsi nikdy nenašel odvahu, aby ses pokusil zmocnit se Bradavic. Brumbál tě prohlédl, ještě když jsi byl ve škole, z něj máš strach pořád, ať se skrýváš kdekoli."
Úsměv se z Raddleova obličeje vytratil. Vystřídal jej velice ošklivý pohled.

"Brumbála vyhnala z hradu už pouhá vzpomínka na mě!" zasyčel.
"Není tak daleko, jak by sis možná myslel!" odsekl Harry. Mluvil nazdařbůh, jen aby Raddlea vystrašil, a spíš si přál, aby to byla pravda, než aby tomu jen věřil.
Raddle otevřel ústa, vtom však zůstal jako přimrazený. Odněkud bylo slyšet hudbu. Raddle se upřeně rozhlížel na všecky strany, viděl však jen prázdnou síň. Hudba byla stále hlasitější; zněla tajemně a děsivě, běhal z ní mráz po zádech, jako by ani nebyla z tohoto světa. Harrymu se při ní zježily vlasy a srdce jako by měl dvakrát tak velké jako jindy. A potom, když hudba dostoupila takové síly, až se mu zdálo, že zní v jeho vlastní hrudi, vyšlehly nahoře na nejbližším sloupu plameny.
Vynořil se z nich zářivě rudý pták veliký jako labuť a do vysoké klenby zpíval svou nadzemskou píseň. Měl třpytivý zlatý ocas dlouhý jako páví a zářivé zlaté paráty. Svíral v nich cosi, co vypadalo jako uzlík starých hadrů.
Okamžik nato se už pták snášel přímo k Harrymu. Umolousaný předmět, který nesl, mu pustil k nohám, a ztěžka mu přistál na rameni. Když si skládal svá veliká křídla, Harry pozvedl hlavu a viděl, že má dlouhý a ostrý zlatý zobák a oči jako dva černé korálky.
Pták přestal zpívat. Planoucí a nehybný seděl Harrymu těsně u tváře a nespouštěl z Raddlea oči.
"To je pták fénix," řekl Raddle a díval se na něj dlouhým, zchytralým pohledem.
"To jsi ty Fawkesi?" vydechl Harry a cítil, jak mu pták svými zlatými drápy jemně stiskl rameno.
"A tamhleto -" pokračoval Raddle a hleděl teď na odřený předmět, který Fawkes před chvílí upustil, "to je přece starý Moudrý klobouk ze školy!"
Byla to pravda. Klobouk ležel Harrymu nehybně u nohou, záplatovaný, odřený a špinavý.
Raddle se znovu rozesmál. Řehtal se tak, až se to rozléhalo celou temnou síní, jako by se v ní smálo deset Raddleů najednou.
"Tak tohle Brumbál posílá svému ochránci! Ptáčka zpěváčka a starý klobouk! Připadáš si teď statečný, Harry Pottere? Máš jistotu, že se ti nemůže nic stát?"
Harry neodpověděl. Nechápal, k čemu by mu Fawkes nebo Moudrý klobouk mohli být, ale nebyl už sám a s přibývající odvahou čekal, až se Raddle přestane smát.
"Pusťme se tedy do toho, Harry," řekl Raddle s úsměvem stále od ucha k uchu. "Už jsme se setkali dvakrát - v tvé minulosti a v mé budoucnosti, a dvakrát jsem tě nedokázal zabít. Jak to, že jsi to přežil? Řekni mi všecko. Čím déle budeš mluvit," připojil ještě polohlasně, "tím déle zůstaneš naživu."
Harry přemýšlel jako o překot a zvažoval svoje vyhlídky. Raddle měl hůlku. On měl Fawkese a Moudrý klobouk; ani jedno z toho mu při souboji nebude nijak zvlášť k užitku. Vypadalo to s ním opravdu bledě. Ale čím déle tu Raddle stál, tím víc vyprchával život z Ginnyina těla... Mezitím si Harry náhle uvědomil, že Raddleovi zřetelně přibývá fyzických sil a že pokud se spolu mají utkat, pak raději co nejdřív.
"Nikdo neví, proč jsi ztratil veškerou sílu, když jsi na mě zaútočil," řekl Harry příkře. "Ani já to nevím. Zato vím, proč jsi mě nedokázal zabít. Poněvadž má matka zemřela, aby mě zachránila. Má matka, která pocházela z obyčejné mudlovské rodiny," dodal a třásl se potlačovaným vztekem. "V tom ti zabránila, abys mě zabil. A viděl jsem také, jaký jsi doopravdy: to jsem viděl loni. Je z tebe troska, sotva že jsi naživu. Tam tě přivedla všechna ta tvá moc. Musíš se skrývat. Jsi odporný, jsi hnusný!"
Raddle zkřivil tvář; poté se přece jen donutil k děsivému úsměvu.
"Takhle to tedy bylo. Tvoje matka zemřela, aby tě zachránila. Ano, to je mocné protikouzlo. Teď už chápu všecko - takže na tobě koneckonců není nic zvláštního. Až do dneška jsem si tím nebyl jistý; to proto, že my dva jsme si v mnoha věcech podivně podobní, Harry Pottere. Určitě jsi to postřehl také: oba jsme ze smíšených rodin a oba jsme sirotci, kteří vyrůstali u mudlů. Nejspíš jsme jediné dva hadí jazyky, které se v Bradavicích objevily od časů samotného velkého Zmijozela. Dokonce i vypadáme trochu podobně... Ale koneckonců, byla to jen šťastná náhoda, co tě přede mnou zachránilo. To je všecko, co jsem chtěl vědět."
Harry stál a napjatě čekal, až Raddle zdvihne hůlku. Jeho zkřivený úsměv opět nabýval na šíři.
"A teď tě, Harry" čeká menší ponaučení. Změříme síly vznešeného Voldemorta, dědice Salazara Zmijozela, a slavného Harryho Pottera, vybaveného těmi nejlepšími zbraněmi, jaké mu Brumbál mohl dát,"
Vrhl pobavený pohleď na Fawkese a na Moudrý klobouk a zamířil pryč. Harry, jemuž strnulýma nohama stoupal strach, ho sledoval, jak se zastavil mezi sloupovím a vzhlédl do kamenné tváře Salazara Zmijozela, která se vysoko nad ním ztrácela v pološeru" Raddle roztáhl ústa a zasyčel - Harry však rozuměl tomu, co říká.
"Promluv ke mně, Zmijozele, největší z bradavických Čtyř"
Harry se prudce otočil a zadíval se na sochu" Fawkes se mu držel na rameni.
Zmijozelova obrovitá kamenná tvář ožila. Harry se zděšeně díval, jak se jeho ústa víc a víc otvírají, až místo nich zela veliká černá díra.
Vtom se cosi pohnulo v kamenných ústech sochy: něco se plazilo z těch temných hlubin ven.
Harry couval nazpátek, až narazil do temné zdi Komnaty, a ve chvíli, kdy pevně zavřel oči, ucítil Fawkesovo křídlo: otřelo se mu o tvář, jak se pták vznesl. Harry měl chuť křiknout Zůstaň se mnou! - ovšem jaké vyhlídky měl fénix proti hadímu králi?
Na kamennou podlahu síně dopadlo cosi obrovského a Harry cítil" jak se vše zatřáslo. Věděl, co se děje, cítil to, ba téměř viděl obrovitého hada, jenž se vyplazil ze Zmijozelových úst. Pak uslyšel Raddleův syčivý hlas: "Zab ho."
Bazilišek mířil k Harrymu: jeho mohutné tělo se těžkopádně plazilo po zaprášené podlaze. S očima stále pevně zavřenýma vyrazil Harry poslepu šikmo stranou, s rukama před sebou, aby nahmatal cestu. Slyšel, jak se Raddle chechtá...
Vtom Harry klopýtl. Dopadl na kamennou podlahu a ucítil v ústech krev. Had byl sotva stopu od něj a Harry slyšel, jak

se přibližuje.
Pak se přímo nad ním ozval hlasitý třaskavý zvuk a cosi těžkého jej uhodilo tak prudce, až ho to přirazilo ke stěně. Už jenom čekal, až se mu do těla zaboří hadí zuby, místo toho však uslyšel další rozběsněný sykot a cosi, co divoce vráželo do sloupů.
Už se neudržel. Pootevřel oči právě tolik, aby se mohl podívat, co se děje.
Obrovitý had - zářivě, jedovatě zelený a silný jako kmen dubu - se zvedl vysoko do vzduchu a jeho veliká tupá hlava se opile zmítala mezi sloupy" Jak se Harry zachvěl, připraven oči zase zavřít, kdyby se bazilišek otočil, zjistil, co odvedlo plazovu pozornost. .
Okolo hadí hlavy kroužil Fawkes a bazilišek po něm zuřivě chňapal jedovatými zuby, dlouhými a tenkými jako šavle. Fawkes prudce vyrazil dolů. Jeho dlouhý zlatý zobák zmizel Harrymu z očí a po podlaze se rozstříkla sprška tmavé krve. Had švihl ocasem a jen těsně Harryho minul, a než Potter stačil zamhouřit oči, bazilišek se otočil. Harry mu hleděl přímo do tváře a viděl, že fénix mu propíchl obě oči, obě ty velké žluté bulvy. Na podlahu chlístala krev a obrovitý had se zmítal v smrtelných křečích.
"Ne!" slyšel Harry, jak Raddle vříská. "Toho ptáka nech být! Nech ho být. Ten kluk je za tebou! Pořád ještě ho můžeš najít po čichu! Toho zab! Zab ho!"
Oslepený had se zmateně kymácel, doposud smrtelně nebezpečný. Fawkes mu kroužil kolem hlavy, zpíval svou tajemnou, děsivou píseň a občas sekl baziliška zobákem do šupinatého nosu; z vyklovnutých očí se mu stále řinula krev.
"Pomozte mi," mumlal Harry jako šílený, "pomozte mi přece někdo!"
Had se znovu rozmáchl ocasem po podlaze a Harry uskočil. Cosi měkkého jej udeřilo do obličeje. Bazilišek mu ocasem přihrál do náruče Moudrý klobouk a Harry jej pevně uchopil. To bylo všecko, co mu zbývalo - jeho jediná naděje. Prudce si klobouk narazil na hlavu a padl na podlahu právě ve chvíli, kdy nad ním znovu proletěl baziliškův ocas.
"Pomoc...! Pomoc...!" říkal si v duchu Harry, obě oči i pod kloboukem pevně zavřené. "Prosím, pomozte mi někdo!"
Nikdo však neodpovídal. Místo toho se klobouk stáhl, jako by jej pevně stiskla čísi neviditelná ruka.
Pak Harrymu dopadlo na hlavu něco tvrdého a těžkého a málem ho to omráčilo. Před očima se mu roztančily hvězdičky a on uchopil klobouk za špičku, aby si ho sundal, a vtom pod ním to dlouhé a tvrdé nahmatal.
Uvnitř klobouku se objevil zářivý stříbrný meč, na jehož jílci se třpytily rubíny veliké jako vejce.
"Zab toho kluka! Ptáka nech být! Ten parchant je za tebou! Hledej ho po čichu!"
To už stál Harry na nohou, připraven k boji. Baziliškovi hlava klesala, jeho tělo se svíjelo do obrovských smyček a vráželo do sloupů, jak se had obracel, aby se k němu otočil čelem. Harry spatřil veliké, zakrvácené oční důlky a tlamu roztaženou dokořán, dost velkou, aby ho mohla spolknout celého, a plnou zubů dlouhých jako jeho meč, tenkých, třpytivých a jedovatých...
Bazilišek se poslepu vrhl vpřed. Harry uskočil a hadí hlava narazila do zdi Komnaty. Obratem však zaútočila znovu a rozeklaný jazyk uhodil Harryho do boku. Harry oběma rukama zdvihl svůj meč.
Bazilišek vyrazil znovu - a tentokrát mířil přesně. Harry vložil do rány celou svou váhu a vrazil meč až po jílec do horního patra plazovy tlamy.
Zatímco mu teplá krev zmáčela paže, ucítil však těsně nad loktem palčivou bolest. Jeden z dlouhých, jedovatých zubů mu vnikal hlouběji a hlouběji do paže a pak se rozlomil, jak se Bazilišek převrátil na bok a v smrtelné křeči padl na podlahu.
Harry sklouzl po stěně dolů. Uchopil zub, který mu do celého těla vysílal jed, a vytrhl si jej z paže. Věděl však, že je pozdě. Z rány se pomalu a nezadržitelně šířila pronikavá bolest. Už ve chvíli, kdy zub upustil a viděl, jak mu vlastní krev třísní hábit, zamžily se mu oči a komnata se počala rozplývat ve víru nejasných barev.
Vtom proletělo kolem cosi temnězrudého a Harry zaslechl vedle sebe tichý cupot ptačích drápků. "Fawkesi," ztěžka ze sebe vypravil Harry. "Byl jsi fantastický... Fawkesi..." Cítil, jak mu pták položil nádhernou hlavu na místo, kde předtím vězel baziliškův zub. Slyšel kroky, jež se rozlehly prázdnou síní, a pak před ním stanul temný stín.
"Jsi mrtvý, Harry Pottere," uslyšel nad sebou Raddleův hlas. "Jsi mrtvý. Dokonce i Brumbálův pták to ví. Vidíš, co dělá, Pottere? On pláče!"
Harry zamrkal. Na vteřinu zřetelně zahlédl Fawkesovu hlavu, pak ji znovu vnímal jen rozmazaně. Po lesklém peří mu stékaly veliké slzy podobné perlám.
"Posadím se tu a budu se dívat, jak umíráš, Harry Pottere. Nemusíš nijak pospíchat. Mám dost času."
Harry se cítil malátný. Všechno kolem jako by se točilo. "Tak končí slavný Harry Potter," slyšel z dálky Raddleův hlas. "Sám a sám v Tajemné komnatě, opuštěn přáteli a konečně poražen Pánem zla, jemuž se tak pošetile postavil. Brzy se opět setkáš s tou mudlovskou šmejdkou, se svou milovanou matkou... Zařídila ti dvanáct let propůjčeného času... Vznešený lord Voldemort tě však nakonec přece jen dostal a tys věděl, že to tak skončí."
Pokud je tohle umírání, pomyslel si Harry, není to tak hrozné. Dokonce i bolest ustávala...
Bylo to však umírání? Místo aby Komnata zčernala, jako by ji znovu začínal vidět jasněji. Harry lehce potřásl hlavou a uviděl Fawkese - ještě pořád spočíval hlavou na jeho paži. Okolo rány jako perly zářily fénixovy slzy - jenomže rána už byla tatam.
"Koukej zmizet, ptáku!" rozzlobil se náhle Raddleův hlas. "Jdi od něj pryč. Povídám ti, zmiz!"
Harry pozvedl hlavu. Raddle mířil na Fawkese Harryho hůlkou. Ozval se výstřel jako z pušky a Fawkes ve zlatorudém víru znovu vzlétl.
"Slzy ptáka fénixe..." řekl Raddle s ledovým klidem, dívaje se na Harryho paži. "Jistěže... mají léčivou moc... na to jsem nepomyslel..."
Pohlédl Harrymu do tváře, "Tím se ovšem nic nemění. Takhle mi to vlastně vyhovuje víc. Jen ty a já, Harry Pottere... Ty

a já..."
Zdvihl hůlku.
V tu chvíli nad nimi s hlasitým třepotem křídel znovu proletěl Fawkes a Harrymu spadl do klína - Raddleův deník.
Na zlomek vteřiny na něj oba upřeně zírali, Harry i Raddle, ten ještě s hůlkou zdviženou; pak Harry bezděčně - a přitom jako by to celou dobu měl v úmyslu - uchopil baziliškův zub, ležící na podlaze vedle něj, a vetkl jej přímo doprostřed knihy.
Ozval se děsivě dlouhý pronikavý výkřik. Z deníku proudem vytryskl inkoust, tekl Harrymu po rukou a zakrátko utvořil na podlaze velikou kaluž. Raddle se svíjel a kroutil, ječel a zmítal se, až najednou...
Byl tentam. Harryho hůlka klepla o podlahu a pak už bylo ticho, odměřované jen pravidelným odkapáváním inkoustu, který nepřestával vytékat z deníku. Baziliškův jed v něm vypálil díru, jež pořád ještě syčela a prskala.
Harry se třásl po celém těle, přece však se vzchopil. Hlava se mu točila, jako by cestoval stovky mil s Letaxem. Pomalu sebral hůlku a Moudrý klobouk. Pak mocným škubnutím vytrhl z horního patra baziliškovy tlamy zářivý meč.
Vtom se vzadu ozvalo slabé zasténání. To se pohnula Ginny, a než k ní Harry přispěchal, už se posadila. Její omámený pohled putoval od obrovitého, mrtvého baziliškova těla přes Harryho v zakrváceném hábitu až k deníku, který držel v ruce. Ginny hlasitě, vyděšeně vyjekla a po tváři se jí začaly řinout slzy.
"Harry - ach, Harry - chtěla jsem ti to říct u... u snídaně, ale n-nemohla jsem to vyslovit před Percym. Všecko jsem to dělala já, Harry - ale p-přísahám, ž-že jsem nic takového n-nechtěla - mohl za to R-Raddle, to on mě úplně o-ovládl - a... jak jsi dokázal zabít toho... toho netvora? A k kde je Raddle? Poslední, na co se p-pamatuju, bylo, jak vy-vykročil z deníku -"
"Všecko je v pořádku," uklidňoval ji Harry, zdvihl deník a ukázal jí v něm díru po zubu. "S Raddlem je konec. Podívej se! S ním i s baziliškem. Tak pojď, Ginny, půjdeme odtud -"
"Ale oni mě vyloučí!" rozplakala se Ginny, zatímco jí Harry neobratně pomáhal vstát. "Těšila jsem se do Bradavic od té d-doby, co se vrátil B-Bill, a t-teď mne p-pošlou domů a - co řeknou mamka a taťka?"
Fawkes se vznášel u vchodu do Komnaty a čekal na ně. Harry přiměl Ginny, aby dál neotáleli. Překročili nehybné smyčky mrtvého baziliška, prošli přítmím, v němž ozvěna opakovala každý jejich krok, a vešli zpátky do tunelu. Harry slyšel, jak se za nimi s tichým zasyčením zavřely kamenné dveře.
Po několika minutách putování temným tunelem dolehl k Harryho uším vzdálený zvuk, jako když někdo usilovně valí balvany.
"Rone!" vykřikl Harry a přidal do kroku. "Ginny je v pořádku! Je tady se mnou!"
Slyšel, jak Ron přidušeně vykřikl, a jakmile prošli další zatáčkou, spatřili už jeho dychtivou tvář, jež na ně zírala důkladným otvorem, který v spadaném kamení dokázal mezitím proházet.
"Ginny!" Ron prostrčil ruku dírou mezi balvany a protáhl sestru k sobě. "Ty žiješ! Málem tomu nemůžu uvěřit! Co s tebou bylo?"
Pokusil se ji obejmout, ale Ginny ho s hlasitým vzlykáním odstrčila.
"Hlavně že jsi v pořádku, Ginny" řekl Ron a zářivě se na ni usmál. "Je to všecko za námi, je to - kde se tu vzal ten pták?"
Hned po Ginny proletěl totiž otvorem mezi balvany Fawkes.
"Ten patří Brumbálovi," řekl Harry a také se protáhl na druhou stranu.
"A cože máš meč?" zeptal se Ron a s pusou dokořán zíral na zářící zbraň, kterou Harry držel v ruce.
"To ti vysvětlím, až se odtud dostaneme," řekl Harry a úkosem pohlédl na Ginny.
"Ale -
"Až potom," řekl honem Harry. Nezdálo se mu vhodné říkat Ronovi už teď, kdo vlastně Komnatu otvíral, aspoň ne před Ginny. "Kde je Lockhart?"
"Tamhle vzadu," ušklíbl se Ron a pohodil hlavou vzhůru k potrubí, kterým sem přišli. "Není na tom dobře. Pojď, uvidíš sám."
V čele s Fawkesem, jehož veliká rudá křídla vydávala ve tmě tlumeně zlatavou záři, došli až k ústí potrubí. Tam seděl Zlatoslav Lockhart a sám pro sebe si spokojeně broukal.
"Úplně ztratil paměť," vysvětlil Ron. "To Paměťové kouzlo účinkovalo opačně, místo nás zasáhlo jeho. Nemá sebemenší ponětí, kdo vlastně je, anebo kde je, ani kdo jsme my. Řekl jsem mu, ať tu počká, Mohl by ublížit i sám sobě."
Lockhart se na všechny příchozí dobromyslně zazubil. "Nazdar," řekl. "Tohle je dost podivné místo, viďte? Vy tady bydlíte?"
"Ne," řekl Ron a s povytaženým obočím se podíval na Harryho.
Harry se sehnul a zahleděl se do dlouhého temného potrubí.
"Uvažoval jsi o tom, jak se tím dostaneme zpátky nahoru?" zeptal se Rona.
Ron zavrtěl hlavou, to však už kolem Harryho proletěl Fawkes a teď se vznášel před ním; korálkové oči mu ve tmě jasně zářily. Mával svými dlouhými zlatými ocasními pery a Harry se na něj nejistě podíval.
"Jako kdyby chtěl, aby ses ho chytil..." řekl Ron a tvářil se zmateně. "Jenže jsi příliš těžký, než aby tě nějaký pták dokázal vytáhnout nahoru."
"Fawkes není obyčejný pták," řekl Harry a obrátil se k ostatním. "Musíme se držet jeden druhého. Ginny, chyť se Rona za ruku. Profesore Lockharte -"
"To myslí vás," řekl Ron Lockhartovi důrazně. "Vy se chyťte Ginny za druhou ruku."
Harry si zastrčil meč a Moudrý klobouk za opasek, Ron se ho chytil zezadu za hábit a Harry natáhl ruku a chytil se Fawkesových podivně horkých ocasních per.
Jako by ho v tu chvíli celého prostoupila jakási mimořádná lehkost - a v příštím okamžiku už všichni svištěli potrubím

vzhůru. Harry slyšel Lockharta, který visel pod ním, jak říká: "To je úžasné! Prostě úžasné! Úplně jako nějaké kouzlo!"
Studený vzduch cuchal Harrymu vlasy a dřív, než se letu stačil nabažit, dopadli všichni čtyři na mokrou podlahu v umývárně Ufňukané Uršuly; zatímco si Lockhart narovnával čapku, umyvadlo, jež trubku zakrývalo, se zasunulo zpátky na místo.
Uršula na ně vyvalila oči.
"Ty žiješ?" oslovila zaraženě Harryho.
"Nemusíš to říkat tak zklamaně," zaškaredil se Harry a stíral si z brýlí stříkance krve a slizu.
"Totiž... právě jsem o tom uvažovala. Kdybys býval umřel, líbilo by se mi, kdybys tu se mnou bydlel," řekla Uršula a stříbřitě se zapýřila.
"Uf!" odfoukl si Ron, když vyšli z umývárny do prázdné tmavé chodby. "Tak mám dojem" Harry, že se do tebe Uršula zamilovala! Ginny, máš sokyni!"
Jeho sestřičce však ještě pořád tekly slzy po tváři. "Kam teď?" zeptal se Ron a nejistě se na Ginny podíval. Harry ukázal dopředu.
Vedl je Fawkes a osvětloval jim chodbu zlatavým světlem. Šli za ním a zakrátko stanuli před kabinetem profesorky McGonagallové.
Harry zaklepal a otevřel dveře.

Kapitola osmnáctá

Dobbyho odměna

Když Harry, Ron, Ginny a Lockhart stanuli na prahu v hábitech pokrytých špínou, slizem a (v Harryho případě) krví, zavládlo v místnosti na okamžik ticho. Potom zazněl výkřik.
"Ginny!"
Byla to paní Weasleyová, která až do té chvíle seděla před krbem a plakala. Teď prudce vyskočila a pan Weasley za ní. Oba se vrhli ke své dceři.
Harry se však díval přes ně. U krbové římsy stál se zářícím úsměvem profesor Brumbál a vedle něj profesorka McGonagallová, která s rukama na hrudi zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Fawkes prosvištěl Harrymu kolem ucha a posadil se Brumbálovi na rameno právě ve chvíli, kdy paní Weasleyová stiskla Harryho a Rona v náručí. "Tys ji zachránil! Tys ji zachránil! Jak jsi to dokázal?"
"Myslím, že to bychom si rádi poslechli všichni," řekla profesorka McGonagallová zemdleným hlasem.
Paní Weasleyová Harryho pustila a ten po kratičkém zaváhání zamířil k psacímu stolu a položil na něj Moudrý klobouk, meč vykládaný rubíny a to, co zbývalo z Raddleova deníku.
Pak začal vyprávět. Téměř čtvrt hodiny mluvil do nábožného ticha: vylíčil jim, jak několikrát zaslechl onen hlas a jak si Hermiona konečně uvědomila, že z potrubí slyší baziliška; vyprávěl, jak se s Ronem vydali za pavouky do lesa a tam jim Aragog řekl, kde zemřela baziliškova poslední oběť; jak si domyslel, že tou obětí byla Ufňukaná Uršula a vchod do Tajemné komnaty že by mohl být v její umývárně...
"Výborně," pobídla ho profesorka McGonagallová, když se na chvilku odmlčel. "Takže jste zjistili, kde je vchod do Komnaty - a porušili jste přitom asi tak sto článků školního řádu, mohla bych k tomu dodat - ale jak proboha jste odtamtud všichni vyvázli živí, Pottere?" Harry, který už začínal být ze všeho toho povídání ochraptělý, jim tedy vylíčil, jak Fawkes dorazil právě včas a jak mu Moudrý klobouk dal meč. Potom však zaváhal. Zatím se vůbec nezmínil o Raddleově deníku - ani o Ginny Ta se teď hlavou opírala o rámě paní Weasleyové a po tvářích jí pořád ještě němě kanuly slzy. A co když ji vyloučí ze školy? - pomyslel si Harry zděšeně. Raddleův deník se už použít nedal... Jak teď dokážou, že to byl Raddle, kdo ji přiměl, aby to všecko udělala?
Harry se bezděčně podíval na Brumbála, který se lehce pousmál, jak se od jeho půlměsícových brýlí odrážela zář ohně v krbu.
"Mne ovšem zajímá nejvíc," řekl Brumbál tiše, "jak lord Voldemort dokázal očarovat Ginny, když se podle mých zdrojů v současné době skrývá v albánských lesích."
Harry při jeho slovech pocítil úlevu - nesmírnou, hřejivou, úžasnou úlevu.
"Co-cože?" vyhrkla paní Weasleyová ohromeně. "Vy-víte-kdo že o-očaroval Ginny? Ale Ginny přece není... přece nebyla... nebo snad ano?"
"Mohl za to tenhle deník," řekl Harry spěšně, zvedl ho ze stolu a ukázal Brumbálovi. "Raddle ho napsal, když mu bylo šestnáct."
Brumbál si od něj deník vzal a přes svůj dlouhý, křivý nos se zpytavě zahleděl na jeho dílem spálené, dílem zmáčené stránky.
"To zvládl výtečně," řekl potichu. "Samozřejmě, byl to nejspíš nejlepší student, který se kdy v Bradavicích objevil."
Otočil se k Weasleyovým, kteří vypadali naprosto zmateně.
"Jen málokdo dnes ví, že lord Voldemort se kdysi jmenoval Tom Raddle. Já sám jsem ho tady v Bradavicích učil, před padesáti lety. Poté, co odešel ze školy, úplně zmizel... cestoval po celém světě... natolik se pohroužil do černé magie, stýkal se s nejhoršími vyvrhely našeho rodu a podstoupil tolik nebezpečných, kouzelných přeměn, že když se pak znovu objevil jako lord Voldemort, byl sotva k poznání. Jen málokdo si ještě dokázal spojit lorda Voldemorta s oním bystrým, hezkým chlapcem, který tu kdysi býval primusem."
"Ale co Ginny" řekla paní Weasleyová. "Co má naše Ginny společného s - s ním?"
"Jeho d-deník!" vzlykala Ginny. "P-psala jsem do něj, a on m-mi celý rok odpovídal -"

"Ginny!" řekl pan Weasley celý zkoprnělý. "Copak jsem tě vůbec nic nenaučil? Co jsem ti vždycky říkal? Nikdy nevěř ničemu, co samo dokáže myslet, pokud nevidíš, kde to má mozek" Proč jsi ten deník neukázala mně nebo své matce? Tak podezřelou věc, která očividně byla plná černé magie!"
"J-já nevím," vzlykala Ginny. "Našla jsem ho v jedné z těch knih, které mi mamka koupila. M-myslela jsem, že ho tam někdo prostě nechal a zapomněl na něj..."
"Slečna Weasleyová by měla okamžitě jít na ošetřovnu," přerušil ji Brumbál rázným hlasem. "Byl to pro ni hrůzný zážitek. Ovšem nečeká ji žádný trest. Lord Voldemort dokázal ošálit starší a moudřejší kouzelníky, než je ona." Rázným kroky došel ke dveřím a otevřel je. "Klid na lůžku a možná veliký šálek čokolády, tak horké, aby se z ní ještě kouřilo. Aspoň mne to vždycky povzbudí," dodal a vlídně na Ginny zamrkal. "Madame Pomfreyová bude určitě vzhůru. Právě roznášela šťávu z mandragor - troufám si tvrdit, že baziliškovy oběti se teď už každou chvíli probudí."
"Takže Hermiona je v pořádku!" rozzářil se Ron. "Žádnou trvalou škodu neutrpěla," přisvědčil Brumbál. Paní Weasleyová vyvedla Ginny ven a pan Weasley, dosud pořádně otřesený, šel za nimi.
"Víte co, Minervo," obrátil se profesor Brumbál zamyšleně na profesorku McGonagallovou, "myslím, že tohle si zatouží pořádnou oslavu. Mohu vás požádat, abyste šla a zburcovala všechny v kuchyni?"
"Jistě," odpověděla profesorka McGonagallová upjatě a také zamířila ke dveřím. "Takže s Potterem a Weasleym to vyřídíte vy že ano?"
"Ovšemže," přitakal Brumbál.
Když profesorka odešla, oba chlapci se nejistě zadívali na Brumbála. Co měla profesorka McGonagallová na mysli, když řekla, že to Brumbál s nimi vyřídí? Neznamenalo to snad - to snad ne! - že je potrestá?
"Pokud se pamatuji, řekl jsem vám oběma, že vás budu muset vyloučit, jestli ještě někdy porušíte školní řád," řekl Brumbál.
Ron jenom zděšeně otevřel ústa.
"Což dokazuje, že i ti nejlepší z nás musí občas vzít zpátky, co řekli," pokračoval Brumbál s úsměvem. "Oba dostanete vyznamenání za mimořádné služby škole a - to si ještě musím rozmyslet - ale ano, myslím, že každý i dvě stě bodů pro Nebelvír."
Ronova tvář teď dostala stejně nápadnou růžovou barvu, jako měly Lockhartovy květiny v den svatého Valentýna, ale ústa sklapl.
"Jeden z nás ovšem dosud neřekl ani slovo o svém podílu na celém tom nebezpečném dobrodružství," dodal Brumbál. "Cože jste tak skromný, Zlatoslave?"
Harry sebou trhl, poněvadž na Lockharta úplně zapomněl. Otočil se a viděl, že jejich profesor stojí v koutě a neurčitě se usmívá. Když ho Brumbál oslovil, Lockhart se podíval přes rameno, aby zjistil, na koho to ředitel mluví.
"Pane profesore," obrátil se Ron spěšně na Brumbála, "v Tajemné komnatě totiž došlo k nemilé nehodě. Profesor Lockhart - "
"Já že jsem profesor?" zeptal se Lockhart poněkud překvapeně. "Můj ty bože, počítám, že jsem byl dost beznadějný případ, ne?"
"- chtěl provést Paměťové kouzlo, a hůlka místo nás zasáhla jeho," vysvětloval Ron klidně Brumbálovi. "Proboha!"
Brumbál zavrtěl hlavou a dlouhý stříbrný knír se mu zachvěl. "Naběhl jste si na vlastní meč, Zlatoslave!"
"Meč?" zeptal se Lockhart přihlouple. "Já žádný meč nemám. Ale tenhle chlapec má," a ukázal na Harryho. "On vám ho půjčí."
"Byl byste tak laskav a odvedl byste profesora Lockharta také na ošetřovnu?" vybídl Brumbál Rona. "Rád bych si ještě trochu promluvil tady s Harrym." Lockhart se vyloudal ze dveří. Ron je zavřel, ale předtím ještě vrhl zvědavý pohled na Brumbála a na Harryho. Brumbál zamířil k židlím rozestaveným u krbu. "Posaď se, Harry," vyzval ho a Potter si sedl; nedokázal by vysvětlit, proč pociťuje takovou nejistotu. "Především ti chci poděkovat, Harry," řekl Brumbál a v očích mu znovu zajiskřilo. "Tam dole v Komnatě jsi musel prokázat, že opravdu stojíš na mé straně. Jinak bys Fawkese přivolat nedokázal."
Pohladil fénixe, který se mu teď usadil na koleně. Harry se jen rozpačitě zašklebil, jak ho Brumbál pozoroval. "A tak ses setkal s Tomem Raddlem," pronesl Brumbál zamyšleně. "Dovedu si představit, že se o tebe velice zajímal..." V tu chvíli Harry ze sebe vyklopil, co se mu celou dobu honilo v hlavě.
"Pane profesore... Raddle říkal, že jsem jako on. Že jsme si v mnoha věcech podivně podobní..."
"To že řekl?" zeptal se Brumbál a zpod hustého stříbrného obočí zamyšleně hleděl na Harryho. "A co si myslíš ty, Harry?"
"Já si nemyslím, že jsem jako on!" prohlásil Harry hlasitěji, než měl v úmyslu. "Chci říct, že já - já přece jsem v Nebelvíru, já..."
Už však tu větu nedokončil, jak mu v mysli znovu vyvstala potlačovaná pochybnost.
"Pane profesore," začal za okamžik znovu. "Moudrý klobouk mi řekl, že - že ve Zmijozelu bych býval uspěl. Jistou dobu si všichni mysleli, že jsem Zmijozelův dědic... protože umím mluvit hadí řečí..."
"Ano, Harry, umíš mluvit hadí řečí," řekl Brumbál klidně, "poněvadž to umí lord Voldemort, který je posledním pozůstalým potomkem Salazara Zmijozela. Pokud se příliš nemýlím, onoho večera, kdy ti způsobil tu jizvu, přenesl na tebe i něco ze svých vlastních schopností, i když nic takového určitě neměl v úmyslu..."
"Voldemort že do mě vložil něco ze svého vlastního já?" řekl Harry ohromeně.
"Rozhodně to tak vypadá."
"Takže bych opravdu měl být ve Zmijozelu." řekl Harry a se zoufalstvím hleděl Brumbálovi do tváře. "Moudrý klobouk u mě objevil Zmijozelovy schopnosti, a -"
"A poslal tě do Nebelvíru." řekl Brumbál klidně. "Poslouchej, co ti teď řeknu, Harry. Máš mnoho vlastností, kterých si

Salazar Zmijozel cenil u svých vybraných studentů. Jeho vlastní velice vzácný dar, znalost hadí řeči... schopnost poradit si za všech okolností... rozhodnost... a jistou neúctu k řádům a pravidlům," dodal a knír se mu znovu zachvěl. "Přesto tě Moudrý klobouk poslal do Nebelvíru, a ty víš proč. Přemýšlej chvilku."
"Poslal mě do Nebelvíru jen proto," řekl Harry sklíčeně, "že jsem mu řekl, že nechci do Zmijozelu..." "Přesně tak," přitakal Brumbál a znovu se zářivě usmál. "A právě tím se od Toma Raddlea velice lišíš. O tom, jací jsme doopravdy, Harry, mnohem víc než naše schopnosti vypovídá to, co si sami zvolíme." Harry ohromeně seděl na židli a nebyl s to se pohnout. "Pokud chceš důkaz, že patříš do Nebelvíru, Harry, možná by sis měl líp prohlédnout tohle."
Brumbál se natáhl k psacímu stolu profesorky McGonagallové, uchopil zakrvácený stříbrný meč a podal jej Harrymu. Ten ho nechápavě obrátila ve svitu ohně se rozzářily veliké rubíny; pak teprve spatřil jméno, vyryté hned pod jílcem: Godric Nebelvír
"Tenhle meč mohl z klobouku vytáhnout jedině ten, kdo do Nebelvíru opravdu patří," řekl prostě Brumbál. Chvíli nikdo z nich nepromluvil ani slovo. Potom otevřel Brumbál jednu ze zásuvek psacího stolu profesorky McGonagallové a vytáhl z ní brk a lahvičku inkoustu. "Ty se teď hlavně musíš najíst a vyspat, Harry. Myslím, že bys měl zajít dolů na hostinu, a já zatím napíšu do Azkabanu - potřebujeme, aby nám vrátili našeho hajného. A navíc musím sestavit inzerát do Denního věštce," dodal zamyšleně. "Budeme potřebovat nového učitele obrany proti černé magii. Opravdu to vypadá, že nám žádný dlouho nevydrží, co říkáš?"
Harry vstal a zamířil ke dveřím. Málem už sahal po klice, když se dveře rozlétly tak prudce, že narazily do stěny. Na prahu stál rozběsněný Lucius Malfoy a pod paží - od hlavy až po paty v obvazech - se mu krčil Dobby. "Dobrý večer, Luciusi," řekl Brumbál vlídně.
Pan Malfoy málem Harryho porazil, jak vtrhl do pracovny Dobby přicupital za ním a schoulil se na lemu jeho pláště, ve tváři výraz nejhlubší hrůzy.
"Takže jste se vrátil," řekl Lucius Malfoy a upíral na Brumbála své ledové oči. "Správní rada vás odvolala, přesto však jste považoval za vhodné vrátit se do Bradavic."
"Abyste rozuměl, Luciusi," řekl Brumbál a klidně se usmíval, "během dneška se na mě obrátilo všech ostatních jedenáct členů rady. Jako kdyby se na mě snesla hotová průtrž sov, jestli chcete vědět. Dozvěděli se totiž, že dcera Artura Weasleyho je po smrti, a chtěli, abych se okamžitě vrátil. Nejspíš jsou přesvědčeni, že právě já tohle místo přece jen zastanu nejlíp. Navíc mi vykládali velice podivné věci; několik se jich patrně domnívá, jako byste jim vyhrožoval, že jejich rodiny proklejete, pokud s mým odvoláním nebudou souhlasit."
Pan Malfoy zbledl ještě víc než obvykle, úzká očka měl však stále plná vzteku.
"A co - už jste ty útoky zastavili?" ušklíbl se. "A našli jste pachatele?"
"Zajisté," prohlásil Brumbál s úsměvem.
"Skutečně?" zeptal se pan Malfoy ostře. "A kdo to je?" "Tatáž osoba jako tehdy, Luciusi," řekl Brumbál. "Tentokrát ovšem lord Voldemort jednal prostřednictvím někoho jiného. Posloužil mu tento deník."
Zvedl malou černou knížečku s velkým otvorem uprostřed a bedlivě pana Malfoye pozoroval. Harry však místo toho hleděl na Dobbyho.
Domácí skřítek si počínal věru podivně. Významně upíral veliké oči na Harryho a přitom ukazoval na deník a na pana Malfoye, načež sám sebe začal nelítostně mlátit pěstí do hlavy.
"Rozumím..." řekl pan Malfoy Brumbálovi pomalu, "Byl to důmyslný plán," pronesl Brumbál klidným hlasem a ještě pořád hleděl panu Malfoyovi zpříma do očí, "Kdyby totiž tady Harry -" (pan Malfoy vrhl na Harryho bleskový, pronikavý pohled) "a jeho kamarád Ron tuhle knížečku neobjevili, mohla by všechna vina padnout na Ginny Weasleyovou. Nikdo nikdy by nebyl s to dokázat, že nejednala z vlastní vůle..."
Pan Malfoy neřekl ani slovo. Jeho tvář se jakoby proměnila v masku.
"A představte si," pokračoval Brumbál, "co všechno se pak mohlo stát... Weasleyovi jsou jedna z našich nejvýznamnějších čistokrevných kouzelnických rodin. Představte si, jak by to dopadlo s Arturem Weasleyem a s jeho zákonem na obranu mudlů, kdyby jeho vlastní dceru přistihli, jak napadá a připravuje o život žáky z mudlovských rodin. Máme opravdu štěstí, že jsme ten deník objevili a vymazali z něj Raddleovy vzpomínky, Kdo ví, jaké důsledky to jinak mohlo mít..."
Pan Malfoy se donutil promluvit.
"Ano, to bylo opravdu štěstí," řekl upjatě.
Za jeho zády však Dobby nepřestával ukazovat hned na deník, hned na Luciuse Malfoye, a pak se tloukl do hlavy.
Vtom Harry pochopil. Kývl na Dobbyho a ten ustoupil do kouta a tahal se za uši, aby sám sebe potrestal.
"Chcete vědět, jak Ginny k tomu deníku přišla, pane Malfoyi?" zeptal se Harry.
Pan Malfoy se k němu otočil.
"Odkud bych měl vědět, jak k němu ta malá hloupá holka přišla?" osopil se na něj.
"To vy jste jí ho dal." řekl Harry. "V Krucáncích a kaňourech. Vzal jste si její starou učebnici přeměňování a ten deník jste do ní zastrčil - že je to tak?"
Viděl, jak se bělostné ruce pana Malfoye zaťaly v pěst a potom se zase rozevřely.
"Dokaž to," sykl.
"To už samozřejmě nikdo nedokáže," řekl Brumbál a usmál se na Harryho. "Teď, když Raddle z deníku zmizel, to opravdu nepůjde. Na druhé straně bych vám ale doporučoval, Luciusi, abyste žádné další Voldemortovy školní potřeby nerozdával." Pokud by se ještě nějaké dostaly do nevinných rukou, jsem si jist, že obzvlášť Artur Weasley by se postaral o to, aby se prokázalo, že pocházejí od vás..."
Lucius Malfoy stál chvíli nehybně jako socha a Harry jasně viděl, jak mu cuká v pravé ruce, jako by jí nejraději sáhl pro svou hůlku. Místo toho se obrátil k domácímu skřítkovi.

"Dobby, jdeme!"
Vzápětí prudce otevřel dveře, a když k němu skřítek přispěchal, nakopl ho, až vyletěl ven. Slyšeli, jak Dobby celou cestu po chodbě bolestně skučí. Harry chvíli usilovně přemýšlel; pak dostal nápad.
"Pane profesore," vyhrkl. "Mohu panu Malfoyovi ten deník vrátit, prosím?"
"Jistěže, Harry," přisvědčil Brumbál klidně. "Ale pospěš si. Nezapomeň, že jdeme na oslavu."
Harry uchopil deník a vyřítil se z pracovny. Slyšel Dobbyho bolestné kvílení, jež k němu zpoza rohu doléhala. Nebyl si jistý, zda se svým plánem opravdu uspěje, ale rychle si vyzul jednu botu, svlékl si ponožku plnou špíny a slizu, nacpal do ní deník a pak se rozběhl po zšeřelé chodbě.
Dohonil je nahoře nad schodištěm.
"Pane Malfoyi," vyrazil bez dechu a smykem se zastavil. "Něco pro vás mám."
A vtiskl páchnoucí ponožku Luciusi Malfoyovi do ruky. "Co to má -"
Pan Malfoy strhl ponožku z deníku, hodil ji na zem a pak zuřivě vzhlédl od zničeného deníku k Harrymu. "Jednoho dne skončíš stejně jako tvoji rodiče, Harry Pottere," řekl tiše. "Ti také neuměli nic lepšího než do všeho strkat nos."
A otočil se k odchodu.
"Tak pojď, Dobby. Řekl jsem pojď!"
Dobby se však ani nepohnul. Držel v ruce Harryho odpornou ponožku plnou slizu a prohlížel si ji, jako by to byl kdoviják cenný poklad.
"Pán dal Dobbymu ponožku," pronesl skřítek užasle. "Pán ji Dobbymu dal."
"Co to meleš?" osopil se na něj pan Malfoy. "Co to má znamenat?"
"Dobby dostal darem ponožku," prohlásil Dobby nevěřícně. "Pán ji zahodil - Dobby ji chytil, a Dobby - Dobby je odteď svobodný."
Lucius Malfoy stál jako přimrazený a upřeně na skřítka zíral. Pak se však vrhl na Harryho.
"Připravils mě o služebníka, ty kluku!"
Dobby však vykřikl: "Harrymu Potterovi ublížit nesmíte!"
Ozvala se rána jako hrom - a pana Malfoye to odhodilo. Padal ze schodů pozpátku, bral to po třech najednou, a skončil jako zmuchlaná hromádka na dolním odpočívadle. Vstal, ve tváři úplně zsinalý, a popadl svoji hůlku. Dobby však natáhl dlouhý hrozící prst.
"Teď se pěkně seberte a jděte," pohrozil rozhněvaně panu Malfoyovi. "Harryho Pottera se ani nedotknete. Jděte už, jděte."
Lucius Malfoy neměl na vybranou. Ještě naposledy vrhl na oba rozzuřený pohled, zahalil se do svého pláště a zmizel jim z očí.
"Harry Potter Dobbyho osvobodil!" jásal domácí skřítek ječivým hláskem a upřeně hleděl na Harryho. V očích velikých jako koule se odrážela měsíční záře z nejbližšího okna. "Harry Potter dal Dobbymu svobodu!"
"To bylo to nejmenší, co jsem pro tebe mohl udělat, Dobby," šklebil se Harry. "Hlavně mi slib, že se už nikdy nebudeš pokoušet zachránit mi život."
Skřítkova ošklivá hnědá tvář se mžikem rozzářila širokým, zubatým úsměvem.
"Rád bych se tě zeptal už jenom na jedno," pokračoval Harry, zatímco si Dobby roztřesenýma rukama natahoval jeho ponožku. "Říkal jsi, že to všecko nemá nic společného s Tím-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit - pamatuješ se? Takže -"
"To bylo vodítko, pane," řekl Dobby a vykulil oči, jako že to přece bylo jasné. "Dobby vám dával vodítko. Dřív než si Pán zla sám změnil jméno, mohl je přece vyslovit každý, chápete?"
"Jistě," přitakal Harry unaveným hlasem. "Takže já už radši půjdu" Dole je oslava a moje kamarádka Hermiona by teď už měla být probuzená..."
Dobby chytil Harryho oběma rukama kolem pasu a přitiskl se k němu.
"Harry Potter je daleko větší, než Dobby tušil!" vzlykl. "Sbohem, Harry Pottere!"
A s hlasitým prásknutím naposledy zmizel.
Harry se v Bradavicích zúčastnil už několika slavnostních hostin, ale takovéhle ještě ne. Všichni byli v pyžamech a oslava trvala celou noc. Harry by nedokázal povědět, co ho potěšilo nejvíc: Hermiona, když k němu přiběhla a vykřikovala "Tys to všechno vyluštil! Na to všechno jsi přišel!", nebo Justin, který k němu přispěchal od mrzimorského stolu, dlouho mu tiskl ruku a donekonečna se omlouval za to, že ho podezříval, nebo snad Hagrid, který se objevil o půl čtvrté ráno a z radosti žďuchl jeho i Rona do zad tak mocně, až dopadli nosem do piškotu s ovocem a se šlehačkou, anebo těch čtyři sta bodů, které získali pro Nebelvír a zajistili mu tak podruhé za sebou školní pohár, či profesorka McGonagallová, která vstala a oznámila jim, že škola na znamení projevu dobré vůle ruší letošní zkoušky ("Ne, to ne!" vyjekla Hermiona), anebo Brumbál, když jim oznámil, že profesor Lockhart se příští rok bohužel do Bradavic nevrátí, protože musí odjet pryč, aby našel svoji paměť. K hlasitému jásotu, který po té zprávě propukl, se připojilo i nemálo učitelů.
"Škoda," řekl Ron a naložil si na talíř koblihu s marmeládou. "Zrovna jsem ho začínal mít docela rád." Zbytek druhého pololetí proběhl v líbezném oparu zářícího slunce. V Bradavicích znovu zavládly obvyklé poměry jen s několika málo nepodstatnými rozdíly: hodiny obrany proti černé magii byly zrušeny ("Koneckonců, té jsme si užili v praxi až až," řekl Ron nespokojené Hermioně) a Luciuse Malfoye odvolali ze správní rady. Draco Malfoy si už nevykračoval po škole, jako by mu tam všecko patřilo; tvářil se naopak nevrle a zatrpkle. Zato Ginny Weasleyová teď byla znovu naprosto šťastná.
Až příliš brzy však nastal čas, kdy je spěšný vlak z Bradavic měl odvézt domů. Harry, Ron, Hermiona, Fred, George a Ginny si vyhradili kupé sami pro sebe. Využili co nejvíc těch několika posledních hodin, kdy před prázdninami ještě směli dělat kouzla: hráli Řachavého Petra, odpálili poslední Raubířské rachejtle, které Fred a George ještě měli, a

zkoušeli jeden druhého odzbrojovat pomocí kouzel. Harrymu se to dařilo čím dál víc.
Byli už málem na nádraží King's Cross, když si Harry na něco vzpomněl.
"Ginny - při čem jsi vlastně Percyho přistihla, že chtěl, abys to nikomu neříkala?"
"Ach tohleto," a Ginny se zahihňala. "Totiž - Percy se zamiloval."
Fred upustil stoh knížek Georgeovi na hlavu. "Cože?"
"Do té prefektky z Havraspáru, Penelopy Clearwaterové," řekla Ginny. "To jí celé loňské léto psal dopisy. Potají se spolu scházeli různě po škole. Jednou jsem na ně narazila, právě když se líbali v prázdné učebně. Proto byl tak rozrušený, když ji - přece víte - když ji pak přepadli. Ale nebudete si z něj dělat legraci, že ne?" dodala úzkostně.
"To by mě ani ve snu nenapadlo," řekl Fred, který se tvářil, jako kdyby se jeho narozeniny předběhly. "Určitě ne," zachechtal se potutelně George. Bradavický spěšný vlak začal zpomalovat a nakonec zastavil.
Harry vytáhl brk a kus pergamenu a obrátil se k Ronovi a k Hermioně.
"Tomuhle se říká telefonní číslo," řekl Ronovi, načmáral ho hned dvakrát, roztrhl pergamen napůl a předal jim ho. "Loni jsem tvému taťkovi vysvětlil, jak se s telefonem zachází, takže to bude umět. Zavolejte mi k Dursleyovým, ano? Další dva měsíce, kdy bych si nemohl promluvit s nikým jiným než s Dudleym, bych nepřežil..."
"Ale tvůj strýc a teta na tebe budou pyšní, že?" zeptala se Hermiona, když vystoupili z vlaku a připojili se k zástupu, který se hrnul ke kouzelné přepážce. "Až se dozvědí, co jsi letos dokázal?"
"Pyšní?" řekl Harry. "Blázníš? Když jsem tolikrát mohl přijít o život a nepodařilo se mi to? Budou zuřit..."
A společně prošli branou zpátky do světa mudlů.